

”ЖИДОВ ТЕ ТУЖИ, ЖИДОВ ТИ СУДИ”

Мићо М. Бајић

Мићо М. Бајић

**ЖИДОВ ТЕ ТУЖИ,
ЖИДОВ ТИ СУДИ**

Аутор
Мићо М. Бајић

Рецензент
Марија (Благоја) Јововић

Издавач
СХУ “Уједињене
Србске земље

Лектор
Бранка Велеушић

Штампарија
Академац

Кнежево 2025

**Књигу посвећујем моме побратиму,
вјечном и бесмртном мученику, Сави
Кутићу (из села Вагани), кога упознах
али никад и нигдје не видјех, сем у срцу
свом србском, " као и нашем" правдо-
љубивом и Христољубивом србском ро-
ду**

Аутор

**Сваки покушај истинског нацио-
налног рада једног народа, бива осу-
јећен и уништен силом Јеврејске
"моћи" и њихових тајних организа-
ција...**

**Ту њихову "моћ" сотонистичку мо-
жемо уништити само сопственом
жртвом, вјером и мачем истине
Христове...**

Аутор

И ТАКО НА ХИЉАДУ ГОДИНА ПРЕ НЕМАЊИЋА, СРБИ ОСНОВА-
ШЕ СВОЈУ ПРВУ ДИНАСТИЈУ СЛАВНИХ „СВЕВЛАДОВИЋА“...
ОД ТАДА ПА ДО СВЕТОГ СТЕФАНА НЕМАЊЕ ИМАДОШЕ 40
КРАЉЕВА...И НЕКОЛИКО ВЕЛИКИХ ДИНАСТИЈА

„КО ИМА УШИ ДА ЧУЈЕ, НЕКА ЧУЈЕ“

„ОЧИ ДА ВИДИ НЕКА ВИДИ“

Слика 1. Грб србске династије-Свевладовићи

Читање ове књиге представља вихор који тежи да сруши митове, старе концепте и веровања. Многа од ових веровања, стечена и ширена током векова, снажно се оповргавају искреним, директним језиком и огромном снагом. Аутор доводи у питање ове премисе брзином игре домина, на крају долазећи до коначног закључка, који би се могао дефинисати овако: Срби се морају пробудити из своје летаргије и ујединити у Јеванђељу, у вери која их зближава, не на основу празних речи, већ на намери духа и срца, како би постигли јединство.

Срби морају да се пробуде из своје удобности или лењости јер имамо скривеног непријатеља код куће, оног кога као да не видимо. Кроз целу књигу аутор открива карактеристике овог непријатеља који нагриза и троши дух српског народа. Овај напад, који непријатељ спроводи вековима, не делује као случајан или невин, већ планиран и усмерен ка будућности и континуитету. Да би унапредио своју линију размишљања, аутор укључује одломке из књига различитих аутора, на које се ослања да би проширио своју тезу.

Главни проблем који он истиче у вези са српским народом данас јесте подела која се дешава, до које Изгледа Као дељење у бесконачност. Ту се чини да порекло слабљења српског бића и духа лежи, по аутору, у кабалистичком јудаизму. Разлог који он види за неуморне и непрестане покушаје поделе српског народа, посебно од 19. Века до данас, јесте њихово слабљење, будући да је немогуће борити се против толиког броја Срба, и против тако огромног царства уједињеног, са једном силом, под српским именом и српском православном круном. Чинило се да је овај задатак био веома добро испланиран, да се српски језик разбије и подели на мноштво других имена и наслова. Од Срба до бивших Пољака, Словака, Словенаца, Руса, Македонаца, Босанаца, Црногораца итд., и како аутор каже, пребројавање и подела се настављају. Оно што је запањујуће и драматично јесте да прве генерације памте ту поделу, али је следеће заборављају. И на тај начин губе своје корене, а да тога нису ни свесни.

Која средства могу да користе непријатељи српског народа, а заправо било ког народа, да га ослабе?

Аутор сматра да је фалсификовање српске историје ефикасно средство да се она изгуби осећај моћи и јединства.

Нажалост, ово је средство које се дуго користи кроз људску историју да би се народ натерао да изгуби своју вредност, своје порекло и своје трагове у потрази за лажном историјом конструисаном са предумишљајем. У том смислу, аутор нас подсећа да је, пре Немањића, хиљаду година раније, постојало више од 40 српских краљева и великих династија. Један од начина да се избришу трагови једне од најстаријих културних група јесте да се избрише њена

историја спаљивањем књига. То смо могли видети у различитим тренуцима историје, не само у средњем веку. Аутор указује на спаљивање књига српског Милоша Милојевића како би се избрисали трагови највећег српског историчара.

Застава је репрезентативни симбол земље. Аутор још једном указује на фалсификовање српске историје наметањем тробојке, што традиционално није био случај, али коју би, изгледа, краљ Милан у 19. Веку добио на састанку народа. Међутим, српска застава је била црвена са крстовима у различитим периодима историје. С друге стране, један од митова намерно конструисаних да ослабе српски дух и његову снагу јесте мит о поразу Срба у Косовској бици, а према ономе што се преноси, чак су и сами Турци написали бројне библиографије које указују на тај успех Српски Тој бици, све док се под аустроугарским и немачким утицајем српске победе на Косову нису претвориле у пораз.

Аутор истиче да су, посебно у 19. И 20. Веку, многи српски краљеви прихватили слободно зидарство, што је олакшало инфилтрацију јеврејских освајача, који су деловали у сенци, обликујући нови јеврејски светски поредак, који вуче конце свега. Такође, обратите пажњу на инфилтрацију глобалног јеврејског ционизма у српски народ током Првог и Другог светског рата. Али аутор прати директнију и отворенију инфилтрацију јеврејских шпијуна у српске владине структуре од 19. Века, у срцу српских краљевина и република. Неки други алати које он налази у историји, за слом српског бића, јесу у промени коју су извршили у српском духу, језику и писму под утицајем слободног зидарства.

Оправдајући ову инфилтрацију, аутор указује на Талмуд, јеврејску „свету књигу“, као инструмент за истребљење свих нејеврејских народа, као и на Протоколе сионских мудраца и Кабалу. Кроз одломке из других књига, могу се прочитати одломци који указују на супериорност Јевреја над остатком људи, кроз низ заповести попут „Незнабошци су створени да служе Јеврејима“, „Ко год удари Јеврејина чини грех као да удара Бога“, „Забрањено је бити љубазан према нејеврејима“, „Бог је створио незнабошце и иако су једнаки животињама, дао им је људски облик“, „Све гојске жене су проститутке“, „Дозвољено је преварити незнабошца, Јеврејин може преварити и експлоатисати незнабошца, али не и свог сународника Јеврејина“, као неке примере међу многим које књига наводи. Кроз ова правила, аутор указује на то како Јевреји управљају собом, делују и мисле.

Који би могао бити разлог зашто су Срби толико прогоњени и зашто се њихова православна хришћанска вера настоји збрисати са лица земље, заједно са овим народом, једним од

најстаријих и највећих? У ствари, ако се осврнемо осамдесет година уназад, налазимо у геноциду над српским народом у НДХ, а од стране Римокатоличке цркве, нови прогон и намеру да се овај снажан и одлучан народ елиминише, све до његовог истребљења, кроз садистичке облике мучења, што код оних који су успели да преживе оставља огромне трагове на њиховој психи, што слаби њихов карактер и њихово понашање, јер се не може веровати да је таква људска перверзност према Србима била случајност. На овај начин, боље је прикрити сопствену историју, него стидећи се, заборављајући и прикривајући. Суочена са толико драме, колективна савест остаје тиха и крије се како би преживела. Ово порицање, намерно промовисано од стране Тита и уз државно спонзорисани апарат репресије против неистомишљеника, само је изазвало још више мржње, а све што је било прикривено и скривено коначно је експлодирало попут експрес лонца, јер су ране остале отворене и крваре, иза лажне маске јединства. Верујем да аутор мудро тврди да уместо промоције јединства дуго мучених Срба, он само промовише мржњу, плување, завист, осуђивање других Срба и, зашто да не, гледање непријатеља на погрешном месту. Како он паметно каже, „док се ми свађамо и препиремо, пси раде свој посао.“ Има много непријатеља, али је важно не бити збуњен, јер је расцеп унутар српског народа, из срца, из народа, мајсторски потез сигурно од скривених сила које теже да додатно ослабе овај храбри народ, који се бесно бори брат са братом, не схватајући да су они који подстичу на даље раздвајање силе које су у сенци, а не на светлости, и да се зову како год да се зову, само желе да се инфилтрирају и нападну још више из стања слабости и хаоса, јер како каже писац Хосе Ернандез у строфи „Мартин Фијеро“, ... „браћа треба да буду уједињена, јер је то први закон, имају“ истинско јединство у било које време, јер ако се међусобно боре, прогутаће их они споља...”

Да би непријатељ, и неко ко жели да искористи слабљење народа, успео, увек постоје ендогени фактори и саучесништво изнутра. Аутор проналази трагове и отиске сарадње са овим скривеним непријатељем у одређеним секторима друштва. Једна од њих је политика, или тачније политичари. Још један сектор који аутор сматра одговорним је религија. Верске личности унутар српских цркава, уместо да имају мисију проповедања речи Божје и борбе против окупације цркве, постају агенти који олакшавају ову тиху инфилтрацију. Али како? Аутор сматра да удобност данашњег живота, хедонизам и похота ударају у срце саме Цркве, где многи њени пастири, због похлепе и недостатка смирења, духа жртве и љубави према ближњима, више брину о сопственом животу и уживању у земаљским добрима него о заштити и ширењу вере целом српском народу.

Један од ендогених фактора који су довели до поделе српског народа, његовог слабљења и губитка идентитета, на који аутор указује, био је комунизам, који је, како каже извод из др Ратибора, Р. Ђурђевић, (Српски повратак међуноћи), комунизам је успео да уништи карактер и вољу народа, чак и оно што се могло видети у декадентном изгледу кућа и зграда, као да прати овај процес унутрашње деградације људског бића, у тврдоглавости језика и израза, у губитку префињености хришћанског језика. Укратко речено, пад мишљења, осећања и изражавања људи може се приметити под комунистичким утицајем, заснован на удаљавању од Бога, Христовог учења и светих списа. Без сумње, губитак и дистанцирање православне хришћанске вере од стране Срба током комунистичке Југославије није био избор већ наметање, и у то нема сумње. Људи су били прогоњени због отвореног изражавања своје вере. Векови хришћанске вере и јединства српског народа под Крстом Христовим насилно су откинута из српског срца, а уместо тога, дата је црвена звезда да попуни ту огромну празнину. Није изненађујуће што су људи у то време постали груби и вулгарни.

Аутор проналази у Јеврејима издајнике Христа, слуге Сатане, који делују у светском поретку, постављајући „своје владаре“ на чело

Људи власти као и у опозицији на различитим местима, а када народ врши претерани притисак, појављују се нове странке и личности да смире

Кроз лажне спасиоце, марионете јеврејске сцене, са њиховом кабалистичком пирамидом зла. База ове пирамиде је држава и моћи грађанске репресије, али постоје и друге сфере у овој пирамиди зла, сачињене од културе, уметности и религије. Мотив јеврејских кабалиста, од распећа Христовог, како аутор указује, јесте да се умешају у владу свих земаља, прогонећи све хришћанско.

Аутор тврди да ће Јевреји у неком тренутку отворено објавити рат Србима, али да Срби налазе своју снагу у Светом крштењу, које ослобађа православне хришћане од греха. Пут ка јединству за Србе јесте обнављање Јеванђеља, ослањање на веру и ослањање на принципе који нас приближавају Богу. Погоршани и свирепи капитализам напада људску душу и удаљава је од хришћанских вредности понизности, саосећања, милосрђа и љубави према ближњем. Сурови капитализам производи ефекат комунизма као другу страну медаље, удаљавање од Бога и отуђење људских бића.

Много је непријатеља који угрожавају српски идентитет у 21. Веку, али један од многих непријатеља је ова глобалистичка машина која све више наглашава френетично тражење споља онога што немамо у себи, и то необуздано споља оно што немамо унутра, а то је можда

најгори непријатељ кога су нам изградили, из сенке. Случајност, невиност? Не, како аутор тврди, неколицина држи цео свет на својој милости да овековечују неједнакост, за своју корист, кроз нејединство и слабљење народа са идентитетом и великом херојском историјом. Вера и Крст су пут.

Марија (Благоје) Јововић

Београд 2025

ПРЕДГОВОР

У данашња времена, писати опширна дјела са дугим темама и још дужим објашњењима није практично и дјелотворно. Зато сам ријешио да покушам написати једно краће дјело са јасним циљевима и порукама читаоцима који буду ишчитавали ову писану ријеч. Није ми циљ бавити се историјским фактима, нити наводити посљедице зла које је наметнуто човјечанству већ неколико вијекова. Циљ ми је у овом мом кратком опису начина дјеловања "рогате змије" приказати више површинске узроке тог зла које данас сви називамо "нови свјетски поредак" или чини ми се, прецизније речено, "нови јеврејско-жидовски поредак" "свјетских газда" циониста. Ми Срби се у посљедњих два или три вијека углавном бавимо посљедицама тог сотонског поретка и страдамо ужасно погубно, бројећи милионске жртве из протеклих ратова. Причају нам о нашој неустрашивости, храбрости, војним способностима, термопилима и свакојаким похвалама, јуначким подвизима и много гему другом. Говоре о србским војсковођама, војводама, генералима, државницима, "патриотама", националистима, политичарима нашим, али никад и нигдје о томе ко је издавао наређења свим тим србским генералима, војсковођама, политичарима?

Базирам се на период од 19. вијека до данашњих дана. Да нам јунаштва не мањка то одвећ знамо. Да смо показали истински све те квалитете којима нас хвале и то је истина. Али ако знамо да је неколико краљева србских из 19. и 20. вијека било учлањено у масонске ложе и бавило се масонеријом, онда се поставља питање колико су Срби одлучивали о својој судбини, а колико су били на вјетрометини јеврејско-жидовских завојевача?

Први свјетски рат је дјело свјетске масонерије и њених твораца жидовских циониста.

Други свјетски рат, такође...

Србија и србски народ озбиљније пада под утицај свјетског жидовског ционизма, већ у 19. вијеку. Тада креће и страховити утицај "хуманизма и ренесансе" на србску душу и темељно је разара.

Један од главних промотера тог ђаволског покрета је био међу Србима много хваљени Доситеј Обрадовић. Уствари, он је био само слијепо оружје у рукама масонерије и служио и послужио им да од православног Србина направи "европејца" подложног протестантском поимању Христове вјере православне. Доситеј нам мијења дух, а Вук Карацић језик и писмо, под утицајем бечке папистичке школе и њених "слободних зидара" (масона).

Срби кроз своју историју некако све до 19. вијека су колико-толико сами одлучивали о својој судбини и доносили своје личне одлуке. Након Карађорђевог устанка масони све више имају уплива у одлукама врха србске владе и њених владара. Индиректно јеврејско-жидовска антихришћанска организација је дјеловала на стање и ситуацију унутар србских земаља и утицала на статус србског човјека унутар сопствене отаџбине и прије 19. вијека.

У 19. вијеку већ много директније јеврејски шпијуни улазе у владајуће структуре србске краљевине, кнежевине и касније републике. Постављају своје људе у врх државе Србинове у лику разних посрбљених Жидова, Цинцара и сличних фалсификатора са србским именом и презименом. Јевреји расути по свијету и проклетством које вуку као непокајани чопор још од распећа Христа Васкрслога, раде на томе да загосподаре свијетом и створе једно њихово царство, у коме ће они (Жидови) бити апсолутни владари ове планете, с тим да ће остатак народа на овој земаљској плакаоници бити њихови робови (послушници, слуге). Читав процес свакако да се темељи дубоко на самом Сотони (Луциферу) коме они (Жидови) несрећници служе што свјесно што несвјесно, још од распећа Господа Исуса Христа Васкрслога, па и раније.

Замишљено царство Сотонино није се успјело остварити вијековима у потпуности. Луцифер од постанка свијета ради на покушају да постане "Врховни бог" универзума. Падом Адамовим, а и претходним падом анђела (демона), Луцифер стреми и упире свим својим злом (које је бесконачно исто као што је бесконачна и доброта Божија), да загосподари свијетом и постане врховни цар планете. Људи му временом постају сарадници (што свјесно што несвјесно). Његова (Сотонина) моћ се временом ширила и слабила у зависности од гријеха и неморала, који је често поганио душе људске и отварао тако пут Сотони до људских душа. Тако су и Срби падали у љуте пропасти и муке управо због личних гријехова и губили слободу Богом дану. Долазили на корак до тоталног истребљења и поново се враћали Богу и опстајали. Били смо свјесни наше величанствене историје и били свјесни своје величине и памети. Народ смо који се простирао, а и данас се простире (само под другим називом), од Азије до Балтика и ширином и дужином. Жидовско-ционистичке хијене, под патронатом масона и разних других сотонистичких организацијама, скривене успијевају да Србима "замаскирају очи и уши" и сакрију истиниту историју србског народа. Пласирају нам лажну историју нарочито 19. у вијеку. Од тада постајемо између осталих небулоза, досељеници на Хелмско полуострво (Балкан тзв.), народ другог, трећег, петог реда, "трпају" нам Косовски мит као огледало издаје и невјерства дијела србских ратника. Преображавају Косовску битку у пораз од једне велике побједе, коју чак турски историјски извори, јасно као дан, воде као пораз турске војске. Само Србима није више јасно. Не, ми смо издајници Бранковићи, ми смо изгинули, поражени и потцијењени у Косовском боју. Боже, какве ли одвратне лажи!!! Жидовска тајна друштва преко Берлинско-бечке школе су Србима у 19. вијеку вјешто подвалили кукавичије јаје и измијенили историју. Историју Срба своде од периода Немањића, а за првог архиепископа Србске цркве постављају Светог Саву. Стефана Немању проглашавају за оца нације и тако србска мала државица датира од пропасти србске династије Немањића, па кроз вјекове до данашњих дана, некада као пашалук, некада као кнежевина, краљевина, република... Свијест србског човјека је сужена на историјски период од Немањића до данашњих дана. Пале се књиге историјске од највећег србског историчара свих времена Милоша Милојевића и још неколико знаменитих историчара 19. вијека све са циљем да се уништи истина о историји најстаријег културног народа на свијету. Народа који носи од постанка свијета ријеч Творца и печат истине на својим плећима и у својме бићу.

Јевреји као издајнице Христа Бога и као слуге њиховог Сотоне служе помажући овом оцу преваре и сваке лажи и тако воде рат кроз вјекове против вјере Христове православне. Све што је свето желе да униште, желе да не постоји вјера Христова православна на овом свијету. Служе се разним сплеткама, глумама, подвалама, обмањивањима, лажима, убиствима и свим осталим неморалним и злочинчким стварима, само да би успјели убити вјеру у народу православном и угушити свету литургију и звоно црквено. Бескрвну жртву Христа Васкрслог (свето причешће) на све начине покушавају искоријенити из народа, јер им управо оно највише смета на њиховом путу ка преузимању власти над овим свијетом муке и зла, преваре и туге, ријетко добра и радости. Када знамо и имамо сазнања да је прије династије Немањића постојало још неколико србских династија, са којима је владало око 50 краљева србских и царева и да је србско царство у та времена било три пута веће од Душанова царства, онда заиста схватамо ко смо ми Срби. Схватамо величину нашег бића и величину и значај који нам је Бог дао као народу Божијем. Временом смо се топили и претапали у друге народе са другим називима. Ријеч "Словен" је вјешто замијењена од ријечи Србин. Сви "Словени" данашњи су имали првобитни назив Срби. И за то имамо релевантне доказе и историјске чињенице, али то је сада посебна тематика и област за обраду. Милош Милојевић о томе је писао читаве томове. Његова ријеч и научно дјело има огромну тежину достојну поштовања и вјере.

Данас рећи Србину да је пола данашње Италије припадало до VI вијека србском царству је добра прилика да те неко прогласи лудим. Али та "лудост" је истина необорива. Исто тако да се Португал до 9. вијека називао Сербон, или да су данашњи Нијемци 70% генетски србског рода, па до Александра Макендонског (Карановића) који је србског рода, или да су Швеђани генетски чисти Срби итд. Не пишемо сада о примјерима и доказима него само поједине примјере наводим, који упућују на постојање неке тајне руке која руководи обманама и лажима у свим научно-историјским и политичко-друштвеним кретањима људских искреираних "судбина" (не мислим на судбину као преодређен термин или тренутак, већ на судбину као свршен чин или продукт људског дјеловања и поступака).

Циљ овог кратког писања је управо отварање очију и ушију србском народу по оној јеванђељској "ко има уши да чује нека чује и очи да види нека види". Циљ је упроштеним изразима и простим реченицама направити ово дјело доступно свим слојевима читалачке публике.

Аутор Мићо М. Бајић

**Неки од истинитих србских бораца за истину и правду, мученици за
Крст часни и слободу златну, новијег доба**

Слика 2. **Небојиша Крстић** - убила га ДБ Србије 2001. године

Слика 3. **Александар Пејановић**—убила га ДБ Црне Горе 2001. године

Слика 4. **Драгиша Кашиковић** и његова пасторка **Иванка Милошевић**—убила их ДБ Југославије 1977. године

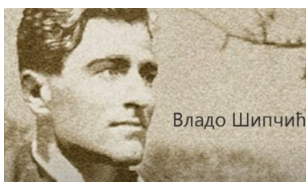
Слика 5. **Ђорђе Божовић (Мићуновић) Гишке** - убила га ДБ Србије 1991. године

Слика 6. **Милош Ћирковић** - страдао у родној кући на Косову 1999. године од стране шиптарских терориста

Слика 7. **Саво Кутић** - убијен од ДБ Југославије у селу Шипраге (БиХ) 1985. године

Слика 8. **Владимир Шипчић** -герилац србски, борац против комунизма, емигрирао за Француску 1957. године. Касније прешао у Канаду и доживио дубоку старост

УВОД

Странке у Србији, Републици Србској, као и Црној Гори су продукт јеврејско-жидовског ционизма (ЈЖЦ). ЈЖЦ су творци и власти и опозиције. Узрок зла нам долази из јеврејско-жидовске зборнице зла, њиховог творца Сотоне (сотонске зборнице). Као што видимо у претходним излагањима, сви владари Србије и србских земаља уопште од почетка 19. вијека су били упрегнути што свјесно (већим дијелом), што несвјесно у кочије новог свјетског поретка. Сви примјери и докази су релевантни и јасни као дан. Жидови данас својим тајним радом као "владари из сјенке", постављају своје људе на чело разних владајућих и опозиционих странака. Стварају називе тих странака и одређују њихово друштвено и идеолошко усмјерење. Узмимо један баналан примјер из новије историје. Представник једне од србских земаља, човјек који се читав свој живот декларисао као ноторни комуниста и Титов војник, строга левича, партизански син и обожавалац свега што је заударало на жидовски изум комунизма, тај човјек "одједном" постаје један од највећих србских националиста (читај тобожњих Срба). Долази на власт силом тенка и слабошћу квазисрбског мозга бивших Срба, који га подржаваше тада и остао је у том подржавању и данас. Главни савјетник му је наравно опет био Јеврејин, човјек који је дошао одједном у србски град и ниоткуда, "људска" сподоба и робот кога су пумпали разним средствима за биолошко продужавање живота.

А Србин ћути итрпи

Сва борба, нажалост код нашег народа се своди на ону чувену "Дај да срушимо ову власт, па нека дође било ко други...Ових је доста". Страшно зар не?! Можда боље речено ЖАЛОСНО!!! Да ли је незнање или је страх? Или можда обоје?! Можда немоћ? Можда капитулација беспоговорна, јер борити се против сатанистичког новог свјетског поретка је "немогуће"!!! Тако Срби остају у ропству. Заборавише ријечи Творца универзума "Не бојте се стадо мало свијета...Ја побиједих свијет". А Срби остају да робују. Вјера је ослабила, браћо и сестре. Христос не обитава у срцима. Гријех материјализма, стомакоугађања, уживања, зависти, мржње и похлепе се уселио у срца човјека данашњице, па снаге се нема, нити храбрости за нове србске Термопиле и подвиге слободе ради царства небескога. Силом крста и вјером у Господа Васкрелог можемо чудо правити и горе премјештати. **Змију треба тући понекад и од репа да би се дошло до главе.** Отаџбину чистити од слугу жидовских циониста и сотониста. Просвећивати помрачени ум већине данашњих службеника србских у униформама полиције и "професионалне војске", који су у стању када им нареду њихови "претпостављени" и да пребију и да убијају свој народ. Све то ради биједних плата увећаних по потреби за 100 или 200 евра. Значи "Промијени ми брате ногу па да наставим да робујем". Па кад ми и она се распадне у ранама, ова претходна ће мало оздравити, па ћемо поново њу поставити. Робуј Србине, кад си Бога изгубио!!! Осуђујмо и завидимо једни другима, мјесто да се волимо и братимо. Мјеримо брате гријехе један другом, мјесто да их зацјељујемо опроштајем и љубављу међусобном, Христовом. Пљуј, Србине на Србина твог и убијај га камом мржње из срца отрованог, умјесто да живот дамо један за другог и да се помажемо јер ће онда бити боље и мени и теби... Док се ми кољемо и свађамо, Жи-

Жидов те тужи, жидов ти суди

Племе моје сном мртвијем спава...

Његош!

Мисле да никад умријети неће. Ни они, а ни они који су им подијелили задатке и наредбе. Њихови "богови" жидовског лажног сјаја, са ореолом смрада и наркоманског блештавог погледа пуног гријеха и болести душевне.

Срби су имали вијековима своје краљеве и царе, династије Свевладовића, Светимировића, Оштривојовића, Немањића итд. Владаре који су бранили србске земље мачем и иконом од разних ђаволских војски зла, као и од жидовских превара и фукара свјетских који се стално покушавају инфилтрирати у државне и војне структуре србског и осталих народа овога свијета. Царица руска их је у 18. вијеку протјерала све до једног из Руског царства, окарактерисавши их као велике штеточине за руску земљу и народ. Отјерала је крстом Христовим ту мраку за Израел. Рекли су се осветити Русима због тог чина, кад-тад. Вратили су се у Русију на велика врата преко Октобарске револуције и Лењина, Жидова. Од тада па до данас Русијом не владају Руси! Руска дума је састављена од 95% Јевреја, 4% Грузина, Цинцара и осталих и 1 % Руса. Данас полако али сигурно, а све на карту "руског православља" и "руског патриотизма", игра Жидов и полако ће руски народ увести у рат, који ће на крају свих збивања бити катастрофалан по броју жртава у предстојећем рату против "Запада" и опет њихових Жидова које их воде.

БРАЋО СРБИ ИЗДАЈА!!! Ово је све **ЖИДОВСКА ИГРА СА СЛИЈЕПИМ ГОЈА-МА!!!** Немојте ићи на њихов пут лажног национализма и вјере празне без основних православних начела и дјела. Ако нам је гинути, да гинемо под крстбарјаком србским и на својој земљи, када на нас пошаљу хорде зла сотонског (неког од оних народа које Србе ни на слици не воле видјети). Они ће пронаћи те лилипутанце, дудуке, мрзителие и смрдљиве бубетине овоземаљских уживања, змије и шкорпије, орлове црне змијских језика и аветињских глава, разне религиозне фигуре на тужним заставама некрста и срамоте.

Жидови ће намјестити рат нама Србима када дође њихово вријеме за то. Србе ће "палити" разним "националистима" и њиховом накарадном пјесмом под шаторима као и бахатим "јуначким" понашањем према другим народима. Храброст тих квазисрбских вођа је у томе што су добро заштићени и обезбијеђени. Штите их они који су их поставили (Жидови). Њихово је само да буду добри глумци и да још једном покажу и докажу да су они истинске оне "гоје", како их Жидови називају и описују у свом "Протоколу сионских мудраца" и Талмуду као бесловесне животиње и дудуке (све нејевреје свијета па и нас Србе). Они (Жидови) кажу да су "Гоји" животиње у облику људском и да они треба да служе јеврејском народу као робови и слуге. То и раде данас као и претходних вијекова. Погледајмо њихову свету књигу "Талмуд!! Зар то није оличење самог Сотоне. Зар то није болесна нација, лукава змија изашла из сотонске зборнице?!!

Посљедицама се бавимо и гинемо неколико посљедњих вијекова, али узроком не. Пустили смо да узрок зла (Жидови), стварају разне посљедице њихових темпираних и намјештених ратова на србски народ и све остале народе овог свијета. Ми православни смо просвећени и очишћени од првородног гријеха, светим крштењем. Они Жидови нису. Они су само задојени подлом лукавштином оца њихова Сотоне и само један наш покајни вапај према Христу Васкрслем, руши све њихове лукаве и биједне замисли.

Само један прочитани псалм из срца , руши сотонско-жидовску пирамиду зла и васпоставља се царство Божије, Христово на овој земаљској плакаоници. Свеопштом борбом против њихових тајних организација и пирамиде зла можемо срушити њихов систем лукаве владавине поробљеним народом. Ми Срби и те како можемо и знамо направити моћну националну организацију , која би уз Божију помоћ врло брзо очистила сами врх државне организације од жидовских поданика и плаћеника. Онај трећи сталеж, несвјесних међу нашим народом ћемо просвијетити нашим личним утицајем и истрајношћу да се ослободимо од те жидовско-масонске жгадије из свих институција наших србских земаља. Полиција србска ће у тим данима свеопштег препорода Уједињених Србских земаља и сами схватити заблуду у којој су се налазили служећи невидљивим жидовским ”владарима” и њиховим видљивим владама србске поробљене отаџбине. Само 300 заклетих Христових ратника за истину и правду успјели би збацити јарам жидовски са кичме србске земље и отаџбине. А толико нас има или биће! Само 300 термопилаца браћо, Христових војника може поново успоставити Србско православно царство. Али само уз она три наша главна адута у тој борби, а то су ВЈЕРА, ПОКАЈАЊЕ И ЖРТВА ХРИСТА РАДИ. У противном, нестаћемо под жидовско-сотонском палицом пакла и огња...

Бог нам помогао!

АУТОР

ОБРЕНОВИЋИ И II СРБСКИ УСТАНАК

Веза између Обреновића и ТЕМПЛАРА ЈЕ ОПШТЕ ПОЗНАТА У МАСОНЕРИЈИ.

Под заставом скоро идентичном застави темплара замишљена је 23. 4. 1815. године, на празник Цвијети, Други србски устанак код Таковског грма у цркви брвнари, која још чува симболизам масона и других тајних братстава. И прије њих и сада и убудуће важи неприкосновено правило: Ниједан држави удар, преврат у било којој земљи, никад није успио, нити ће успјети без тајне помоћи споља (из кабалско-жидовског центра).

Слика 9. Темпларска застава

Слика 10. Обреновићи и 2 србски устанак

Условно речено ”неће успјети”!

Засигурно неће ако се не уради чистка масонске жгадије из свих србских институција, као и свих оних србских послушника жидовских центара моћи. Ако не урадимо ту чистку и не доведемо Србе истинске православне хришћане на чело свих србских институција и политичко-друштвених праваца, имаћемо издајничку владу, имаћемо сиромашну економију и тужну државу којом србски народ неће управљати, већ продани Срби у служби жидовских наредбодаваца.

О I СВЈЕТСКОМ РАТУ И АТЕНТАТУ

Из свега наведеног је потпуно јасно да је Први свјетски рат продукт кабалистичко-масонско-жидовске завјере, уколико знамо да су и неки од кључних србских генерала у Првом свјетском рату били ништа друго него ”играчи на жици”. Онда је јасно која је сврха тог ратовања била и ко је режисер. Војвода Живојин Мишић је нпр. један од познатих масона тог доба и знамо његову улогу у току Првог свјетског рата у србској војсци.

Сам Сарајевски атентат је режиран у главама жидовско-кабалистичких вођа, а онда клесан и обрађиван унутар слободнозидарских масонских ложа, те доведен до ”савршенства”. Ако се зна из изјава са суђења Гаврилу Принципу и Трифку Грабежу да је неколико припадника организације Млада Босна припадало масонском кругу (примјера ради Васо Чубриловић, Илић, итд.), онда је јасно ко је покренуо сам атентат, а касније и Први свјетски рат.

Обични србски народ је хтио-не хтио, морао узети пушку и под командом и управом масонских генерала ићи у рат за спас отаџбине, породице и имена србског. Жидов те тужи – Жидов ти суди.

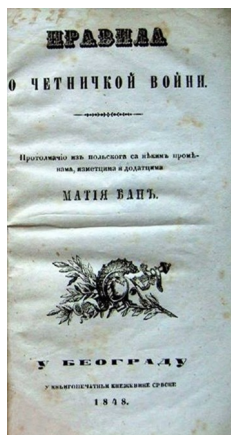
Слика 11. Краљ, Апис и Принцип

Слика 12. Апис и масони (Црна рука)

О ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ И ИДЕЈИ

По узору на Пољаке (пољске четнике) образац борбе за слободу створен је кроз идеју о србском четовању. Матија Бан (Србин римокатоличке вјероисповјести), први долази на ту идеју по угледу на ”пољске четнике” и 1848.године пише једну малу брошуру под називом ” „Правила о четничкој војни”. Од тада почиње да међу Србима живи идеја о четничком покрету или четничком облику ратовања. Оно и постоји у тим оквирима и окупља у оно вријеме око себе истакнуте и најхрабрије хајдуке србског народа. Међутим, 1903. године тајно друштво Лобање и кости или Братство смрти (како се још звало), преузима четничку идеју и ”оживотворава” њен рад, али под својом масонском контролом.

Слика 13. Правила четничкој војни

Први пут четници добијају ”своју” заставу која је идентична симболу тајног друштва Лобање и кости и избацују крилатицу ”Слобода или смрт”. Од тог доба четници дјелују под контролом масона и њихових налогодаваца Жидова. У историјским превратима жидовских ”изумитеља”, у балканским ратовима, а касније у Првом свјетском рату користе их у „хуманитарно“-ратне сврхе позитивног усмјерења и задатка. У стравичном страдању србског народа и војске користе се за елитне и специјалне задатке и као такви излазе из ратова.

Слика 14. Лобања и кости тајног друштва

Међутим у Другом свјетском рату кроз очување југословенске идеје под руководством Ђенерала Михаиловића, официра Југословенске војске у отаџбини, бивају остављени од оних који су им дали озбиљан легитимет 1903. године кроз ”четничку организацију” (масонску).

Слика 15. Четничка заставица из 1903. године

Послије рата 1945. године па до данашњих дана стварају се различити ”четнички покрети” или организације типа ”равногорски покрет”, ”равногорци”, итд... Идеја о четничком облику ратовања и четничкој организацији или покрету и данас обитава међу Србима, али само као сјећање на давна и прошла времена.

Свакако да је идеја ”четничке војне” племенита и корисна по србски народ. Идеја из 1848.године о стварању србских четника по угледу на пољске четнике је позитивна и надахнута патриотизмом и љубављу према отаџбини и слободи као врховном идеалу србске душе и бића. Међутим, преузимање те идеје и кориштење у своје сврхе од стране масона 1903. године, те давање масонских симбола четничкој организацији је недопустиво и оскрнављујуће. Србски четници морају имати на својој застави симболе који су хришћански православни и са Крстом и барјаком.

Слика 16.Примјер-Четничке Богом благословене заставе

Масонски утицај на одређивање боја на застави јесвакако евидентан и очит нарочито код словенских (читај србских народа).

Три боје доминирају на тим застрадама (црвена, бијела, плава).

Постоји предање да је краљ Милан први пут када су Срби учествовали у 19. вијеку на једном озбиљнијем скупу нација, ову верзију заставе тробојке добио од једног Јеврејина.Он је стајао на улазу у конгресну дворану и дијелио заставе оним народима који још нису имали своје званичне. Прегршт застрада са три боје са различитим распоредом и редослиједом је дијелио представницима словенских народа. Зашто баш Словенима три исте боје??! То само Жидови знају. Кроз нашу историју, Срби никада нису имали заставу са три боје. Имали смо црвене Христове барјаке са крстовима или сличним изведбама. Погледајмо династију Свевладовића, Светомировића и даље све до Немањића какве су биле србске заставе, па чак и Карађорђеву заставу Првог србског устанка црвене боје са крстом и четири С итд... Дакле, творци данашње србске заставе су жидовски масонски поданици. Срби ће вратити у своје оквире србски крст и барјак оног момента када се ослободимо ове жидовске кабалистичке тираније ђавољег лукавства и обмане. Тако нам Бог помогао. Амин!

ЗАСТАВЕ

Слика 17: Србска застава

Слика 18: Руска застава

Слика 19. Словачка застава

Слика 20: Чешка застава

Слика 21: Хрватска застава

Слика 22: Застава Словеније

Слика 23. Југословенска застава

ФАЛСИФИКОВАНА СРБСКА И СВЈЕТСКА ИСТОРИЈА (ДЈЕЛО ЖИДОВСКИХ ЦИОНИСТА): ПОРАЗ НА КОСОВУ ЈЕ ЛАЖ!!!

Косовска битка је само једна од мноштва србских битака или србских побједа на бојном пољу. Косовска битка није никакав "мит" нити "усуд србски". Косово није никаква "колијевка србска" нити мјесто гдје су се Срби определијелили за царство небеско, а не царство земаљско. Колијевка србска је постојала годинама прије Косовске битке а, Срби су се определијелили за царство небеско, такође много раније од Косовског боја јер да су се на Косову опредјељивали за Крст часни и слободу златну не би, засигурно, ни ушли у тај бој. Срби су се определијелили за царство небеско још својим крштењем или примањем вјере хришћанске (православне) у IV и V вијеку по Христу, па и у само Христово вријеме неке породице. Косовски мит је створен од кабалистичко-жидовског центра и то је сасвим јасно. Узета је посљедња царска србска династија Немањића као зачетак србске државности, а Косово као трагедија и издаја србског рода. Вук Бранковић је узет као оличење србског издајства, Косовска битка као патња и страдање неколицине "поштених" Срба и пораз невиђених размјера. Страшно! Страшна лаж жидовских прекрајача историје!! А још веће зло страшно је србско прихватање ових гнусних лажи. Ако имамо доказе, а имамо, да турски историјски извори говоре о србској побједи на Косову и ако имамо те исте доказе у дјелима највећег србског историчара Милоша М. Милојевића и још мноштва србских историчара 18. и 19. вијека. Онда има ли ту разлога за сумњу?? За разумног Србина не! За неразумне, незаинтересоване, или оне којима кабалистичко-жидовски мит о некој издаји и поразу из неких финансијских разлога одговара, да! Они србске устаничке пјесме пјевају о србским побједама на Косову и осталим биткама до средине 18. вијека.

Под утицајем Аустроугарске и Германа већ од 16. вијека долази до промјене србске побједе на Косову у пораз. Разлог је јасан. Да би се што више додворили османлијским дивљим хордама, западна Европа је подржала турску историјску лаж тог времена, о њиховој побједи на Косову. У томе су и успјели у великој мјери. Касније појавом великог шпијуна Вука Стефановића Караџића настаје мноштво препјева у којима се велича пораз србски, мноштво србских јуначких пјесама нестаје са јавне позорнице и губе се у уништеној историји. Вук прави русвај од србског писма и србског језика. Реформиста реформише све оно што су му наредили бечко-берлински масони и шпијуни првог реда. Послати управо да прекроје србску историју, писмо и језик на њима одговарајући начин. Косовску битку ми Срби треба да поштујемо као још један србски Термопил, још једну величанствену србску побједу знајући да је и прије Косовске битке било много већих србских битака и побједа. Србска свијест мора да буде много шира од једне династије Немањића и неколико краљева те династије. Србска свијест треба да зна да је Србија била од Азије до Балтика, од Украјине и Русије до Португалије и шире.

Слика 24: **Пораз на Косову је Лаж**

П.С. Играни филм "Косовски бој" је један од најгнуснијих историјских фалсификата србске историје и огавна лаж србских комуниста о Косовској бици. Ужас! Лаж! Сотонизација Срба!

ПОЛА ИТАЛИЈЕ ИЛИ 2/3 ДАНАШЊЕ ЕВРОПЕ ЈЕ БИЛА СРБСКА ЗЕМЉА

Србска је земља распарчана и народ србски је подијељен што својом вољом (Пољаци, Чеси, Словаци, Словенци, Македонци, Хрвати) што насилно (њемачки Срби који су насељавали лужанску покрајину, муслимани из БиХ поисламљени "изворни" Срби, побугарени Срби, и још неки). Данас назив Србија и Срб датира још у овим нашим хелмским (на турском балканским) оквирима Србије, БиХ (РС) и Црне Горе (која се бори да опстане као србска земља).

Да би створили Уједињену Србску земљу-Србију развијајмо свијест србског човјека о нашој историјској величини. О србском народу као носиоцу ријечи Божије. О србском народу као најстаријем културном народу свијета и најбројнијем од свог постанка. Зачетак ријечи "Словен" је лукаво завијена у вело обмане у I вијеку по Христу умјесто ријечи "Серб", "Срб", "Сербе", Србин... И за то постоји прегршт доказа и историјских чињеница. Прије I или II, па и III вијека по Христу нигдје се не спомиње термин "Словен" или "Славини" или Славени, него Србс, Серб, Сораб, Срб =Србин. Ко може да ме демантује нека изволи, али узалудно је тражити тај податак.

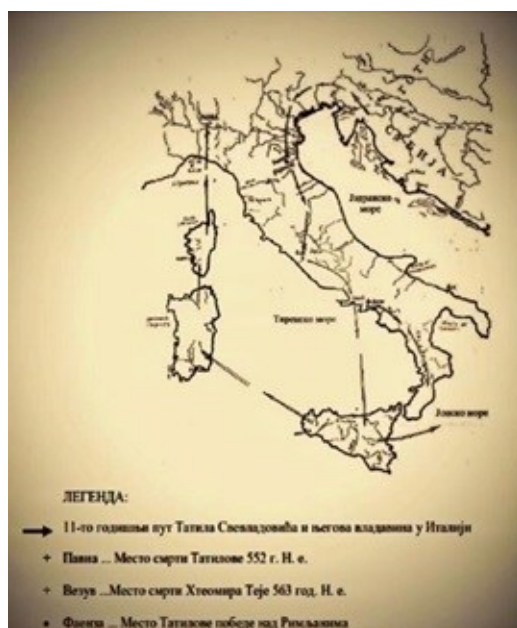
Словен потиче од старосрбског имена Славјанин, који се негдје са дијелом своје војске или пак само народа у I вијеку по Христу, преселио из словенских (србских) области данашње Русије на подручје јужног Хелма (турски Балкана). Од тада датира за тај дио србског народа термин Словен и Словени или Славени. Касније тај назив кабалско-жидовска жгадија користи и претвара у свеобухватни назив за васцијели србски народ. Од тог доба Срби постају скупине народане, а не један народ.

Слика 25: Досељавање Срба у VII вијеку на Хелм је Лаж

Од тада Срби почињу да се дијеле и дају самим себи називе по областима (нпр. Пољска повезано са пољем и равницама), особинама па чак неки и задржавају тај измијењени назив Словен или Славен (Словенија и Словачка). Лукава змија кабалско-жидовска дакле, опет је у игри за сопствене интересе. Јер ко би се могао уопште борити против толиког србског народа и царства обједињеног под једним србским именом и једном србском православном круном?! Овако Сотона није могао да мирује па је преко својих поданика, жидовског народа спровео ту идеју у дјело и разбио србско име на мноштво других имена и назива.

Прве генерације памте али већ трећа, пета или десета генерација више не осјећа да су Срби као нпр. стари Пољаци, касније су већ Пољаци. Тако стари Чеси, тако Словаки, Словенци, Украјинци, Руси. Данас "Македонци" сутра "Црногорци" или "Босанци"...Истина се не мијења браћо. Истина се не дира! Истина се мора вратити у свијест народа ма каква она била. Истину говоримо и на исповијести у цркви, истина је Христос Господ, истина је Васкрсење, за истину се умире, за истину се жртвује, истином се купује царство небеско и вјечни рајски живот. Истина ће нас ослободити, а лаж ма које врсте, само може бити на огромну штету и народу и појединцу.

Слика 26: Србија у Италији, Сицилији- четири вијека Свевладовића

Ни поглед мрки
ни ријеч оштра,
не значи ништа ако срцењ
празно оста....

Мићо М Бајић

ИСТАКНУТИ ИЗДАЈНИЦИ СРБСКОГ РОДА И НАРОДА НОВИЈЕ ИСТОРИЈЕ

Вук Драшковић- продукт ДБ, Југословен, комуниста и плаћеник ДБ

Слободан Милошевић-продукт кабалистичког жидовског центра комуниста и наручилац егзекуције србских националиста

Војислав Шешел-дворска луда , продукт кабалистичко-јеврејског центра масонске организације темплара Малтешки витезови

Александар Вучић-спавач, продукт кабалистичко-жидовског центра, хомосексуална струја, послат и постављен од кабала

Зоран Ђинђић-”њемачки” агент, под контролом кабалистичко-жидовског центра

Јовица Станишић-челник ДБ СР Југославије, плаћеник и шпијун

Жељко Ражнатовић Аркан-играч Милошевића и ДБ, југословенска улизица, криминалац непокајани и убица србске националне елите по Европи и свијету

Милорад Улемек Легија-продукт ДБ Југославије, убица, наркоман и криминалац

И мноштво њих који су свјесно били или су и данас у улози шпијуна спровођења воље кабалистичко-жидовског центра у све поре политичког друштва србске државе. Плаћеници, опадачи, издајници, протуве србске и лицемјери, државоубице и егзекутори који убијају у име државе кабалско-жидовских вођа, полицајци који туку и малтретирају свој народ по налогу државе за биједну плату и смијешне повластице, попови који раде за државну безбједност и одају тајне са исповијести или раде за сопствени џеп, умјесто да држе проповиједи и боре се против окупације сопствене државе и цркве и да животом бране православље од екуменистичког отрова и лудих новотарија, које нам улазе у цркву на велика врата.

Сви они ће дати одговор ускоро, за коју годину или деценију нема везе, пред Христом Господом. Сви ће они ускоро напустити жалосно и срамотно своје скупе аутомобиле, удобне и мекане кревете, раскошне дневне собе и богата купатила и ђакузије и лећи у блатњаву земљу гроба који чека све нас. Онда свима њима играчима слугу сотонине зборнице, кабалистичко-жидовског центра судиће Христос Васкрсли и питати их је ли то наука којој вас научих , служити Сотони или љубави Божијој.

Они ће ћутати, а ћутња њихова ће се претворити у плач и шкргут зуби...

Одломци из књиге ”СРБСКИ НАРОД У КАНЦАМА ЈЕВРЕЈА”

Аутор: МИЛОРАД МОЈИЋ

(Друго издање БЕОГРАД 1941 – СКОПЈЕ 1994)

ПОРАЗНА СВЕДОЧАНСТВА ИЗ ТАЛМУДА И ШУЛХАН АРУХА И ПРИМЕНА ЊИХОВА У САДАШЊОСТИ

Шта је Талмуд и Шулхан арух за Јевреје? Да видимо шта о њима кажу сами Јевреји. “Јеврејски лексикон” издат 1930. године у Берлину пише: “Талмуд је кроз столећа васпитач, одгајивач и учитељ јеврејског народа.” Јевреј Хајнрих Георг Леве који је 1840. год. превео Шулхан арух на немачки у предговору вели: “Није важно колико лепог има у Талмуду, него је важна основна тенденција његова. Талмуд као целина је животни и правни закон за Јевреје.” “Стари јеврејски култ, чија је база била и остаје Талмуд, даје Јеврејству снагу која се не може порушити.” Јеврејски историчар Грец у своме делу: “Историја Израиљаца”, у издању од 1877. године на страни 133 вели: “Шулхан арух је постао надлежни ритуални и правни кодекс за Јеврејство па је са својим многобројним коментарима, то и данас остао... Ретко је кад једно законско дело добило такав публицитет и такво признање као Шулхан арух.” Румунски Јевреј др Арон Бриман пише: “Шулхан арух је комплетни законик за све Јевреје, који је за њих обавезан и данас. Главни предмет при полагању испита за рабине је Шулхан арух, односно његово тачно познавање и знање; мањи изводи из Шулхан аруха служе као школски уџбеници за јеврејску омладину, као нека врста хришћанског катихизиса...”

Могли бисмо да наведемо још много цитата јеврејских научника и стручњака о томе шта значи и од колике је важности Талмуд и Шулхан арух за Јевреје, али мислимо да је потпуно довољно ово неколико цитата па да и лаик увиди да је Талмуд и Шулхан арух за Јевреје више него за хришћане Свето писмо. Талмуд и Шулхан арух су за Јевреје правило по коме се владају, васпитавају, по коме се понашају, живе, делају и мисле. Они су за њих путоказ у животу њиховом. Једном речју: Талмуд и Шулхан арух су за Јевреје све и свја. А сада да видимо чему уче Јевреје њихови закони: Талмуд и Шулхан арух?

ЈЕВРЕЈ СЕ ИМА ПРИДРЖАВАТИ ЈЕВРЕЈСКИХ ЗАКОНА

“Јевреј се не сме придржавати државних закона Нејевреја. Он се има придржавати јеврејских закона јер би они иначе сувишни били.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 368).

СМРТ ЗА ПРЕКРШАЈ ТАЛМУДА

“Учења и закони Талмуда важнији су и имају се строже примењивати од закона Торе. Ко прекрши закон Талмуда заслужује смрт.” (Талмуд, Ерубин 21а).

БЕЗ ЈЕВРЕЈА НИШТА НЕ БИ БИЛО НА СВЕТУ

“Да Јевреја нема на свету, не би ни сунце сјало, ни киша падала, нити би икаква благослова било на земљи.” (Талмуд, Јебамот 1016)

БОГ И ЈЕВРЕЈИ

“Богу су милији Јевреји од анђела.” (Талмуд, Холин 916). “Као год што је човек над животињама, тако су и Јевреји над свима народима од Бога постављени.” (Талмуд, Берах 1026).

ЈЕВРЕЈИ ИЗЈЕДНАЧЕНИ СА БОГОМ

“Ко Јевреја ошамари толико је учинио греха као да је самог Бога ударио.” (Талмуд, Санхедрин 586).

О РАДУ

“Рад је веома штетан и мало доноси.” (Талмуд, Гетин 680). “Нема горег и лошијег посла од обрађивања земље, јер кад ко 100 сребрника има у трговини може сваки дан мяса и вина имати: ко пак уложи 100 сребрника у земљорадњу, може само соли и купуса јести.” (Талмуд, Јебамот 63а).

РАД ЈЕ ЗА НЕЈЕВРЕЈЕ

”Нејевреји су створени да служе Јевреје. Они морају орати, копати, сејати, косити, вршити. Јевреји су створени да све готово нађу.” (Талмуд, Берахот 58а).

ЈЕВРЕЈСКО ЈУНАШТВО

“Јевреј нека иде последњи у рат. У том случају биће први код куће.” (Талмуд, Тесахим 113а).

ЈЕВРЕЈСКО МИЛОСРЂЕ

“Забрањено је бити молостив према Нејеврејима.” (Талмуд, Рамбан). “Нејевреју не треба милост и помоћ указивати.” (Талмуд, Јебамот 12а).

НИ У СМРТНОЈ ОПАСНОСТИ НЕЈЕВРЕЈУ НЕ ТРЕБА ПОМОЋИ

“Ако једном Нејевреју прети опасност да се у једној реци удави па ако се налази већ и близу смрти, Јевреј му не сме ићи у помоћ да га спасе.” (Јад Хазаках, Абода Цара 10а).

НЕЈЕВРЕЈИ НИСУ ЉУДИ ВЕЋ ЖИВОТИЊЕ

“Бог је створио Нејевреје, иако тако су они равни са животињама и дао им је човечији облик, јер не доликује Јевреју да буде служен од стоке. Зато га служе животиње у човечијем облику.” (Шулхан арух, Мудраш талпиот 225). “Нејевреји, чија душа потиче од нечистог духа, називају се свињама.” (Талмуд, Јалкут Рубени 12). “И зато ако један нејеврејски слуга или слушкиња умре треба их ожалити онако, као кад један во или магарац цркне.” (Талмуд, Брохес). “Између Јевреје и Нејевреја не постоји никаква веза. Јер месо Нејевреја је животињско месо, а њихово семе је животињско семе.” (Талмуд, Јебамот 89а). “Нејевреј је као једно псето.

Шта више, записи уче да се псето има више поштовати од Нејевреја” (Талмуд, Екесегет раши ексол 22) “Месо Нејевреја је месо магареће, а семе коњско семе.” (Талмуд, Јебамот 98а). “Онај који није обрезао и не држи сабат не назива се човеком.” (Талмуд, Јалкут Рубени 39). “Нејевреј нема оца, јер је он на ђубришту рођено псето.” (Талмуд, Јебамот). “Ма колико имали народи света Учење и закон Талмуда важнији су и имају се строже примењивати од закона Торе (Библије). Ко прекрши закон Талмуда заслужије смрт (Талмуд, Ерубин 21а).

Ко год што је човек над животињама, тако су Јудејци над свим народима од Бога постављеним (Талмуд, Берах 101б).

Ко Јудејца ошамари толико је учинио греха као да је самог Бога ударио (Талмуд, Санхедрин 58б).

Посебно је интересно учење Талмуда о раду:

Рад је веома штетан и мало доноси (Талмуд, Гетин 68б).

Нема горег и лошијег посла од обрађивања земље; јер кад ко 100 сребрњака има у трговини може сваки дан меса и вина имати; ко пак уложи 100 сребрњака у земљорадњу може само соли и купуса јести (Талмуд, Јебамот 63а).

Гоје¹ су створени да служе Јудејце. Они морају орати, копати, косити и вршити. Јудејци су створени да све готово нађу (Берах 58а).

Најинтересантији део Талмуда односи се на Гоје:

Забрањено је бити милостив према Гојама (Талмуд, Рамбан) Гојама не треба милост и помоћ указивати (Талмуд, Јебамот 12а).

Ако једном Гоји прети опасност да се у једној реци удави, па ако се налази већ и близу смрти, Јудејац му не сме ићи у помоћ да га спасе (Хазаках, Абода Цара 10а).

Бог је створио Гоје и дао им је да су равни са животињама, и дао им је човечији облик, јер не доликује Јудејцу да буде служен од стоке [а служе животиње у људском облику (Шулхан арух, Мудраш 225).

Гоје чија душа потиче од нечистог духа, називају се свињама (Талмуд, Јалкут Рубени 12).

И зато ако један гојски слуга или слушкиња умре треба их ожалити онако као кад један во или магарац цркне (Талмуд, Брохес).

Гоја је као једно псето. Шта више, записи уче да се псето има више поштовати од Гоја (Талмуд, Екесегетраши ексол 22).

¹

Погрдан назив за све нејудејце. Међутим, гојама се називају најпре хришћани, према којима кабалисти гаје давнашњу и непомирљиву мржњу.

Онај који није обрезао и не држи сабат не назива се човеком (Талмуд, Јалкут Рубени 39).

Гоја нема оца, јер је он на ђубришту рођено псето (Талмуд Јебамот).

Полни однос Гоја је исто као и полни однос животиња (Талмуд Санхедрин 746).

Жена Гоја у бременитом стању има се сматрати као бременита стока (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 405).

Дете у утроби Ане гојске жене није боље од животиње (Арух, Јорех дедх 240).

Све жене Гоја су курве (Талмуд, Евенхекор).

Не смеш Јудејцу, свом брату, учинити какву неправду. Гојама је дозвољено да учиниш све и сваку неправду (Талмуд, Тенеба 40а).

Јудејац треба свој иметак помоћу зеленаштва да повећа. Он треба помоћу зеленаштва Гоје да упропасти (Талмуд, Баба Меција 706).

Ако два Јудејца направе какву трговину са Гојама, те при томе један другоме помажу да Гоје не мери, тежине или броју преваре, добитак имају оба Јудејца да поделе (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 183). Јудејцу је дозвољено да обешчисти жену Гоја. Девојче Гоја старо три године и један дан може се обешчистити (Талмуд, Абода сара 37а). Дозвољено је лекове на Гојама испробавати, да би се установило да ли су лекови штетни (Шулхан арух, Јорех деах 158а).

Најпоштенији међу Гојама има се убити (Талмуд, Сбен Јохај 406).

Кољите Гоје као бештије (Талмуд, Зохар).

Посебно задовољство Јудејци осећају читајући учење Талмуда које говори о њиховом највећем непријатељу — хришћанству:

За Јудејца постоји закон да све оно што је у вези са хришћанском црквом уништи (Шулхан арух, Јорех деах 146).

Христос је син проститутке. Он је копице (Токдош Језу).

Христос је на једном ђубришту сахрањено цркнута псето (Сахар).

О доласку свог Месије Јудејци сањају следеће:

Месија ће доћи и повратити краљевину Јудејцима, а остали народи ће сви њему и њима служити и потчињени бити (Талмуд, Шаб 120а).

Тада ће сваки Јудејац имати 2800 слугу и 300 слушкиња (Талмуд, Санхедрин 101а).

Шта је Талмуд за Јудејце? Да видимо шта о њему кажу сами Јудејци. Јудејац Хајнрих Георг Лаве који је превео Талмуд на немачки језик, у предговору каже: Није важно колико лепог има у Талмуду, него је важна основна тенденција његова. Талмуд као целина је животни и правни закон за Јудејце. Јудејски историчар Греј у свом делу „Историја Израиља“, у издању из 1877. године, на страни 133 каже: Талмуд је и данас за јудејце религиозна норма, он је официјелно јудејство. Румунски Јудејац др Арон Бриман пише: Талмуд је комплетни закон за Јудејце који је за њих обавезан и данас. Главни предмет при полагању испита за рабина је — Шулхан арух (Обилна трпеза), односно његово тачно познавање и знање; мањи изводи из њега служе као школски уџбеници за јудејску омладину. У Јудејском лексикону, издатом 1930. године у Берлину, пише: Талмуд је кроз столећа васпитач и учитељ јудејског народа. Могуће је навести још много цитата јудејске интелектуалне елите о томе шта за њих значи Талмуд. Мада, и ово што је досад наведено јасно показује да је Талмуд за Јудејце скуп правила по коме се Јудејци владају, васпитавају, по коме се понашају, живе, делују и мисле.

НЕЈЕВРЕЈКЕ СУ ПРОСТИТУТКЕ

“Нејеврејке су нечисте и имају се сматрати проституткама.” (Талмуд, Алода Кара 366). “Све Нејеврејке су курве.” (Талмуд, Евен хекор).

ПЕТ ЗАПОВЕСТИ ЗА ЈЕВРЕЈЕ

“Јевреји морају научити ових пет ствари: 1. Волите један другог. 2. Волите пљачку. 3. Волите банчење. 4. Мрзите ваше господаре. 5. Не говорите никада истину.” (Талмуд, Песахим 113а).

ЛАЖ

“Према Нејеврејима дозвољена је употреба сваке лажи.” (Талмуд, Берахот).

НЕПРАВДА

“Не смеш Јевреју, твоме брату, учинити какву неправду. Нејевреју је дозвољено да учини све и сваку неправду.” (Талмуд, Генеба 40а).

ЛИЦЕМЕРСТВО

“Допуштено је пред Нејеврејом претварати се да те не оштети и не уједе.” (Талмуд, Лота 41б).

ЗЕЛЕНАШТВО

“Бог је наредио да се Нејевреју новац позајми само уз зеленашку камату. Ми му на тај начин не помажемо већ га штетимо.” (Талмуд, Сефер Миквод 73). “Јевреј треба свој иметак помоћу зеленаштва да повећа. Он треба помоћу зеленаштва Нејевреје да упропасти.” (Талмуд, Баба Меција 70б).

КРИЈУМЧАРЕЊЕ

“Дозвољено је нејеврејску власт преварити за царину. Дозвољено је кријумчарити.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 369).

ПОДМИЋИВАЊЕ

“Ако твоје претпостављене Нејевреје помоћу јела не можеш да придобијеш, ти их придобиј помоћу новца.” (Талмуд, Санхедрин).

ПРЕВАРА

“Дозвољено је грешку једног Нејевреја искористити. Дозвољено му је дуг не платити. Дозвољено му је при рачуну преварити га.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 384б). “Ако два Јевреја направе какву трговину с Нејеврејом те при томе један другоме помаже да Нејевреја на мери, тежини или броју преваре, добитак имају оба Јевреја да поделе.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 183). “Дозвољено је Нејевреја довести у заблуду. Дужност је Нејевреја преварити. Ко то не учини долази у сумњу да Нејевреја воли, а ко Нејевреја воли тај мрзи Бога.” (Талмуд, Расим). “Ако Јевреј нађе признаницу своју, коју је Нејевреју дао за од њега позајмљени новац, не треба му је вратити, јер обавеза престаје чим је њу Јевреј нашао. А ако би и поред тога Јевреј хтео Нејевреју признаницу да врати, рабин му мора рећи: “Ако хоћеш да славиш име Бога, не јачај моћ неверника и задржи оно што ти је од Бога по закону одређено.” (Талмуд, Раби Јерухам, Сеф. меш. 51).

“Јевреј може Нејевреја преварити и огулити га, али свог ближњег, Јевреја, не треба варати.” (Талмуд, Баба меџја 61а). “Ако би Јевреји читаве недеље лутали околу и варали Нејевреје, нека се у суботу сви сакупе и испричају један другоме своје славне подвиге.” (Талмуд, Раби Бени).

СТРЕЉАЊЕ ЗА ПРЕВАРУ ЈЕВРЕЈА

“Нејевреј који Јевреја ма и за једну пару превари има се стрељати.” (Талмуд, Санхедрин).

ЗАКИДАЊЕ НАДНИЦЕ

“Јевреју је дозвољено да од Нејевреја закине надницу.” (Талмуд, Санхедрин).

ОТИМАЧИНА

“Имање Нејевреја је као без господара. Јевреј има право да то имање узме у посед.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат).

КРАЂА И ПЉАЧКА

“Ко Нејевреју врати нешто (украђено или опљачкано), томе Бог никада опростити неће.” (Талмуд, Санхедрин). “Изгубљени предмет Нејевреја дозвољено је задржати.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 266а). “Јевреју је дозвољено да од лопова купи ствар.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 356). “Закон немој красти односи се само на крађу од Јевреја. Крађа почињена на Нејевреју дозвољена је.” (Талмуд, Санхедрин 86а). “Опљачкати Нејевреја сасвим је дозвољено, а исто тако и надницу му задржати.” (Талмуд, Баба мезла 111б). “Када један ортак у послу украде или опљачка мора добитак да подели са својим ортаком.” (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат 176).

БРАКОЛОМСТВО

“Ванбрачни односи с једном Јеврејком заслужују смртну казну, а с Нејеврејком пак дозвољени су.” (Талмуд, Санхедрин). “Браколомство с Нејеврејком не подлеже никаквој казни.” (Талмуд, Кетубот 4б).

ОБЕШЧАШЋЕЊЕ

“Јевреју је дозвољено да обешчasti Нејеврејку.” (Талмуд, Јад Хасаках 2б).

ОСКРНАВЉЕЊЕ

“Нејеврејско девојче старо 3 године и 1 дан може се оскрнавити.” (Талмуд, Абода сара 37а).

КРИВОКЛЕТСТВО

“Ако је један Јевреј преварио или покрао једног Нејевреја, а при томе мора да положи заклетву у присиству других Јевреја који то знају, дозвољено је да се криво закуне.” (Шулхан арух, Јорех деах 239а). “Ако је Јевреј једну Нејеврејку обешчasti и злоупотребио па ако се помоћу криве заклетве може решити казне, може криву заклетву без преомишљања да положи.” (Шулхан арух, Јорех деах 232).

НЕЈЕВРЕЈ ПРЕД ЈЕВРЕЈСКИМ СУДИЈОМ

“Ако Јевреј с Нејеврејом теби на суд долази, мораш, ако по јеврејском закону Јевреју заправо можеш дати, учинити то, а Нејевреју кажи: “Тако је по нашим законима!”; ако пак можеш удесити да Јевреј по нејеврејским законима суд добије, нека га тако добије, а Нејевреју кажи: “Тако је по вашим законима.” Ако пак ни по једном закону Јевреј нема право обманом обрлати Нејевреја.” (Талмуд, Баба Кама 113а).

ТРОВАЊЕ

“Дозвољено је лекове на Нејеврејима испробавати, да би се установило да ли су лекови штетни.” (Шулхан арух, Јорех деах 158а).

УБИСТВО

“Стоји написано: немој убијати. То значи да се не сме убити припадник јеврејског народа. Нејевреји међутим нису Израиљци и зато се они могу убити.” (Талмуд, Генеба 57а). “Ти ћеш прогутати све народе које ти твој Бог даде. Немој их штедети и немој служити њиховим боговима, јер ће то за тебе бити крај.” (Тора 5, Мојс. 7, 16). “Тако смо ми у то време задобили све вароши и поубијали све људе и никога нисмо оставили у животу.” (Тора, 5 Мојс. 34-35). “Ко пролива крв оних који нису Јевреји Богу жртву приноси.” (Јалкут 772). “Најпоштенији међу Нејеврејима имају се убити.” (Талмуд, С. бен Јохај 40б). “Дозвољено је Нејевреју одузети тело и живот.” (Талмуд, Сефер и Корим). “И најбољи међу Нејеврејима треба да се убије.” (Талмуд, Мелхита 32б). “Најбољем Нејевреју узми живот само ако можеш.” (Талмуд, Абода 62б). “Кољите Нејевреје као бестије.” (Талмуд, Сохар).

ЗА УДАРАЦ ЈЕВРЕЈУ СМРТ

“Као што је син од очева тела, тако је и Јевреј од Божијег тела те зато сваки Нејевреј, који би се усудио да удари Јевреја, мора главом платити.” (Талмуд, Сан Хедрин 146).

УНИШТЕЊЕ ХРИШЋАНСТВА

“За Јевреја постоји закон да све оно, што је у вези с хришћанском црквом, уништи.” (Шулхан арух, Јорех деах 146).

БОГОХУЉЕЊЕ

“Христос је син проститутке. Он је копице.” (Токдош Јежу). “Христос је био луда. Он је мађионичар. Он се сове Бен штада (син проститутке).” (Талмуд, Сабат 104б). “Христос је син једне менструиране. Он је: Бен пандреат, тј. син нечисте животиње.” (Токдош Јежу).

“Христос је на једном ђубришту сахрањено цркнуто псето.” (Сахар).

МЕСИЈА

“Месија ће доћи и повратити Краљевину Јеврејима, а остали народи сви ће њему и њима служити и потчињени бити.” (Талмуд, Шаб 120а). “Кад Месија дође онда ће земља родити колаче и вунене хаљине, а жито ће крупно бити као два бубрега од највећег вола.” (Талмуд, Кетубог 112б). “Тада ће сваки Јевреј имати 2800 слугу и 300 слушкиња.” (Талмуд, Санхедрин 101а). “Пре тога биће страховит рат, који ће две трећине света уништити. У њему ће Јевреји толико оружја заплени-ти, да ће им требати 7 година да га сагору и истопе.” (Талмуд, Мајене јеш. 74, 4). “Тада ће Јевреји неизмерно богати бити јер ће благо целог света у њиховим рукама бити. Сви ће народи тада прећи у јеврејску веру, само хришћанима то неће дозвољено бити, него ће их потпуно искоренити, јер су пореклом од ђавола.” (Талмуд, Јебамот 24б., Абода 3б).

Одломци из књиге „СРБИН ПОВРАТНИК МЕЂУ НО-ВОСРБИМА“

**Аутор: Др Ратибор-Рајко М. Ђурђевић
(ИХТИС-Хришћанска књига, Београд 1996)**

ОЛУПИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Страшне последице комунизма су вишедимензионалне. Економско назадовање, сиромаштво огромног броја људи и распад друштва - само су видљиви знаци унутрашњег распада и пропасти. Ти знаци су страшни, али нису ништа у поређењу са унутрашњим опустошењем народа, његовог духа и карактера.

Вера, која је увек водила толико рачуна о хигијени, била је згрожена и згађена прљавим улицама, неописивом прљавштином клозета, ђубретом расутим на све стране, прљавим зидовима кућа и зграда са којих је увелико опадао малтер и боја. Наравно, тај неред се није баш могао видети на местима где су комунистичке власти очекивале да би, евентуално, могли да се појаве туристи, али тамо где се бар колико толико (из горе наведеног разлога) није водило рачуна о чистоћи, стање је личило на сиромашне мексичке четврти. И Мексико је, мора се то рећи, још један од многих масонско:комунистичких полигона и лоповских царстава.

Сасвим смо схватили како је дошло до овог пада животног стандарда, чистоће и поретка: комунистички владари нису ни за шта друго марили осим за власт и привилегије, а народ је гледао само како да преживи. Таква је била и још увек јесте ситуација, бар како ми мислимо, и на Истоку: раскошне оријенталне палате и убога сиротиња око палата.

Путовали смо јадранском магистралом све до црногорско-албанске границе. Од свих обала које смо видели — неупоредиво најлепша је била црногорска, где смо и провели две недеље заједно са мојим братом. Били смо на Коста Брави и Коста дел Сол у Шпанији, као и на Мајорки, били смо на Канарским острвима и Азурној обали, уживали смо на плажама пацифичке обале Мексика, али су пејзажи и плаже подно самих високих планина јужног Јадрана биле најлепше. Да не причамо о дивном, чистом и незагађеном мору које је сушти било довољно топло за наше временшне кости навикле на купање у Пре гленвудским базенима напуњеним топлим изворском водом.

Прешли смо више од хиљаду километара путујући кроз црно- горске планине, преко Старе Србије и Космета до Шумадије и Београда. Свугде смо се сретали са знацима и доказима хиљадугодишње хришћанске историје: посетили смо древне цркве у Охриду (из X века), затим прелепе византијске цркве које су у XIII, XIV и XV веку подигли српски краљеви - Дечане, Грачаницу, Пећку Патријаршију, Морачу и многе друге. Видели смо, готово на сваком кораку, да се вера вртогл код наших људи почела да обнавља упркос ужасном општем стању у само о земљи.

Највећа дегенерација је била приметна, по нашем мишљењу, у грубости говора и изражавања мноштво псовки које су одражавале губитак хришћанске префињености која је красила српског честитог сељака и домаћина пре него што га комунизам заразио секуларистичком болешћу. Чак се и образовани Срби изражавају на исти или и то да сличан, безобразан и нечист начин. Они псују и хуле са неком врстом очигледног перверзног задовољства показујући тиме сву демонизованост свог унутрашњег живота. Они су, заиста, постали ”западњаци”, али у најгорем смислу те речи: псовке и ружне речи се срећу свугде — на улици, на филму чак и у књигама познатих српских писаца; сексуални чин се отворено приказује на редовним телевизијским програмима; и то је та ”либерализација” у најгорем могућем смислу.

Такав нови начин живота (декаденције) комунисти су форсирали да би створили тип безбожног човек тј. безбожног човечанства.

Материјализам и потрошачки менталитет су очигледно и изражени код већине људи. Секуларни дух влада свугде, дехристијанианизација (расхристовљење) је ”напредовало” као и у Америци, односно новој Западној Европи. Југославија је типичан пример потчињености комунистичко-масонским махинацијама: нови господари света могу само да се диве продукту својих планова, бедном и јадном ”социјалистичком човеку”.

”Зашто се уопште враћате у такву земљу?”

Колико нам је само људи поставило ово питање када су чули за нашу одлуку да се вратимо у Србију. Морам признати, да та одлука колико год да је мени и мојој супрузи са хришћанске тачке гледишта суштински важна, другима сигурно изгледа потпуно ирационална. Пре свега се ради о осећању дужности према Богу и свом народу.

Гледано са рационалне или материјалистичке тачке гледишта, наша одлука је била потпуно бесмислена. У том погледу, како је Вера лепо приметила, одлучили смо да спаднемо са коња на магарца. Живети у данашњој Југославији отприлике изгледа као живети у Сједињеним Државама за време кризе 1930-тих или у Западној Европи 1950-тих. Снабдевање становништва је нередовно и често испод сваког стандарда, цене непрестано и дивље скачу, инфлација је вртоглава, несташице сталне и непредвидљиве. Али ”човек не живи само о хлеб ” како и сам Христос каже.

Већина наших људи у провинцији су још увек доброг срца и душе, срдачни, љубазни, увек спремни да помогну, пуни гостољубља и поштовања за другог човека. Распад карактера није их још увек захватио као што је то случај са Србима који живе у великим градовима. Истина је да су они, углавном, потпуно религијски неписмени, као и то да телевизија и штампа непрестано ”перу” мозак људима, али је очигледно да у многим Србима још увек тиња варница боголикости иако неартикулисано.

Осетио сам поново да су Срби, по менталитет некако најближи Италијанима и Шпанцима које сматрамо најтемпераментнијим народима у Европи. Вероватно је и моје дуго одсуство из Србије учинило да сам, по повратку, могао Србе да сагледам у једном потпуно новом светлу и свежини. Хвала Богу да немају ни трунке оне самообузетости и хладноће коју показују Англо-саксонци или Швајцарци. Њихове реакције су живе и спонтане, више их води интуиција и емоције него што се руководе себичним разумом као Западни Европа или Американци: уживао сам њиховом темпераменту, њиховој склоности да ср брзо одушеве али ме није радовало што се и брзо разочарају. По карактеру највише ми личе на децу, а сетићете се, да је и Христос рекао да Царство небеско баш припада деци. Напросто, волим своје Србе, и поред њихових недостатака.

ПРЕСТРАШЕНА ВЕЋИНА

Веома тежак утисак је оставила на нас чињеница да, и поред јаких , антикомунистичких демонстрација и гласне опозиционе штампе, као и поред праве поплаве чланака и књига о комунистичким злочинима и зверствима, већина људи не показује нарочиту одлучност у одбацивању комунизма и прихватању демократије. Док нисмо дошли у Југославију и то схватили на лицу места, имали смо потпуно другачију слику о стању ствари, слику коју смо стекли из извештаја и штампе која је долазила до нас, као и из телевизијских емисија које смо гледали пре нашег доласка у Отаџбину.

Многи добри и честити људи се боје, па чак и сумњају у демократију која долази на те просторе. Ја сам већ доста тога написао у својим књигама о уплашеним Американцима који због свога кукавичлука нису у стању ни да мисле, а камоли да делују против не-америчких узурпатора америчке политике, финансија, образовања, морала и културе. Зато ми је познат, из америчких примера, тај кукавичлук народа који не захтева и не бори се за свргавање са власти тих нехришћанских, неморалних (и у америчком случају - неамеричких) туђинаца. У млакости и неодлучности огромне већине Југословена нашао сам потврду и понављање оног типа америчког понашања заснованог на принципу "не таласај много", "буди као већина".

Има, наравно, и оправдања за ту југословенску опрезност у прихватању демократије. Посматрајмо стварне људе, а не неки идеализовани мит о Југословенима као људима који, наводно, горе од љубави према политичкој слободи, итд. Југословенски финансијски систем већ дуже време пустоши инфлација од преко 2000% годшње. Тржишна привреда је тек почела да се развија: цене производа су несразмерно високе у односу на плате (које су око једне десетине па чак и двадесетине плата какве су у демократским државама Европе или у Америци).

Страх људи да ће под неауторитарном демократском управом земља пасти у још дубљу кризу и вишу инфлацију, чини се, није без основа. Комунисти, у свету већ више од сто година, под комунистичком тиранијом, а у Југославији читавих педесет година, без престанка трубе о томе како је демократија економски и социјално неефикасна, и онда је сасвим логично да се такав став усадио у размишљање већине Југословена. Они имају и те какве разлоге да мрзе комунизам, али се ипак плаше социјалне несигурности коју са собом доноси капитализам. Комунизам је за њих ружна, али позната стварност, док је демократија, иако привлачна, препуна неизвесности и опасности од анархије. Велики је страх од одсуства одлучне власти и социјалних проблема које производи друштво засновано на начелима капиталистичког такмичења. Упркос мом ватреном антикомунизму и жељи да комунистима што пре видим леђа, не могу порећи чињеницу да су неке од тих стрепњи које осећа просечни Југословен оправдане, због чега се он тако грчевито хвата за познату (чак и када је она тако ружна као што јесте) политичку стварност, и одбија да се упусти у ризик непознате стварности. С друге стране, бојим се да је непрестани комунистички терор сломио кичму већини људи. То се посебно односи на људе старије и средње генерације.

Додао бих свему овоме да је природни (пали) човек нужно материјалистички оријентисан и да радо прихвата и ропство ако оно доноси материјалну добит и сигурност. Комунисти су се увек користили овом људском слабашћу како би приволели људе за своју идеју и борбу. Они су, попут својих покровитеља, јудејских масона и њиховог главног покровитеља ђавола, били мајстори злоупотребе људских слабости и грешних склоности.

ЗАПЛАШЕНО ВОЂСТВО СРПСКЕ ЦРКВЕ

На жалост, равнодушност православних свештеника проузоквала је духовно мртвило у српском народу. То је чињеница, ма колико се ми трудили да за ово духовно стање нашега народа измислимо неки други разлог.

Уместо да су умне способности наших свештеника као и материјална добра наших црквених општина усмеравањем у том правцу, они су се исцрпљивали и трошили за зидање разних рукотворина. У овом рату њих су немилице рушили наши непријатељи. Сада смо остали и без тих рукотворина а на зидању Живе Цркве готово ништа иницијално рађено. А да је само делић тога труда уложен у изградњу Цркве у душама наших младих, оне Живе Цркве, наши непријатељи би заиста били немоћни јер та Црква не би била рукотворена она се зида "на темељу апостола и пророка, где је угаони камен сам Исус Христос" (Еф. 2, 20). Јереј Слободан Врховац, "Веронаука хлеб насушни", Православље, 1 дец. 1992, стр. 5.пп

Најтрагичније, по мом мишљењу, јесте понашање појединих водећих људи Српске православне цркве. Наравно, има толико много православних свештеника и мирјана који су се борили и боре одлучно против комунизма. Мислим, пре свега, на поједине епископе званичног врха Цркве. Изгледа да се и овде, као и у Совјетском Савезу, десило оно најгоре: као да су се неки од њих задовољили ситним привилегијама које су им "реформисани" комунисти понудили. (Не знам да ли се слична ствар дешава у Словенији и Хрватској са Католичком Црквом, мада сумњам.) Већ пола века и кроз два — три покољења комунисти смишљено образују религијски неписмене и атеистичке Србе. Сада, када је дошло до какве такве слободе, духовне воље народа као да су се задовољили тиме што су им комунистичке власти допустиле да се повремено на телевизији преносе службе из Саборне цркве у Београду. Као да су се поједини епископи уплашили инсистирања на снажној православној кампањи, како кроз медије, тако и кроз државни образовни систем. У то време предизборних кампања Црква је добила обећање да ће веронаука поново бити уведена у српске школе, као и пре првог светског да ће на радију и телевизији бити места за православне емисије и програме. То место и време требало је да буде бар онолико колико припада и политици, уметности и култури. Ако бивши (непокајани) комунисти не испуне ова обећања (што је реално очекивати), опозиционе партије ће морати саме да се прихвате озбиљног посла рехристијанизације српског народа. Ако ти српски епископи не буду превладали своју бојажљивост и недостатак иницијативе, сносиће одговорност што су пропустили да, приликом распада комунизма, јеванђелизују српски народ.

Све у свему, болест комунизма још увек разара организам српског народа. Њихови умови и душе нису још сасвим ослобођени гаших свештеника као и материјална од ђаволског ропства у које су их бацили јудејски масони преко својих болшевичких злочиначких слугу.

ТАЛМУД ЈЕ БЕЗБОЖНА КЊИГА

О којим је предањима реч? О вавилонском изопачењу откривења Старог Завета Пет, шест стотина година пре Христа, Асирци су освојили Јудеју и Галилеју разорили Јерусалим, срушили први Соломонов храм и одвели становништво у ропство у Вавилон.

После педесет година дозволили су да се један део Јудеја врати у стару постојбину да обнове зидине Јерусалима и срушени Соломонов храм и успоставе богослужење у њему. Али то више није била старозаветна вера мојсијевска иако је личила на њу и званично важила као наставак вере Мојсија и пророка, јер је великој мери била проткана незнабожачким изопаченостима, неморалом, сексуалном преокупираношћу и перверзијом. Фарисеји, нарочито после другог разарања Јерусалима (70. по Христу), постали су једини тумачи јудејске вере и остали њени носиоци до данас. Њихова вера је записана у Талмуду, чије су многобројне томове фарисеји сматрали да су по важности изнад Торе, тј. Мојсијеве вере Старог Завета.

Византијски цареви, римске папе и западно-европски краљеви забрањивали су Талмуд на територијама под њиховом влашћу и спаљивали га кад год би до њега дошли. Зашто? Прво зато што је Талмуд христохулна књига. После убиства Сина Божјег, фарисеји су наставили са христофобијом, прогањали Апостоле, хушкали власти против хришћана и ширили скарадне клевете о Христу као тобожњем ванбрачном сину неког римског војника, представљајући Исуса Назарећанина као неморалног човека, лажова и преваранта (Јеванђелисти су забележили да су још за Христовог живота фарисеји говорили да је Христос луд и да је у савезу са Сатаном, убеђивали народ да Христос уопште није васкрсао, већ да су украли Његово тело, итд.)

Бојећи се хришћанског гнева, ти отпадници и унаказитељи вере и морала Старог Завета користили су два издања Талмуда једно потпуно, а друго пречишћено, из кога су изоставили све христомрзитељске делове. Многи наивни хришћани због тога не знају и не верују да Талмуд има и скандалозне делове. Елизабет Дилинф Американка и анти-комуниста, пре шездесет година је објавила факсимиле најодвратнијих страница Талмуда, фотокопираних из ауторитативних Сончино издања. (Амерички националисти су факсимила прештампали и може се наћи само у патриотски орјентисаним књижарама). Тај оригинални, непречишћени Талмуд одобрава открива моралну и духовну изопаченост фарисејства-јудејства измерној мржњи према хришћанима, Талмуд одобрава не само да Јудејци могу да преваре, већ и да убију хришћане и друге нејудејце - уколико се јудејски убица постара да затури траг и прибави ваљани алиби.

Тај Талмуд дозвољава и сексуалну злоупотребу деце женске и мушке као и друге перверзије (хомосексуалство, скотолоштво - сношај са животињама).

Какве везе има изопаченост јудејства са тугом Светог Саве због отпадништва његове деце, Срба и Српкиња, од Христа и православља? Одговор је кратак и за неупућене готово невероватан прихватљив: богоборна западна култура и комунистичка напаст које су највише допринеле богоотпаду међу Србима, заправо су прикривена форма фарисејско-талмудског учења, завереничких планова и рада.

Одломци из књиге „ПОБЕДИТИ ИЛИ НЕСТАТИ“

**Аутор: Блаженопочивши Председник Отачаственог покрета
Образ Небојша М. Крстић
(Ривел Ко, Београд, 2000)**

ЦРКВА - ВОЈСКА - ПОЛИЦИЈА ЗА СРБСКУ СРБИЈУ

Без србске теадулије и стратократије наша нација ће нестати у једној од многобројних септичких јама које нам је наменио Нови светски поредак. Томе се можемо одупрети и одбранити само отачаственим отпором свих државо творних и државочуварних снага Србске нације

У историји сваког државотворног народа постоје преломни тренуци када се одлучује о националном опстанку или нестанку. Другим речима, поједини догађаји јесу пресудни за даљу националну судбину и историјско постојање. Од снаге и способности свих државотворних припадника нације у великој мери зависи повољан исход у превазилажењу многобројних историјских искушења и недаћа.

СВЕШЕНСТВО И ОРУЖАНЕ СНАГЕ

Неоспорно је и несумњиво да је настајање и опстајање било које државе условљено оним сталежима којима је својствена државотворна и државочуварна улога. Наравно, реч је о свештенству и оружаним снагама. Чак и комунистичке државе, које су традиционалне облике религиозности прогласиле штетним и непотребним, имале су своје имитације свештенства у лику политкомесара, компартијских идеолога, спроводника разних окултно-политичких иницијација (нпр. примање пионирских марама, ношење штафете, слетови...). Историја показује да су највиталније и најдуготрајније оне државе у којима је духовна мотивисаност и борбена спремност народа била на највишем нивоу. Довољно је присетити се најславнијег и најузвишенијег периода србске историје и схватити колики је значај и допринос веродостојне државотворне присебности србског православног свештенства и оружаних снага Немањихке Србије. Наиме, ми данас врло често губимо из вида да су наши Свети Владари били пре свега отачаствољубиви и државотворно потентни команданти оружаних снага Државе Србије чија војска и полиција су биле кадре стићи и утећи и на страшном месту постојати за Крст Часни и Слободу Златну. Нису наши Свети Владари били никакви апсолутистички тирани нити пак некакви демократски протоколарни шефови држава. Не. Они су милошћу Божијом били, како би Свети Владика Николај рекао, теодули и стратократори. Другим речима, били су благоверне слуге Бога Живот и Истинитог које благословеном праведном силом бране своје Србско Отачаство и своје Србске Светиње. Наши стратократски монарси знали су јеванђелску истину да се највећа љубав потврђује у пожртвованој спремности да живот свој положимо за ближње своје. То исто су знали и осећали сви витешки припадници оружаних снага Свете Немањихке Србије. Без тог осећања нимало није било могуће одупрети се бројним непријатељима Православља и Србства. Такође, неопходно је снажно нагласити да је свештенство Србске Православне Цркве позвано и призвано да свагда и свуда сведочи и чува Србско Отачаство освештавајући све сегменте, облике и пројаве Србског националног и државног живота. Ако та Богом благословена отачаствена делотворност изостане, онда се свештенство своди на најобичнији сервис религијских услуга, што, наравно, доводи до наказног изопачења живе побожности у формалну и мртву "религиозност". На жалост, са великом тугом у опорој истини морамо констатовати да је та опасност данас веома присутна у нашој Помесној Цркви управо због горе наведених разлога.

Наиме, без отачаствене делотворности и државотворне присебности ми не можемо бити истински православни Срби и Србкиње који благодаћу Божијом разликују духове у свим областима и свим тренуцима нашег живота. Без отачаствене делотворности и државотворне присебности постајемо "несрбски Срби", неаутентичне грађанске индивидуе које у име демократије и људских права газе (често услед безсловесног незнања) по свему ономе што је Свето и Честито и Миломе Богу приступачно.

ЗАШТО СТРАТОКРАТИЈА?

Ми данас лебдимо у безтежинском простору погубних опасности које нас одсецају од живог континуитета србског освештаног теодулског и стратократског државотворног предања. Као да заувек губимо из егзистенцијалног вида да хришћански живот појединца и нације јесу пре свега борба непрестана - борба која или води у смрт и пораз или пак узводи у Живот и Победу. Хришћанство је рат који треба добро ратовати, као што каже Свети Апостол Павле. Наш Господ јесте Бог над небеским војскама - Небески Стратократор. Наша вера јесте вера стратократске потентности, то јест добровољно сврставање у војску Христових сабораца спремних, ако треба, и мученички да пострадају бранећи свој идентитет, то јест своје непоновиво боголико биће створено по Образу и Подобију Божијем.

Управо зато су теодулија и стратократија веродостојне одлике аутентичног србског патриотизма.

Теодулија подразумева Богољубиву одговорност свакога од нас појединачно и свих нас заједно у саборном подвигу живе православне побожности.

Стратократија претпоставља родољубиву спремност да се безкомпромисно брани Србско Име и Србско Имање - спремност да се живот положи за Крст Часни и Слободу Златну. Стратократија је у потпуности могућа и остварива само ако су оружане снаге (војска и полиција) прожете духом заветног отачаствољубља. То у ствари значи да војска и полиција нипошто не смеју да буду понижавајуће деградирани на срамни ниво режимског услужног сервиса. Стратократија је могућа само онда када војска и полиција поседују своју исконску самосвест кључних државотворних и државочуварних сталежа. Једино стратократија делотворно предупредује и онемогућава политикантско безобразје и партијашко-странчарска антиотачаствена исцрпљивања.

Све докле год се будемо повлачили пред нашим многобројним непријатељима бићемо черечени, сатирани и безочно плувани. Онај ко се не супротставља непријатељима Божијим и непријатељима Србског Отачаства, тај се, хтео - не хтео, најбездушније и најнеодговорније сврстава на страну оних који кидишу на православно Србство.

СТРАТОКРАТСКО ОДВРАЋАЊЕ НЕПРИЈАТЕЉА

Један од највећих руских Светитеља, Митрополит Филарет Московски, недвосмислено и јасно казује шта је етичка и политичка одговорност сваког православног хришћанина: "Љуби непријатеље своје, сатири непријатеље Отачаства, гнушај се непријатеља Божијих (Љуби врагов своих, сокрушај врагов Отечества, гнушајсја врагама Божијим)"! Не можемо и не смемо, ако Бога знамо и вере православне имамо, да у име тобожње љубави према личним непријатељима будемо равнодушни према богохулним секташима, усташким крволоцима, јудеомасонским лихварима и свима онима који желе да нас злодуховно, политички, војно, економски и на било који други начин окупирају и пониште претварајући нас у парије Новог светског демонолатријског поретка. Своје личне непријатеље побеђујемо кроз молитву и пост плодовима истинског смирења задобијеног благодаћу Божијом.

Али непријатеље Божије и непријатеље нашег Отачества можемо победити само праведном силом. Усташе, потурице, шиптари, НАТО окупатори и остали србомрзци не маре нити хају за било какве уговоре, преговоре или договоре. Они узмичу само када се на њихову демонску силу одговори Богомблагословеном праведном силом. Праведном силом мора се одлучно ударити и на све овдашње хомосексуалце, педофиле, наркодилере, бескрупулозне пљачкаше народне и државне имовине... Све њих треба казнити праведно смртним казнама или доживотним робијама уколико желимо да опстанемо као Србска нација. Ако се то не деси, уколико Србија не буде истински Србска, - дакле теодулска и стратократска Држава - постаћемо, као што давно каза Псалмопојац Цар Давид "ругло суседима својим, подсмех и поруга онима око нас" (Псалам 78,4).

**Одломци из књиге ”ДОК СТЕ ВИ СПАВА-
ЛИ“ (Глобалистички пројекат тајне синархије)
Аутор: РАДОВАН РАБРЕНОВИЋ
(Бернар, Београд, 2011)**

ТЕМПЛАРСКА ЗАВЕРА

Први озбиљнији покушај кабалистичке фаланге да путем једне запоседнуте хришћанске организације загосподари светом и оствари свој сан о светској каблистичкој империји, десио се између 1220. и 1290. године. У питању је ред темплара који је заузимао значајно место у низу хришћанских организација тога времена.

Подришка коју је Болдвин I дао новооснованом реду хоспиталаца Светог Јована јерусалимског вероватно је инспирисала Хија де Пајена, вазала грофа од Шампање, да 1118. године поднесе захтев краљу Болдвину II

и замоли да се њему и још осморици витезова дозволи оснивање новог религиозног реда¹. Молба им је била услишена. Патријарху Јерусалима су се заветовали на сиромаштво, чистоту и послушност. За разлику од хоспиталаца који су управљали коначиштима и болницама, овај нови ред се посветио заштити хаџија, ходочасника који су посећивали Свету земљу. Првобитно седиште реда било је у делу краљеве палате, бившој џамији Ал-Акса, која је била саграђена на темељима Соломоновог храма. По овој локацији нови ред је себе назвао Витезови Соломоновог храма, да би се током векова, уз разне варијације, наметнуло име — витезови темпларског реда (или храмовници).

У почетку, нови ред се није много истицао. Гравуре из тога времена говоре да је ред био врло скромних материјалних могућности. Тек 1127. године краљ Болдвин II је замолио опата Бернарда (касније Свети Бернард) да напише правила која ће регулисати живот и понашање чланова реда у складу са постојећим правилима монашког живота. Међутим, Свети Бернард је учинио и много више од тога. Постао је њихов најватренији заступник, инсистирајући код свих европских владара да се темпларима помогне поклонима у земљи и новцу, чиме је ред стекао значајан почетни капитал.

Ред се делио у три класе. Прву класу су чинили витезови који су морали бити слободни и племенитог порекла. Одећа по којој су се препознавали била је бела мантија којој је касније додат црвени крст са осам шпицева.

Другу класу, звану водници, попуњавали су сталеж. Водници су служили као војници, стражари, послужитељи. Носили су црвени крст на црним или тамнобраон мантијама.

Трећу класу чинили су клерици, свештеници који су служили као капелани реда. Пошто су једино они били писмени, служили су углавном као писари, водили су књиге реда и били одговорни за дужности невојног карактера. Клерици су, такође, на својим зеленим мантијама носили крст темплара. Спољашњи знак темпларског завета сиромаштва била је једноставност одеће и опреме.

Једини дозвољени украс била је кецељица од беле јагњеће коже.

Узимајући у обзир чињеницу да су се велики мајстори темпларског реда увек бирали из редова витезова, претходни навод о интелектуалним способностима унутар реда посебно је значајан да би се даље расветлиле њихове улоге.

Иницијације темплара и састанци одржавани су у потпуној тајности. Сваки темплар који би открио нешто од ритуала, чак и другом темплару нижег ранга био је кажњаван смрћу. Садржај комплетног правила реда био је познат само његовим највишим круговима, док је за остатак правило функционисало по обрасцу неопходног сазнања. Почетнику је откриван онај део правила који му је омогућио да заузме своје место на најнижој лествици реда. Како је даље напредовао у темпларској хијерархији, тако су му се откривали и тумачили нови делови.

Временом, ред је јачао и ширио се првенствено на основу богатства које се увећавало несхватљивом брзином. Финансијске активности темпларског реда постајале су све очигледније и разноврсније: од најлакших финансијских услуга, као што је чување депозита (једно време енглески двор чувао је код њих део крунског накита), до посредовања у преговорима око откупа и враћања важних заробљеника уз адекватну провизију. Темплари су на крају дошли до класичног зеленаштва чију су строгу забрану избегавали, позајмљујући новац на приход од имовине и узимајући приход од имовине док дуг не би био исплаћен. Запањујућа је сличност финансијских трансакција темплара са начином рада кабалистичких заједница широм Европе, којима је зеленаштво било главни (а можда и једини) извор прихода и богаћења, и један од најчешћих узрока прогањања, о чему сведоче историјски списи свих европских земаља. Око 1300. године богатство реда је било огромно. Била је то права мултинационална компанија. Имали су 10 000 замкова широм света док им се покретна имовина процењивала на 112 милијарди франака. Њихова финансијска организација и данас задивљује модерне економисте.

Ипак, многи су још 1260. године посумњали да се темпларски ред одрекао монашких завета који су га красили у временима његовог оснивања. О томе је писао папа Иноћентије III: Витезови храма имају демонске доктрине. Али то је било тешко доказати. Тек 1305. године француски краљ Филип IV Лепи открио је не само јеретичка учења и демонске обреде у овом витешком и свештеничком реду већ и његове мрачне циљеве.

За многе истраживаче овог времена остала је велика историјска мистерија како је славни ред храмовника, са тако узвишеним идеалима, традицијом и заветима, преображен у синагогу Сатане током последњих неколико деценија свог постојања. По неким истраживачима то се десило у периоду између 1260. и 1290. године. У том периоду настао је и посебан темпларски устав, који је био чуван у таквој дискрецији да је и самој браћи било забрањено прављење преписа. Овај невидљиви темпларски устав садржавао је тајна темпларска учења и њихове стварне циљеве.

Занемаривши стварне циљеве реда, неки истраживачи су се ограничили искључиво на тајна темпларска учења и демонске обреде у којима су ритуално убијана деца. У настојањима да објасне узроке тајних учења и демонских обреда, одређени број истраживача губи се у источњачкој мистици, у објашњавању одређених историјских догађаја, у разлозима нестанка витешких идеала средњег века, разводњавајући тако суштину проблема и уједно негирајући постојање правог циља темпларских витезова.

На појаву јереси међу темпларима није утицао ни њихов дуги боравак на истоку, у опасној Палестини пуној јеретика, ни њихово супарништво са хоспиталицима, ни додир са сараценским мистичима, ни пад Свете земље, као ни нестајање витешких идеала средњег века. Једноставно, пад овог реда у мрачну провалију мистицизма мора се схватити на начин који одређује једину истину. Нема никакве сумње да су тајне кабалистичке групе изабрале темпларске витезове ради остваривања свог сна о великој кабалистичкој империји која ће владати светом.

¹ Јула 1099. године, за време Првог крсташког рата, крсташи су освојили Јерусалим. Следеће 1100. године, Јерусалим је постао главни град Латинске Краљевине која се, заједно са другим кнежевинама крсташа (Едеса, Антиохија, Триполи и Кипар), одржала пуна два века. Први краљ био је Болдвин I, да би га 1118. године наследио Болдвин II. Године 1113. благословом краља Болдвина основан је ред хоспиталаца св. Јована јерусалимског. Ред је касније мењао име у зависности од седишта реда: прво у Родоски витезови, а затим у Малтешки витезови.

ПЕРФИДНОСТ КАО ДОКТРИНА

Месија је по схватању талмудиста освајач целог света, вођа јединог народа који је својим пореклом предодређен да влада осталим људима који су за њих нижа бића, одређена за ропство и уништење.

Истраживач Талмуда Флавијан Брење, у својој књизи „Јудејци и Талмуд“, даје интересантан извод из предсказања Талмуда о томе шта ће се десити при крају времена: Када дође цар месија, који ће презазити све нејудејце точковима својих кола, тада ће бити велики рат у коме ће изгинути једна трећина народа. Јудејци победници употребит ће седам година за спаљивање оружја побеђених. Они последњи покорит ће се Јудејцима и принеће им богате дарове, али цар месија неће примити тај данак од хришћанина јер сви они морају бити уништени. Сва богатства народа прећи ће у руке Јудејаца чије ће богатство бити небројено...

У овом пророчанству, које се наизглед граничи са фантастиком, огледа се невиђена свирепост према свим нејудејцима, а посебно према хришћанима према којима кабалисти гаје мржњу још од времена када је наш Исус Христос разобличио фарисејско лицемјерство.

Историја сведочи да су Јудејци користили сваку прилику да убијају хришћане. Сва силина њихове мржње нарочито се види из историјских списа Диона Касија (160—235), који је у својој књизи Историја Рима забележио: *У то време Јудејци настањени у околини Кирина изабрали су за свог вођу неког Анурију, побили су све Грке и Римљане, јели су њихово месо, обмотавали су се њиховим цревима,*

мазали су се њиховом крвљу и бацали су њихову кожу на своја леђа. Некима су чак тестерисали лобање на пола, друге бацали дивљим зверима, или су их приморавали да убијају једни друге у двобојима, тако да је број убијених премашио два пута по сто двадесет хиљада. Иста таква нечовечност била је учињена и на Кипру, где је њихов вођа био неки Артемије и гдје је изгубило живот две стотине чешдесет хиљада људи.

Јудејски историчар Емануел Гехт, у својој књизи намењеној јудејској омладини у Русији (1881.) наводи да су Јудејци за време устанка у Либији у доба цара Трајана убили 227.000 људи. Јудејци су направили такву пустош у Либији да је цар Трајан морао у те области да упути на хиљаде колониста како би обновио опустошену земљу. Текст даље наводи да су се Јудејци у то време побунили и на острву Кипру, да су брутално поубијали на хиљаде хришћана и разорили град Саламин.

Талмуд је увек отворено хвалио Јудејце који су убијали хришћане. Свако ко ...пролива крв нечастивих, исто је тако пријатан Богу, као и онај који му приноси жртву (Бамидбар Раба 229). По кабали таквима је обезбеђено најбоље место у рају: „ У четвртом двору раја смештени су сви, који су плакали у Сиону и Јерусалиму, као и сви, који уништавају остатке паганских народа (Зохар, I, 38,39).

². Године 1124. Јудејци су протерани из Пољске; 1181. и 1254. године из Енглеске, 1306. године Јудејци су поново протерани из Француске, што је учињено и 1332. а затим и 1394. године. Из Келна су протерани 1439. године из Мајнца Аугсбурга; 1450. године из Баварске; 1475. године из Шпаније, Сицилије и Мекленбурга; 1495. године из Енглеске (по други пут) 1497. године из Португалије; 1498. године из Наваре, Провансе и Нирнберга; 1517. године из Бохемије; 1600. године из Беча; 1670. године из Остмарка, а из Русије 1742. године.

Поред низа заповести о томе како нејудејци морају бити преварени и уништени, у Талмуду се помиње и један преседан у историји човечанства —формално примање хришћанства. Ако Јудејац може преварити нејудејце, те их навести да верују да је он и сам нејудејац (хришћанин), то је дозвољено (Јоре Деа). Уколико би се десило да новопечени хришћанин искрено поверује у Христа, Талмуд је наређивао да тај буде убијен и бачен у ров. Дакле, код кабалиста је допуштено привидно примање хришћанства ради преваре и стицања положаја са којег се лакше граби богатство, јер оно за кабалисте представља једно од средстава помоћу кога се брже може, доћи до светске превласти.

Већина преображених хваљена је међу кабалистима због битака у којима су стајали у првим борбеним линијама, када су освајали оружје и заставе непријатеља.

Јудејски историчар Греј у својој књизи „Историја Јудејаца“ отворено

је хвалио борце за еманципацију Јудејаца у Немачкој, Лудвига Бернеа (1786—1837) и Хајнриха Хајнеа (1797-1856), због њиховог привидног примања хришћанства ради користи сопственог народа. Хајнрих Хајне, чувени немачки песник, цинично је називао чин крштења — улазницом у европско друштво. Након привидног примања хришћанске вере, Хајне је у једном писму свом пријатељу написао: Мени би учинило велику бол, ако би ти моје крштење могло изгледати у повољној светлости... У прошлу суботу био сам у синагоги... Уверавам те да је

проповед (рабина) била врло добра и да имам намеру да ових дана посетим проповедника (С. Дубнов, Новија историја јудејског народа). Дакле, новопеченом хришћанину Хајнеу није падало на памет да се одрекне своје јудејске вере. На тај начин је учење Талмуда и његова примена у свакодневном животу, кроз векове до данашњих дана, озакоњавала лукавство, које иде чак до привидног одрицања од онога што је за сваког човека најсветије — своје религије. Крилатица циљ оправдава средство обично се приписивала језуитима.

АКТИВИРАЊЕ СЛОБОДНОГ ЗИДАРСТВА

Слободно зидарство или масонерија (према француској и енглеској етимологији) историјски је настало 24. јуна 1717. године за време владавине Чарлса II, стварањем Велике лондонске ложе. На дан Св. Јована Крститеља се по традицији вештичара и некроманта одржавају сабати широм Европе. Овај датум није случајно одабран. За профане он представља лажну везу нове организације са хришћанством, док за упућене представља саму суштину масонског деловања и тачно дефинише методе будућег рада.

Иако се данас са сигурношћу може утврдити порекло масонерије и њен развој ретроспективно пратити до дубоко у прошлост, многи историчари и данас наглашавају да порекло масонерије није могуће прецизно утврдити. Сами масони, као и историчари наклоњени масонству (тзв. масони без кецеље), створили су читав низ теорија о пореклу слободних зидара. Још 1723. године масонски бривијар спомиње оца Адама као зачетника масонства на земљи. Чарлс Бернардин, из масонског савета Великог оријента, направио је 1909. године статистику која се односи

на место настанка масонерије: 28 аутора сместили су је међу готске зидаре, 11 аутора у Енглеску, 12 аутора у темпларски ред, 4 аутора међу друиде, 9 аутора у стари Рим, 18 историчара у Египат, 6 аутора међу јудејски народ, 11 у древну Индију, по 5 аутора међу језуите и крсташе, 10 историчара бестидно сматра да је сам Господ Исус Христос први оснивач слободног зидарства, 3 аутора виде почетак међу градитељима Соломоновог храма, 3 аутора међу преживелима из потопа и коначно, један аутор тврди да је масонерија постојала пре стварања света. Ступидност је достигла свој врхунац у тврдњи др Џорџа Оливера (1782—1867) који је отишао најдаље: Стара масонска предања тврде, и ја се у томе потпуно слажем, да је наше друштво постојало пре стварања земаљске кугле, кроз разне сунчеве системе.

Упркос свим овим лудостима које су вероватно настале у снажној експанзији слободног зидарства после 1717. године, као тежња да се нова организација што више заодене у плашт мистицизма и тако постане привлачан мамац за нове војнике кабалистичке фаланге, несумњиво је да постоји један континуитет у развоју слободног зидарства до 1717. године.

Након пропасти темпларског реда и њиховог неизмерног богатства, кабалистички центар моћи одлучио је да све своје наде никада више не

полаже само у једну моћну организацију. Систематским радом центар је створио низ паралелних организација које су радиле у дубокој тајности на обради европских умова, потпуно координирајући њихов рад и одређујући која ће од ових организација имати приоритет да у одређеном тренутку представља водећу групу, при томе чувајући остатак за нека друга времена у којем ће га активирати, уколико водећа група не постигне свој циљ.

И заиста, розенкројцери су као водећа група кабалиста, алхемичара и учених философа раширили по Европи поштовање према кабали као извору скривене мудрости. Међутим, деловање розенкројцера није дало оне резултате које је кабалистички центар очекивао. Протестантизам, чедо Братства ружиног крста, није досегао очекиване циљеве, претворивши се у хладан и суров догматизам неспособан да у потпуности испуни очекивања кабалистичког центра.

У том моменту, почетком VIII века, центар одлучује да активира већ постојећу паралелну организацију која би заменила розенкројцере, не само у ширењу кабалистичке доктрине, већ и ради задобијања политичке и економске моћи за кабалистички центар.

Већ смо говорили о томе да је један део темпларских витезова, после пропасти реда, нашао уточиште у еснафима слободних зидара, избегавши на тај начин прогоне Филипа IV Лепог и папе Клемента V. Ове еснафске ложе слободних зидара користиле су одређене привилегије као професионалне организације затвореног типа. Средином XIII века ове ложе почињу да примају у своје редове почасне чланове и личности које нису имале никакве везе са зидарском вештином. Ови људи под заштитом еснафа почињу да у њима, током времена, стварају тајне ћелије. Скривање под заштитом еснафа било је утолико лакше јер су њихова правила била изграђена у хришћанском духу. Током година, таквих људи, је било све више и више. У Абердинској ложи 1670. године, од 49 чланова свега 12 су били прави зидари, док су остали били племићи, свеишеници, трговци, занатлије и представници интелектуалаца.

Код слободних зидара, ложама су се звале кућице подигнуте покрај великих зграда или катедрала чија је изградња била у току. У њима се чувао алат, одржавани су састанци чланова братства, читане молитве, пре и по завршетку рада, а такође је заседао и суд зидарског братства. Ту су одржавани и испити ученика и њихово примање у чланство еснафа. као и унапређења ученика у звање помоћника и мајстора.

Током дуговремене трансформације, слободнозидарске ложе су постале уточиште јеретика. Масонска митологија и ритуални обреди посвећених привукли су шарлатане, сатанисте, утописте и анархисте.

По наређењу центра, розенкројцери, који су у Европи организовано деловали бар један век пре званичног настанка масонерије 1717. године, сасвим потапају ложе, тј. трансформисане заједнице зидарских еснафа, и обављају прелаз из оперативног у спекулативно слободно зидарство. Готске катедрале се више нису зидале; спекулативно, масони су наставили зидање храма човечанства, имагинарну грађевину темпоралне и духовне моћи кабалиста.

Према томе, 24. јун 1717. године не треба сматрати за дан оснивања слободног зидарства, већ само за дан када је центар наизглед успавану, паралелну организацију активирао као нову кабалистичку фалангу, са задатком да коначно обезбеди потпуну доминацију над остатком света.

Масонерија се ширила несхватљивом брзином. У току само неколико деценија Европа и Америка биле су прекривене мрежом масонских ложа. Обухватале су декадентно племство, трговце и банкаре као представнике грађанских друштава, утописте и анархисте и све оне који су желели крах хришћанства и монархистичких режима. Вековима су јеретици сањали о једном осветнику. Коначно, он је доживео своје потпуно отелотворење у друштву слободних зидара.

Италијански град Фиренца, Содом тога времена, најбољи је пример еуфоричног масонског дивљања, само неколико деценија након њиховог званичног оснивања. Године 1733. у овом граду се оснива масонска ложа у којој, по до тада устаљеној традицији кабалистичке мистике, содомија постаје део ритуала, где велики мајстор ложе сједињује разврат, магију и бизнис, тргујући лажним антиквитетима. Црквени великодостојници и свештенство су били немоћни, јер су масони држали сву власт у Фиренци. Забележен је податак да их је само у Тоскани било преко тридесет хиљада.

Недуго затим, небо је почело да опомиње. На Духове 1737. године, гром удара у куполу катедрале св. Јосипа док је надбискуп Мартели делио кризму. Ускоро умире содомски надвојвода, али се Фиренца није променила са смрћу последњег Медичија. Њоме ће убудуће управљати велики војвода лоренски, први масон плаве крви, муж Марије Терезије. У катедрали св. Јосипа, 3. септембра, поново удара гром, руши врх звоника, продире у унутрашњост и пред олтаром спаљује свештеника.

Папа Клемент XII одлучује да се супротстави масонском безумљу крајем априла 1738. године, објављује енциклопедију *In eminenti*, да би подигао баријеру против напредовања порока и заблуда. Папа подвлачи да је осуда донета и због многих других разлога који су нам познати и који су исправни и разборити. Касније, прави разлози ове осуде изнети су у писму Клемента XII које није било за ширу јавност и у коме се поред осталог каже да су јудаисти (кабалисти) раздвојили хришћане и од многих начинили агенте Антихриста; да су створили масонерију и да су људски разум ставили на олтар као предмет свог култа, да би тим гнусним обожавањем човека и самог себе поновили монструозну охолост Луцифера и побуну људске мисли против Створитеља и Господа. Јер, ако Бог постоји, човек се не може клањати човеку. Коначно се у писму укључује да је секта сатанска, јер брани учења која изражавају Луциферов грех.

Многи истраживачи слободног зидарства, нарочито они који су им наклоњени, негирали су не само аутентичност овог писма, већ и само постојање масонског деловања.

Без сумње, Папа је погодио тачно у центар. Клемент XII, који је иначе био слеп, видовито је и јасно, чудесним гледањем, сагледао сва масонска недела кроз мрак којим су се окружили, показујући ко су им прави наредбодавци. После скоро педесет година од тог писма, у заносу француске револуције, у париској катедрали

Нотр Дам револуционари су начинили брдашице, олтар новог божанства. На њега су поставили нагу госпођу Моморо, као богињу Разума, и окитили га воћем и поврћем. Изгледа чудесно, али управо тај безумни приказ сагледао је Клемент XII.

МАСОНСКА ПИРАМИДА

Да би нову организацију заштитио од евентуалног уништења, поучен искуством из времена када је разорен темпларски ред витезова, кабалистички центар је креирао масонску организацију по принципу степенасте пирамиде, групишући одређен број степена и дајући им тајни карактер.

Нижи степени масонерије нису били упућени у рад виших степена, а самим тим ни у идентитет личности које су их чиниле. Чак је и у самим групама које су обухватале неколико степена владао исти идентитет личности које су их чиниле. На тај начин, центар је новоактивiranу организацију заштитио од евентуалних провала и дао јој могућност брзе реорганизације у случају отвореног и изненадног напада.

Поред тога, степени масонства дали су кабалистичком центру могућност постепеног откривања кабалистичког учења посвећенима у виду испитног материјала за разне степене, пружајући им на тај начин одређена сазнања¹.

Лондонска велика ложа установила је три степена масонерије, док је Шкотска велика ложа, основана нешто касније од лондонске, овим степенима додала још тридесет. Пошто је ложа основана на дан Св. Јована прва три масонска степена називају се јовановском масонеријом, док се шкотски ритуал, по времену свог оснивања, често назива Едрејевским или масонством шкотског обреда.

Прва три степена имају припремни карактер и уводе одабране у свет масонске симболике. Ова три степена, шегрт (ученик), калфа (помоћник), мајстор, представљају директну копију организације средњовековних зидарских братстава, која су пружила уточиште темпларским мистицима после њихове пропасти, у време када су она имала чисто оперативни радни карактер.

Успостављање ова три иста степена у модерном, спекулативном масонству представља, на неки начин, захвалност за учињену жртву спасавања темпларских витезова, остатака некада моћне кабалистичке организације.

Слика 27. Масонска пирамида

НАСТАНАК БОРБЕНЕ МАСОНЕРИЈЕ

Многи истраживачи слободног зидарства слажу се да је Адам Вајсхаупт (1748-1830) био један од највећих злочинаца и најнакленијих умова за које зна историја људског рода. Вајсхаупт је предавао канонско право на универзитету у Инголштату, који је у то време био језуитски центар Немачке. Првог маја 1776. године Вајсхаупт је основао масонску ложу Баварски илуминати и потопио све ложе слободног зидарства гностичко-кабалистичким учењем, политичким идејама, а пре свега једном новином — отвореним превратничким програмима¹. Вајсхаупт је писао: Човек није зао, осим ако га таквим не учини свепресуђујућа моралност. Он је зао због религије, државе и лоших примера који га кваре. Када разум постане једини човеков кодекс, једина људска религија, онда ће проблем бити решен.

¹Рангирање и постепено откривање тајни слободних зидара посвећенима, кроз замршену масонску симболику, потпуно се поклапа са начином рада темпларских витезова. Сваком темплару је откриван онај део правила који му је омогућавао да заузме своје место у хијерархији реда. Као што је сваки темплар напредовао у хијерархији реда тако су му се откривали и тумачили нови делови правила, тако је и сваки масон, иницијацијом у следећи степен, добијао део масонске доктрине. Да ли је у питању најобичнија копија од стране слободних зидара, којима је копирање и присвајање и те како својствено, или је поступак представљао давно утврђено правило. Ово је опсежна тема за расправу. Лично ми је ближе ово друго становиште.

Потпуно је јасно да је Вајсхаупт само наставио већ започету борбу против Бога. Чак је и име нове масонске ложе — илуминати (просветљени), недвосмислено откривало његову тежњу да горди људски разум постави на хришћански олтар. Просветљени би били они који поседују-највећу способност да спознају истине универзума, прикупљене деловањем људског ума.

Утицај овог младог професора канонског права био је невероватан. У друштво баварских илумината ушли су вајмарски војвода Карл Август, војвода Ернест II, кнез Метерних, Гете, Месмер, гроф Мирабо и многи други.

На масонском конгресу у Вилхемсбаду 1782. године, који је одржан у организацији самог Вајсхаупта, изнети су тако брутални и антихришћански ставови да је то запрепастило и многе присутне. Управо на овом конгресу гроф Мирабо (1749—1791) је добио специјална и детаљна упутства у вези са рушењем француске монархије, јер је француска монархија била чеони камен западних монархистичких система. Када једном падне француска монархија сви европски владари осетиће такву вртоглавицу да ће се сами бацити у провалију, која ће настати пропадањем трона светог Луја, говорио је Адам Вајсхаупт. Рушење француске монархије имало је за илуминате и симболичко значење. Други назив организације био је Велики темпларски мајстори. Нема никакве сумње да су планови за рушење француске монархије, поред испуњења једне од етапа у остваривању коначног циља кабалистичког центра, имали и осветнички карактер према краљевини која је уништила темпларски ред витезова, као и према њеном верном савезнику -Римокатоличкој цркви. Међународни празник рада, представља можда највећи масонски подвиг у новијој историји. Дан када је основана ложа баварских илумината перфидно је наметнут радничком покрету, па се на тај начин овај врло важан датум за слободне зидаре славио кроз векове. Сви каснији

историјски догађаји који су се одигали на овај дан, као што су раднички немири у Чикагу 1886 . године, или револуција у Русији 1905. године, такође су индиректно обележавали годишњицу оснивања друштва баварских илумината. Вајсхаупт пише: Ми треба да све слепо срушимо, што више можемо и што брже. Треба удавити последњег свештеника цревима последњет краља!

Баварски илуминати раде у дубокој тајности. Сам Вајсхаупт даје препоруку својим следбеницима: Велика снага нашег реда лежи у његовој тајности. Никад немојте дозволити да се појавите на било ком месту под својим правим именом, већ увек под лажним именом и са другом сврхом. Чланови реда користили су псеудониме на састанцима реда и у својој међусобној преписци. Вајсхаупт је себе звао Спартак. Много година касније, у свом рушилачком походу, комунисти ће детаљно разрадити ову идеју илумината о лажном представљању.

Неста Вебстер, највећи истраживач баварских илумината, сумирала је њихове постављене циљеве:

- укидање монархије,
- укидање приватне својине,
- укидање права на наслеђе,
- укидање патриотизма (национализма),
- укидање породице (брака и моралности, и увођење друштвеног, бесплатног образовања деце),
- укидање свих религија (пре свега хришћанства).

На згаришту хришћанске цркве и рушевинама европских монархија, илминати су планирали подизање новог света, кабалистичког краљевства и нове, универзалне религије за све, која није ништа друго до рестаурирано паганство у свом највулгарнијем облику.

Вајсхаупт, бивши језуитски ученик који је неописиво мрзео хришћанство био је под директном контролом кабалистичког центра. Поред деловања на темпоралном плану, он је припремио и ново свештенство, чему сведочи и обред увођења посвећених у девети степен масонске пирамиде.

Сала у којој је вршен пријем била је обложена златном драперијом. Врховни мајстор, сам Вајсхаупт, нуди одабраном да бира: нож, круну и краљевски плашт са једне стране, а свештеничку одору и појас са друге -стране. Ако одабрани прихвати свештеничке атрибуте, увођење се наставља. Али ако изабере знаке световне власти, одабрани никада неће

напредовати у примању тајни реда. Избором свештеничких атрибута одабрани се рукополаже за свештеника у обреду који је сличан католичком, али током обреда одабрани не испија вино, Христову крв, већ извесну мешавину млека и меда, симбол земаљског, материјалног уживања.

Упркос дубокој тајности у којој су радили, баварски илуминати су ипак откривени. У јулу 1785. године, наред улице, гром удара Вајсхауптовог гласника који је носио тајне превратничке планове. Тако баварска полиција открива паклене

планове против цркве и монархије и демонску позадину баварских илумината. Вајсхаупта осуђују на смрт. Ипак, он успева да побегне из Баварске.

Иако је полиција открила тајне превратничке планове, због њихове свеобухватности чинили су се крајње невероватни. Владари Европе одбивши да илуминате схвате озбиљно, одбацили су ове превратничке планове као пуку фантазију. Луј XVI и његова породица први ће платити главом своју заблуду. Ова неспособност да се правилно процени целокупност превратничких планова задржаће се и до дана данашњег. И данас је многим посматрачима тешко да поверују у постојање тако велике и добро испланиране завере и да схвате реалност њених циљева. Зато управо ова неверица заверу усмерава ка успеху и омогућава јој да будуће догађаје испланира са несхватљивом тачношћу, јер истина изгледа толико невероватна да нико у њу не жели и неће да поверује.

Године 1798. професор Џон Робисон, предавач природне философије на Универзитету у Единбургу, издао је књигу под називом „Докази завере“, у којој је врло савесно осликао сву превратничку делатност баварских илумината. Робисон пише: Адам Вајсхаупт није био анархиста. Он је веровао да постоји потреба за једном светском владом која би заменила оно што су до тада представљале националне владе. Ово и јесте главни циљ кабалистичког центра.

Професор Џон Робисон, и сам масон, правилно је проценио циљ и начин рада баварских илумината закључивши да је друштво формирано ... због изричитог циља подривања свих религијских установа збацивања свих постојећих власти у Европи. Мада, у процени ове литературе треба бити изузетно опрезан, јер антимасонска литература коју пишу слободни зидари може бити и својеврсна масонска пропаганда која има за циљ да истраживаче усмери у погрешном правцу, што се показало у више случајева.

Након конгреса у Вилхемсбаду центар баварских илумината преселио се у Франкфурт седиште јудејских финансија где су владале моћне јудејске банкарске породице Ротишлд, Опенхајмер, Штерн и др.

У Франкфурту се 1786. године одржао велики масонски састанак баварских илумината, на коме је тачно утврђен термин смрти краља Луја XVI. У декларацији која је тада донета каже се да је илуминизам завера против престола, да први ударац треба да погоди Француску, и да после пада француске монархије треба напасти Рим. У Франкфурту је био присутан и др Јакоб Фалк, представник кабалистичког центра, један од невидљивих владара, кабалиста високог степена, фарисеј.

Од 1786. до 1789. године баварски илуминати, на челу са Вајсхауптом и под будним оком кабалистичког центра, потапају ложе слободних зидара у Француској својим превратничким програмима. Рушење француске монархије и њене цркве, издашно ће финансирати јудејски банкарски кругови Франкфурта.

ПРОТОКОЛИ СКУПОВА СИОНСКИХ МУДРАЦА - ИСТИНА ИЛИ ФАЛСИФИКАТ

Протокола скупова сионских мудраца, рукописа који представља стратешки план кабалистичке над-владе за освајање света. Годинама скриван, овај рукопис је коначно откривен након великог ционистичког конгреса у Базелу 1897. године. Наиме, у току самог конгреса одржан је тајни, надмасонски ритуал на коме је предавач, члан кабалистичке над-владе, подучавао своју одабрану млађу браћу.

Данас се Протоколи скупова сионских мудраца (у даљем тексту Протоколи), у званичној историји многих земаља, проглашавају за најобичнији фалсификат!

Ево шта о томе, у својој књизи „Масони у Југославији“, пише др Зоран Ненезић, велики мајстор реактивирани Велике ложе Југославије, чије мишљење се, мање-више, слаже са званичном историјом: У Протоколу... се наводно приказују састанци међународне комисије истакнутих Јевреја, који су се наводно одржали 1897. у Базелу, када се и Први ционистички конгрес одвијао. Састанци откривају планове Јевреја да заједно са масонима униште хришћанску цивилизацију и успоставе своју владавину. Широм света делује тајна јеврејска влада која у циљу остварења својих замисли користи методе поткупљивања, стварања економских тешкоћа, манипулисања штампом... Бољшевичка револуција је њено дело и први корак светског преврата. Сумња у аутентичност докумената се појавила већ 1921. године. Наиме, енглески новинар Graves (Филип Грејвс) је указао на сличност између Протокола и сатире Maurice Joly (Морис Жоли) о Наполеону III, објављене 1864. године под насловом Dialogues aux enfers entre Machiavel et Montesquieu (Дијалог у паклу између Макијавелија и Монтескјеа). Каснија подробна истраживања су недвосмислено потврдила да је Протокол фалсификат који је сачинила тајна полиција царистичке Русије.

Протоколи су објављени први пут у царској Русији у санктпетерсбуршком листу „Знамја“, у издањима од 26. августа до 7. септембра 1903. године. Међутим издање Протокола из 1905. године, у припреми Сергеја Нилуса, скренуло је још више пажњу међународне јавности на прецизно утврђен план кабалистичке завере. Од тог момента, Протоколи су се у огромним тиражима штампали у свим европским земљама доживевши више издања.

ПОДВАЛА У ИМЕ НАПРЕТКА

Светски робовласнички систем, систем једног владара и робовске масе са једним царем, једном владом једним законом, једном банком, војском, полицијом и једним административним апаратом који ће све то обухватити, коначни је циљ кабалистичке над-владе, сан који кабалисти сањају још од времена настанка идеје о месији, о моћном земаљском цару који ће у себи оваплотити њихову веру у божанственост јудејског народа.

Нови концепт модерног робовања, директно произашао из талмудског учења о супериорности јудејске расе, интензивно се разрађивао са појавом слаткоречиве, срцепарајуће замке и универзалног растварача људских мозгова.

За хуманисте је човек исто толико природан феномен колико су то и животиње: људско тело, ум и душа нису створени вољом творца, већ су продукти еволуције, где човек сам обликује своју судбину. Ова наказна, конструктивна филозофија, нетеистичка религија која данас регулише савремени начин мишљења и живота, у потпуности је остварила свој циљ. Човек је проглашен за мислећу животињу која, пре свега, треба да задовољи своје материјалне потребе у оквиру сурове борбе за опстанак. Према кабалистичкој над-влади, ово је први предуслов за стварање савременог роба.

Други предуслов кабалисти покушавају да остваре кроз непрекидну борбу хуманизма са извором човекове моралности — са хришћанском етиком. Ова борба поступно је напредовала изродивши нов начин мишљења, што данас називамо ситуационом етиком. Она учи да моралне норме одређује појединац и ситуација у којој се он налази. За овакав начин мишљења не постоје никаква правила. Све је добро, и исправно и лоше зависно од ситуације. Оно што је лоше у неким случајевима, биће добро у другим. Моралност знана као ситуациона етика поклапа се са економским учењима комунизма, научним теоријама еволуције и религијским теоријама атеизма.

Један од поборника био је и познати писац Ернест Хемингвеј. Он је писао: Знам само да је морално оно после чега се осећам добро, а неморално оно после чега се осећам лоше. Било стварно занимљиво видети како би познати писац реаговао у ситуацији када би неко као он покушао да њега скрати за главу.

Простом анализом историјских чињеница кабалистичка над-влада : дошла до сазнања да су робовласнички системи старог века имали један велики проблем-често избијање побуна робова широких размера. Да би у будућности елиминисали ову непријатност, планери будуће кабалистичке државе су се, после сврставања човека у животињско царство нове моралности, одлучили за сасвим нов концепт робовања човечанства-за потпуну контролу сваког појединца.

ДОКТРИНА ТАЛМУДА

По Талмуду, људи су само Јудејци. Остали народи су само бића слична људима, створена да служе Јудејцима. Талмуд тврди да је Бог, створивши душе Јудејаца из своје властите суштине, припремио свим Јудејцима вечно блаженство у рају. Грешни Јудејци се не лишавају овог блаженства, него га само достижу касније кроз разне облике реинкарнације, од нижих ка вишим бићима, до поновног уласка у тело доброг Јудејца. У овоме лежи велика сличност Талмуда са теозофским учењем, с том разликом што по теозофском учењу блаженство постижу сви људи после читавог низа отеловљења, без обзира на расу.

Данас, велика већина јудејских интелектуалаца, мање-више јавно, признаје да се у свом свакодневном животу строго придржава свих начела Талмуда и да доследно примењује његове наредбе које се тичу њиховог односа према свим видовима људске активности. У наредном делу овог поглавља прецизно ћемо навести одређене ставове Талмуда. Шта Талмуд говори о самим Јудејцима и њиховом односу према новој фарисејској религији можемо сагледати у цитатима из

Талмуда које је у својој књизи „Србски народ у канџама Јевреја“ навео Милорад Мојић:

Јудејац се не сме придржавати државних закона Гоја¹. Он се има придржавати јудејских закона јер би ови иначе сувишни били (Шулхан арух, Кошен ха-мишпат, 368).

Одломци из књиге „ПРОТИВ ЈЕВРЕЈА“

Аутор: Свети Јован Златоуст

(ИХТИС-Хришћанска књига, Београд 2007)

Осам проповеди против Јевреја

ЧЕТВРТА ОМИЛИЈА (ПРОПОВЕД) ПРОТИВ ЈЕВРЕЈА И ТРУБА ЊИХОВЕ ПАСХЕ, ОДРЖАНЕ У АНТИОХИЈИ У ВЕЛИКОЈ ЦРКВИ

Поново се Јевреји, најјаднији и најбеднији од свих људи, спремају да посте, и поново морамо да заштитимо Христово стадо. Све док дивље звери не узнемиравају стадо, пастири, опружени испод храста или бора, свирају своје фруле, и пуштају овце да пасу потпуно слободно. Али, када пастири осете да ће вукови напасти, они брзо остављају своје фруле и подижу своје праћке; бацају на страну своје луле од трске и наоружавају се буздованима и камењем. Они стају испред стада, подижу гласну и продорну буку, те се често дешава да њихова бука отера вука пре него што овај нападне. Ја сам се, такође, радовао док сам, у прошлости, тумачио Свето Писмо, негде на ливади. Нисам учествовао у расправама због тога што нисам имао разлога да бринем. Али данас Јевреји, који су опаснији од било каквих вукова, настоје да опколе моје стадо. Зато морам да полемишем са њима и да се борим против њих, како ниједна овца из мог стада не би постала жртва тих вукова. Тај њихов пост ће почети тек за десет и више дана. Али, немојте се изненадити што ја од данас узимам свој алат и градим ограду око ваших душа. То ради и сваки марљиви сточар. Када осети да се приближава бујица која може да потопи поља која је узорао, он не чека до зиме. Дуго унапред, он ограђује имање, подиже високе насипе, копа канале и обавља све припреме против поплаве. Док се бујица полако приближава и још увек је у свом лежишту, једноставно ју је задржати, али ако порасте и вода почне да брише све пред собом, онда више није једноставно обуздати поплаву. И због тога ратар дуго унапред предвиђа поплаву и довија се како зна и уме да заштити своја поља. Као и ратари, тако се и сваки војник, морнар и косач припремају унапред. Пре битке, војник чисти свој оклоп, прегледа штит, спрема узде, храни и тимари коње, и настоји да буде потпуно спреман. Морнар, пре него што брод исплови из луке, припрема кобилицу, поправља бочне стране, теше и доводи у ред весла, зашива једра, и припрема сву осталу опрему на свом броду. Много пре жетве, жетелац оштри свој срд, припрема место за вршење, волове, кола и све остало што му може помоћи у жетви. И заиста, свуда можете видети људе како се унапред припремају за свој посао да би га, када за то дође време, лако одрадили. (5) Ја следим пример ових људи. Много дана унапред, ја чиним ваше душе сигурним опомињући вас да побегнете од тог проклетог и незаконитог поста. Немојте ми рећи да Јевреји посте, већ ми докажете ми да је Божија воља да они посте. Ако то није Божија воља, онда је њихов пост више незаконит од било каквог пијанства? Јер не смемо само да гледамо шта они раде, већ, такође, морамо да тражимо и разлог зашто то раде. Оно што је урађено у складу са Божијом вољом је најбоље од свих ствари чак иако изгледа да је лоше. Са друге стране, оно што је урађено противно Божијој вољи и одлуци јесте најгоре и најнезаконитије од свих ствари чак иако људи пресуде да је то веома добро. Претпоставимо да неко убије некога у складу са Божијом вољом. Ово убиство је боље од било какве милости. Нека неко поштеди некога и покаже му велику љубав и милост против Божије одлуке. То што је поштедео нечији живот, било би мање свето него било које убиство. Јер је Божија воља та која чини ствари добрим или лошим, а не сама природа те ствари.

II

Послушајте ме да бисте спознали истину. Ахав је једном при-ликом заробио Сиријског цара и, противно вољи Божијој, поштедео му живот. Посадио је Сиријског цара поред себе и отпустио гауз велику почаст. У то време, пророк је дошао код свог пријатеља Ахава и рекао му: „по речи Господњој биј ме“ (1. Цар. 20:35). Али његов пријатељ, цар Ахав, није хтео да га удари. И пророк му је рекао: „што не послуша гласа Господњег, зато, ево кад отидеш од мене, лав ће те закла-ти“ (1. Цар. 20:36). И он је отишао од њега и лав га је нашао и напао. Тада је Пророк нашао другог човека и рекао му: „биј ме“ (1. цар. 20:37). И човек га је ударио и повредио, на шта је Пророк је преврио своје ране на лицу. (2) Може ли бити већег апсурда од овог? Човек који је ударио Пророка је био спасен, док је онај који га је поштедео био кажњен. Зашто? Због тога да бисте научили да, када Бог наређује, не смете много преиспитивати то дело које наређује – морате га само испоштовати. Први човек, цар, га је поштедео без поштовања Бога, јер Пророк није само рекао: „биј ме,“ већ: „по речи Господњој биј ме“ (1. Цар. 20:35). То је тако: оно што Бог нареди, ти не испитуј даље. Ако цар наређује, поштуј чин оног који наређује и са свом жудњом обрати пажњу на његове речи. Али човек се није одважио да га удари и, због тога, је платио највећу казну. Али, казна коју је он поднео, подстиче нас да се потчинимо и испунимо сваку Божију наредбу. (3) Али након што га је други човек ударио и повредио, Пророк је сам преврио своју главу, покрио очи и прерушио се. Зашто је ово урадио? Хтео је да оптужи цара и да га осуди због тога што је спасио живот цару Сирије. Сада је Ахав био безбожан човек и увек противник Пророка. Пророк није желео да га Ахав препозна и протера, јер да га је протерао не би могао да чује Пророкове речи преко-ра. Тако је Пророк сакрио своје лице и све своје речи у нади да ће тако бити у предности када буде причао и да ће можда моћи да убеди цара да се сложи са његовим речима. „А кад цар пролажаше он викну цара и рече: твој слуга бијаше изашао у бој, а један дошавши доведе ми човјека и рече: чувај овога човјека; ако ли га нестане, биће твоја душа за његову душу, или ћеш платити таланат сребра. А кад твој слуга имаше посла тамо амо, њега нестало. Тада му рече цар Израилев: то ти је суд, сам си одсудио. А он брже убриса пепео са лица, и цар Израилев позна га да је један од пророка. А он му рече: овако вели Господ: што си пустио из руку човјека којег сам ја осудио да се истријеби, душа ће твоја бити за његову душу и народ твој за његов народ“ (1. Цар. 20:39-43)... Видите ли како и Бог и људи доносе овакве пресуде јер и Бог и људи обраћају пажњу на крај и на разлоге, радије него на природу онога што је учињено? Сигурно му је и сам цар рекао: „то ти је суд, сам си одсудио“ (1. Цар. 20:40). Цар је био крив зато што је, као што рече Господ преко Пророка, пустио из руку човјека којег је Он осудио да се истријеби (ср. 1. Цар.20:42). Пророк је ставио повез на главу и представио случај као да се не ради о цару већ о некоме другом коме се суди, како би цар могао да изрекне исправну казну. И заиста, то се и десило. Након што га је цар осудио, пророк убриса пепео са лица и рече: „овако вели Господ: што си пустио из руку човјека којег сам ја осудио да се истријеби, душа ће твоја бити за његову душу и народ твој за његов народ“ (1. Цар. 20:42). (6) Јесте ли видели какву је казну цар платио за своју милост? .

И какву је казну поднео зато што је поштедео свог (и Божијег – нап. коректора) непријатеља? Онај који је поштедео живот је кажњен, други који је убио човека, задобио је поштовање. Финеас је сигурно убио двоје људи у једном тренутку, мужа и жену; пошто их је убио, свештенство му је одало почаст. Ово крвопролиће није упрљало његове руке; него их је чак учинило чистијим. Видите да је онај који је изубијао Пророка отишао слободан, док онај који је одбио да га бије, гине. Видите и да је онај који је поштедео људски живот кажњен, док је онај који је одбио да поштеди живот задобио поштовање.. Због тога, увек погледајте Божије одлуке пре него што размотрите природу сопствених дела. Кад год пронађете нешто што је у складу са Његовом одлуком, сложите се са тим и само са тим.

III

Размотримо питање Поста и применимо ово правило на њега. Претпоставимо да не треба да применимо ово правило већ само да постимо и не осврћемо се ни на шта друго. Као резултат бисмо добили велику збрку и забуну. Истина је да су друмски разбојници, пљачкаши гробова и чаробњаци (врачари) били растргнути на делове; истина је, такође, да и Свети Мученици подносе исту патњу. Оно што је учињено је исто, али су сврха и разлог зашто је то урађено различити. И зато постоји велика разлика између злочинаца и Мученика. У овим случајевима ми не разматрамо само мучење, већ прво гледамо намере и разлоге зашто је то мучење извршено. И ми не поштујемо Свете Мученике због тога што су мучени, већ зато што су мучени за име Христово. Исто тако ми окрећемо леђа пљачкашима, не зато што су кажњавани, већ зато што су кажњавани за своја злодела. Исто тако, и по питању Поста морате донети одлуку. Ако видите да људи посте за име Божије, одобрите оно што раде, ако, пак, видите да људи посте противно Божијој вољи, окрените им леђа и мрзите их више него што мрзите оне који се опијају, буне и банче. Тако и у случају Поста морамо испитати не само разлог, већ морамо размотрити и место и време. Али пре него што распоредим своју борбену линију против Јевреја, биће ми драго да попричам са онима који су делови нашег сопственог тела, са онима који изгледа припадају нашој врсти иако се придржавају јеврејских обреда и чине сваки напор да их одбране. Због тога што чине, како ја то видим, они заслужују оштрију осуду него било који Јеврејин. Мислим да би се са мношвом у овоме сложили и они мудрији и паметнији и они са мање знања и разумевања. Не требају ми паметни разлози и савети, нити дугачке реченице да ово докажем. Довољно је само да их упитамо неколико једноставних питања и да их ухватимо у замку кроз њихове одговоре. Која су то питања? Питаћу свакога ко је болестан од ове болести: Јеси ли ти Хришћанин? Откуд онда толика преданост Јеврејским обичајима? Јеси ли Јеврејин? Зашто онда правиш невоље Цркви? Зар Персијанци не стоје уз Персијанце? Зар варварина не интересује оно што се тиче варвара? Зар човек који живи у Римском царству неће следити његове законе и начин живота? Кажите ми ово. Зар није одмах кажњен онај који је живео међу нама, а био је у дослуху са варварима? Није било саслушања нити истраге за њега, чак и да је имао десет хиљада разлога у своју одбрану.

Зар исту казну неће претрпити и онај ко живи међу варварима, а придржава се Римских закона и обичаја? Како, онда, очекујете да ћете бити спашени ви који живите незаконитим начином живота? Разлика између Јевреја и нас није мала, зар не? Да ли је спор између нас изнад обичног, свакодневног, па ви мислите да су две религије заиста једно те исто? Зашто мешате оно што се не може мешати? Они су разапели Христа Кога ви обожавате као Бога. Видите ли колико је велика разлика? Како онда да опет хитате ка онима који су убили Христа када говорите да поштујете Онога Кога су они распели? Ви не мислите, зар не, да сам ја онај који доноси закон на коме су ове оптужбе засноване, онај који прави модел ових оптужби? Зар и Свето Писмо не третира Јевреје на исти начин? Чујте шта Свети Пророк Јеремија говори против тих истих Јевреја: „Јер прођите острва Китимска и видите, и пошљите у Кидар, и разгледајте добро, и видите је ли било тако што: је ли који народ промијенио богове, ако и нијесу богови? а мој народ промијени славу своју на ствар залудну“ (Јер. 2:10-11). Он није рекао: „мој народ промијени Бога свога“ (Јер. 2:11), већ „мој народ промијени славу своју“ (Јер. 2:11). Он је имао у виду ово: Они који поштују идоле и служе демонима су толико неуздрамани у својим заблудама

да не желе да их се одрекну нити да их напусте зарад истине. Али, ви који поштујете Истинитога Бога, одбацили сте веру својих отаца и предали се страним путевима богопоштовања. Ви нисте показали исту чврстину у погледу истине коју су они показали у погледу својих заблуда. Зато Јеремија и каже: „Видите је ли било тако што: је ли који народ промијенио богове, ако и нијесу богови? а мој народ промијени славу своју на ствар залудну“ (Јер. 2:10-11). Он није рекао: „промијени Бога свога“ (Јер. 2:11), јер Бог се не мења. Али је рекао: „промијени славу своју“ (Јер. 2:11). Као да им је Бог рекао: Нисте ми учинили никакву штету, јер никаква штета није дошла до мене. Али јесте осрамотили сами себе. Ви нисте смањили моју славу, али јесте своју сопствену. Допустите ми да кажем још нешто овима нашим – ако морам да зовем нашим оне који су пристали уз Јевреје. Идите у синагоге и видите да ли су Јевреји променили свој пост, видите да ли су држали предпасхални пост у исто време са нама, видите да ли су јели тога дана. Али њихов пост није пост; то је кршење закона, то је грех. Па ипак, они се нису променили. Али ви сте променили вашу славу (ср. Јер. 2:11) и из тога нећете извући никакву корист, јер сте прешли на њихове обреде. Да ли су се Јевреји икада придржавали нашег предпасхалног поста? Да ли су нам се икада придружили у држању празника Мученика? Да ли су славили са нама дан Богојављења? Они не иду ка истини, већ ка греху. Ја то зовем грехом зато што се њихово поштовање дешава у погрешно време. Једном је било право време за то поштовање, али сада више није. Оно што је некад било у складу са Законом, сада му противречи.

IV

Допустите ми да вам кажем и шта је Св. Пророк Илија рекао против Јевреја. Он је гледао несавесни живот који су Јевреји водили: у једно време они су поштовали Бога, а у друго идоле. Па је изговорио следеће речи: „докле ћете храматити на обје стране?

Ако је Господ Бог, идите за њим; ако ли је Вал, идите за њим“ (1. Цар.18:21). Допустите ми да вам кажем и ово против јудаизованих Хришћана. Ако сматрате да је Јудаизам истинита вера, зашто онда изазивате невоље у Цркви? Али ако је Хришћанство истинита вера, што стварно и јесте, приђите Јој и идите за њом. Кажите ми нешто. Да ли учествујете са нама у светим тајнама, да ли поштујете Христа као Хришћани, да ли тражите од Њега благослов, те да ли потом одлазите да славите празнике са његовим непријатељима? Зашто онда уопште долазите у цркву? Рекао сам до сада доста о онима који кажу да су на нашој страни, али чезну да прате јеврејске обреде. Будући да су Јевреји ти против којих желим да распоредим своју борбену линију, допустите ми да даље проширим своја упутства. Допустите ми да покажем да, ако сада посте, Јевреји срамоте закон и бацају под ноге Божије заповести јер увек раде противно Његовим одлукама. Када је Бог желео да посте, они су постали дебели и млитави. Када Бог није желео да посте, они су постали тврдоглави и постили су; када је Бог од њих тражио да Му принесу жртву, они су одјурили ка идолима; када Он није желео да славе празничне дане, они су их са жудњим славили. Због тога им је Св. Архиђакон и Првомученик Стефан рекао: „ви се свагда противите Духу Светоме“ (Дап. 7:51). Ово је једина ствар, као да каже он, у којој сте показали преданост: у противљењу ономе што Бог заповеда. Они то и дан данас још увек раде. Ко ово може објаснити? Сам Закон (Стари Завет). По питању јеврејских празника, Закон је заповедао не само поштовање процедуре већ и места. Када говори о празнику Пасхе, Закон им каже: „Не можете клати пасхе на сваком мјесту свом које ти да Господ Бог твој“ (5. Мојс. 16:5-6). Закон им наређује да држе празник четрнаестог дана првога месеца у граду Јерусалиму. Закон им, такође, прописује и време и место за поштовање духова, када им је заповедио да славе празник после седам недеља, и поново одређује: „на месту које избере Господ Бог да ондје настани име своје“ (5. Мојс. 16:11). Закон им исто прописује и за празник Сјеница (Шатора). (4) Погледајмо сада које је од ово двоје, место или време, неопходније, иако ниједно ни друго немају моћ да спасу. Морамо ли презрети место, а придржавати се времена? Или би, пак, требало да занемаримо време, а да поштујемо место? Оно што приближно мислим је следеће: Закон је заповедио да се Пасха држи првог месеца у Јерусалиму, у прописано време и на прописаном месту. Претпоставимо да двојица људи држе Пасху. Претпоставимо да један од њих занемарује место, али поштује време; претпоставимо, пак, да други поштује место, а занемарује време. Нека онај који поштује време, а занемарује место слави Пасху првог месеца, али далеко од Јерусалима; а нека онај који поштује место, а занемарује време слави Пасху у Јерусалиму, али у другом месецу уместо у првом. Затим, погледајмо који је од ове двојице оптужен, а који прима одобравање и поштовање. Да ли ће то бити онај који се огрешио по питању времена, али је поштовао место, или онај који је поштовао време, а занемарио питање места? Ако човек који се огрешио по питању времена када је славио Пасху заслужује поштовање, а онај који је поштовао време, а занемарио место заслужује да буде оптужен за своје безбожно дело, онда је потпуно очигледно да они који не славе Пасху у прописаном месту крше Закон, па макар славили Пасху хиљаду пута у прописано време. Ко ће нам ово разјаснити? Сâм Мојсије.

Како он то каже, чак иако су неки људи одржали Пасху далеко од Јерусалима, „И рекоше му људи они: ми смо нечисти од мртваца; зашто да нам није слободно принијети жртву Господу у вријеме заједно са синовима Израљевим? А Мојсије им рече: Станите да чујем шта ће заповједити Господ за вас. А Господ рече Мојсију говорећи: Кажи синовима Израљевим и реци: ко би био нечист од мртваца или би био на даљном путу између вас или између вашег натражја (потомства – нап. приређивача цитата), нека слави пасху Господу другог мјесеца“ (4. Мојс. 9:7-11). Он је мислио следеће. Ако је неко далеко од куће првог месеца, нека не слави Пасху изван Јерусалима. Нека се врати у Јерусалим и слави је другог месеца. Нека занемари време да не би пропустио да испоштује питање места. На тај начин он показује да је поштовање места неопходније од поштовања времена. Али шта би Јевреји могли да кажу ако поштују Пасху изван Јерусалима? Будући да греше по много неопходнијем питању, по питању места, то што се придржавају времена се не може узети као аргумент за њихову одбрану. Резултат је тај да су они криви за најгоре кршење Закона, чак иако је хиљаду пута очигледно да нису занемарили питање времена. Ово је сигурно, не само због онога о чему сам претходно говорио, већ и због онога што су Пророци рекли о томе. Какав би изговор могли имати данашњи Јевреји када је јасно да пређашњи, древни Јевреји никада нису приносили жртву, нити певали химне у туђој земљи (уп. „Како ћемо певати песму Господњу на земљи туђој“ – Пс. 136:4), нити су, пак, поштовали иједан од ових празника, како то данас чине? Да би били сигурни, древни Јевреји су очекивали да поново успоставе начин живота који би им омогућио да поштују ове обреде. Због тога, они су остали послушни Закону и радили оно што је он заповедао, јер им је Закон рекао да то очекују. Али данашњи Јевреји немају наде даће поново успоставити начин живота својих предака. Код ког пророка они могу пронаћи доказ да ће га поново успоставити? Они немају наде, али не могу поднети да одустану од ове навике. Па ипак, иако и не очекују да ће поново успоставити стари начин живота, они треба да опонашају ове некадашње Свете људе по питању поста и поштовања било ког сличног обреда. V

Да бих вам доказао да се Јевреји у изгнанству не придржавају ни једног од ових обреда, чујте шта су они сами рекли онима који су од њих тражили да то учине. Јер њихови варварски завојевачи су их присиљавали и захтевали од њих да свирају своје музичке инструменте. „Певајте нам од песама Сионских,“ (Пс. 136:3) рекли су им. Али Јевреји су јасно разумели да им Закон заповеда да то не чине. Па су стога и рекли: „Како ћемо певати песму Господњу на земљи туђој?“ (Пс. 136:4). И на другом месту, три младића која су била заробљена у Вавилону рекоше: „И нема међу нама у ово време ни кнеза, ни пророка, ни вожда, ни паљенице, ни жртвених приноса ни тамјана нити места да бисмо принели жртву Теби и обрели милост Твоју, Господе“ (Дан. 3:38). Сигурно је било много простора за жртвовање у земљи, али будући да тамо није било храма, они су се постојано уздржали од приношења жртве. (2) И поново се Бог обратио свом народу кроз речи Захарије: „кад постисте... за седам-десет година, еда мени постисте?“ (Зах. 7:5). Говорио је о Вавилонском ропству. Реците ми онда, са којим правом ви Јевреји постите данас, кад ваши преци нису приносили жртве, ни постили нити су држали празнике изван Јерусалима?

А ово се посебно односи на чињеницу да нису држали Пасху. Тамо где није било жртве, није било ни празника, јер су се празници морали славити са жртвом. Допустите ми да вам пружим овај доказ. Послушајте речи Данила: „У то вријеме ја, Данило бјех у жалости три недјеље дана. Јела угодна не једох, ни месо ни вино не уђе у моја уста, нити се намазах уљем док се не навршише три недјеље дана. А двадесет четвртога првога мјесеца бијех на бријегу велике реке Хидекела“ (Дан. 10:2-4). Овде обратите посебну пажњу, јер ове речи разјашњавају да они нису поштовали Пасху. Допустите ми да вам кажем како. Јеврејима није било дозвољено да посте током празника Бесквасних хлебова. Али за двадесет и један дан Данило није уопште узимао храну. А шта доказује да двадесет и један дан укључује дане празника Бесквасних хлебова? Ово сазнајемо из онога што је он рекао, наиме, да је био двадесет четврти дан првог месеца. Али Излазак долази двадесет првога дана тога месеца. Ако су почели празник четрнаестог дана првог месеца и онда га наставили још седам дана, онда су они дошли до двадесет првог. Поред свега тога, Данило је постојано наставио свој пост чак иако је Излазак дошао и прошао. Јер ако је Данило почео пост трећег дана првог месеца и онда наставио још двадесет и један дан, он је прошао четрнаести, продужио још седам дана после тога, и онда држао пост још три дана. Како онда данашњи Јевреји избегавају да буду проклети и прљави? Стари Светитељи се нису придржавали онога што је Закон прописивао јер су били у туђој земљи. Да ли данашњи Јевреји раде управо супротно, да би могли изазвати свађу и раздор? Ако су неки од старих светаца који су говорили и понашали се на овај начин били слаби и нису били вредни поштовања, можда бисмо требали посматрати њихово непридржавање овим правилима као знак њихове слабости. Али они су волели и поштовали Бога и дали своје животе за оно што је Бог одлучио. Тако да је потпуно јасно да то што нису успели да се придржавају Закона, није било резултат њихове слабости. Пре ће бити да их је сâм Закон на то подстакао, због тога што је Закон рекао да се не смеју придржавати тих обреда изван Јерусалима. Ово нас доводи до закључка о једној другој ствари која је од великог значаја. Придржавање приношења жртава, Сабата, Пуног месеца, и других сличних обреда прописаних јеврејским начином живота у то време није било суштинско. Чак и када су се придржавали тих обреда, они нису могли дати неки велики допринос њиховој врлини; а када су их занемаривали, то није могло учинити изузетног човека безвредним, нити смањити на било који начин побожност његове душе. Али ови древни Јевреји, док су још били на земљи, показивали су својим побожним начином живота непријатељима како живе Анђели. Па ипак се нису придржавали ових обичаја, нису жртвовали животиње, нису држали гозбе нити су од поста правили параду. Али су били толико угодни Богу да су надмашили ову нашу људску природу и, животима које су живели, привукли цео свет Божијем познању. Ко се може мерити са Данилом? Ко се може мерити са Три младића у Вавилону? Зар они нису предвидели највећу заповест коју Јеванђеље даје, заповест која је главни извор свих благослова? Зар већ то нису доказали својим делима? Јер Јован каже: „Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје“ (Јн. 15:13). А они су дали своје животе за Бога. Морамо им се дивити због овога.

Али им се исто морамо дивити због тога што то нису радили за било какву награду. Због тога младићи у Вавилону рекоше: „Ево, Бог наш, којему ми служимо, може нас избавити из пећи огњене ужарене; и избавиће нас из твојих руку, царе. А и да не би, знај, царе, да боговима твојим нећемо служити“ (Дан. 3:17-18). Пророк мисли следеће: Нама који умиремо за Бога не треба награда. И дали су доказ ове велике врлине иако се нису придржавали ниједног прописа из Закона.

VI

Ви Јевреји ћете рећи: „Зашто је, онда, Бог наметнуо ове прописе ако не жели да их се придржавамо?“ А ја вам кажем: „Да је желео да их се придржавате, зашто би онда уништио ваш град? Бог је морао да уради једну од ове две ствари ако је желео да ови прописи остану на снази: или је морао да вам заповеди да не приносите жртву на једном месту ако је намеравао да вас расеје свуда по свету; или; ако је желео да приносите жртву само у Јерусалиму, није морао да вас расеје свуда по свету и требало је да направи тај град неосвојивим, јер је то било једино место где су се приносиле жртве. Поново ће Јевреји рећи: „Шта је ово, онда? Зар је Бог Себи противуречио када је наредио Јеврејима да приносе жртву на једном месту, а затим их избацио са тог места? Нипошто! Бог је веома доследан. Он није желео да они приносе жртву од почетка, и ја вам као сведока заово доводим пророка који је рекао: “ Чујте ријеч Господњу, кнезови Содомски, послушај закон Бога нашега, народе Гоморски“ (Ис.1:10). Али, Пророк се, у ствари, обраћао Јеврејима, а не онима који станују у Содоми и Гомори. Ипак, он зове Јевреје именима ових народа због тога што су, опонашајући њихов зао живот, Јевреји развили сродство са онима који су становали у овим градовима. Управо је Исаија назвао Јевреје псима, док их је Јеремија назвао лудим кобилама. Ово није било због тога што су они попримили карактер ових животиња, већ што су тежили за њиховим похотним навикама. „Што ће ми мноштво жртава ваших?“ (Ис. 1:11), вели Господ. Јасно је да они који су живели у Содому никада нису приносили жртве. Исаија упућује примедбе Јеврејима када их назива дивљим зверима, а то чини из разлога који сам управо поменуо. „Што ће ми мноштво жртава ваших?, вели Господ ‘Сит сам жртава паљеница од овнова и претилине од гојене стоке, и не марим за крв јунчију и јагњећу. Кад долазите да се покажете преда мно, ко иште то од вас“ (Ис. 1:11-12)? Јесте ли чули Његов глас како јасно говори да не тражи ове жртве од вас од самог почетка? Да је хтео да учини жртвовање неопходним, он би подвргао и прве Јевреје овом начину живота као и све патријархе који су пре Јевреја трубили на дан Исаије. Онда ће Јевреји питати: „А како је Он одмах дозволио Јеврејима приношење жртава?“ Повлађивао је њиховој слабости. Претпоставимо да лекар види човека који пати од грознице и нађе га у болном и неподношљивом стању. Претпоставимо да болесник жарко жели да попије хладну воду и прети да ће, ако је не добије, пронаћи омчу и обесити се или да ће се бацили са стене. Лекар допушта болеснику мање зло, да би спречио веће зло и да би га спасао од насилне смрти. Ово је и Бог радио. Видео је да се Јевреји гуше од безумне жеље за приношењем жртава. Видео је да су спремни и да пређу идолима ако буду лишени жртвовања. Или још боље, видео је, да су не само спремни да пређу идолима него и да су то већ учинили.

Зато им Он допушта жртвовање, а време када им је ту дозволу дао, јасно показује да је управо оно што сам рекао било разлог за ту дозволу. Пошто су одржали празник у славу злих демона, Бог је попустио и дозволио им жртвовање. Ево шта је рекао о томе: „Ви сте жељни жртвовања. Ако већ морате принети жртву, принесите је мени“ (...). Али, чак иако им је дозволио да приносе жртву, ова дозвола им није дата да траје вечно. Својом мудрошћу Он им је поново одузео дозволу да приносе жртве. Допустите ми да поново искористим пример лекара. Заиста немаразлога зашто не би требало да га искористим. Пошто је попустио пред жељом болесника, он је донео чашу за пиће из своје куће и дао болеснику упутства како да утоли своју жеђ из те чаше и ниједне друге. Након што је његов пацијент пристао, он је слугама тајно заповедио да разбију чашу на делиће. Тако је предложио слугама начин да пацијента тајно одвуче од жеље коју је овај жарко желео, а да притом не пробуди болесникову сумњу. Ово је и Бог урадио. Дозволио је Јеврејима да приносе жртве, али само у Јерусалиму и нигде другде на свету. Након што су они за кратко време приносили жртве, Бог је уништио град. Зашто? Из истог разлога из кога је и лекар дао да се разбије чаша. Тиме што је дао да се уништи град, Бог је Јевреје одвучао од обичаја да приносе жртве, иако је то било против њихове воље. Да је Бог изашао пред њих и рекао: „Немојте приносити жртве,“ они би се тешко уздржали од те лудости приношења жртава. Али сада, наметањем неопходности да се жртве могу приносити само у Јерусалиму, он их је одвратио од овог лудог обичаја, а они никада нису ни приметили да је Он то урадио. Допустите ми да вам разјасним ову сличност. Лекар је Бог, чаша је град Јерусалим, болесник је непомирљиви јеврејски народ, хладна вода је дозвола и овлашћење да се приносе жртве. Лекар је дао да се чаша уништи и, на тај начин, спасао болесника од онога што је овај захтевао у невреме. Бог је уништио сам град, учинио га неприступачним за све, те на тај начин одвратио Јевреје од жртвовања. Да није намеравао да учини крај жртвовању, зашто би Бог, Који је свуда присутан и на сваком месту, ограничио тако свети обред само на једно место? Зашто је ограничио поштовање само на жртвовање, жртвовање на место, место на време, а време на један град, а затим уништио град? То је заиста чудно и изненађујуће. Цео свет је остао отворен за Јевреје, али им није било дозвољено да тамо приносе жртве. Сам Јерусалим им је неприступачан, а то је једино место на којем им је дозвољено да приносе жртве. Зар не би и човеку који је потпуно лишен разумевања, требало да буде јасно зашто је Јерусалим уништен? Претпоставимо да неимар поставља темеље за кућу, затим подиже зидове, поставља кров, а затим спаја лукове крова са само једним елементом да га придржава. Ако неимар по мери тај елемент, он ће уништити везу која држи целу грађевину. Ово је и Бог урадио. Од Јерусалима је направио, могли бисмо рећи, елемент који држи целу структуру поштовања. Тиме што је срушио град, уништио је и целу преосталу структуру таквог начина живота.

VII

Нека моја борба са Јеврејима мало причека. Данас сам се борио речима са њима, али сам рекао само онолико колико је довољно да спасе нашу браћу од опасности. Можда сам рекао много више од тога.

Али ја сада морам подстаћи вас који сте овде у цркви да покажете велику бригу за наше ближње чланове. Не желим да чујем како говорите: „Шта ме брига за ово? Зашто се уплитати и мешати у послове других људи?“ Наш Господ је умро за нас. Зар се нећете потрудити да кажете барем једну реч? Које ћете оправдање и одбрану имати због тога? Кажите ми ово. Ако окрећете поглед на другу страну док толико душа пропада, како ћете наћи самопоуздање да станете пред Христом на Страшном Суду? Волео бих да знам ко су они који трче у синагоге. Тада ми не би требала ваша помоћ већ бих их сâм поправио најбрже што могу. Кад год вашем брату треба поправка, чак иако морате положити свој живот, немојте га одбити. Следите пример вашег Господа. Ако имате слугу или жену,будите пажљиви и задржите их у кући. Ако одбијете да им допустите да иду у позориште, морате још више да им браните да иду у синагогу. Ићи у синагогу је већи злочин него ићи у позориште. Онај ко иде у позориште је сигурно грешан; онај, пак, ко иде у синагогу је безбожан. Када ово кажем, ја не мислим да им допуштате да иду у позориште, јер је позориште зло. Кажем вам то због тога да будете још пажљивији и да их држите даље од синагога. Шта је то што јурите да видите у синагогама: Јевреје који се боре против Христа? Кажите ми, да ли је ли то због тога што желите да чујете трубаче? Требали бисте остати код куће и плакати и јецати због њих, због тога што се боре против Божије заповести, и што је ђаво тај који их предводи у њиховим побунама и играма. Као што сам рекао раније, једном је постојало време када је Бог дозволио оно што је против Његове воље, али сада је то кршење Његовог закона и основа за казне којима нема броја. Једном давно, када су Јевреји приносили жртве, они су слушали трубе; сада им Бог не дозвољава да то раде. Послушајте барем разлог због кога су они добили трубе. Бог је рекао Мојсију: „Начини себи двије трубе од кованог сребра“ (4. Мојс. 10:2). Потом је Бог објаснио како треба да користе трубе, па је наставио и рекао: „И кад пођете на непријатеља..трубите у трубе потресајући, и... сачуваћете се“ (4. Мојс. 10:9). Али где је олтар? Где је Ковчег од завета? Где је шатор од састанка и Светиња над Светињама? Где је свештеник? Где су Херувими славе? Где је златни кадиони олтар? Где је сто за хлебове предложена? Где је умиваоник од мједи (бакра)? Где је пиће за принос? Где је огањ са небеса? Јесте ли све то изгубили и сачували само трубе? Зар ви Хришћани не видите да је оно што Јевреји раде пре ругло него поштовање? Ја кривим Јевреје за кршење Закона (Старог Завета). Али ја много више кривим вас који идете заједно са прекршиоцима закона, и то не само оне који трче у синагоге, већ и оне од вас који имају моћ да спрече вашу Јудаизовану браћу, али не желе то да ураде. Немојте ми рећи: „Шта ја имам заједничко са њим? Он је странац и не познајем га?“ Кажем вам да вам је он ближи од било ког рођака и пријатеља све док је верник, све док учествује са вама у истим Светим Тајнама, све док долази у исту цркву. Запамтите, не плаћају казну само они који почине злочин, већ исту казну плаћају и они који су могли да их спрече да почине злочин, али то нису учинили. Они који су безбожни су кажњени, али су кажњени и они који су могли да их одврате са безбожничког пута, а нису то учинили због тога што су били сувише лењи и плашљиви. . 25:28).

Да би били сигурни, човек који је закопао свој таланат, вратио га је целог свом господару (уп. Мт. 25:18; Лк. 19:20), па ипак је био кажњен јер није извукао никакву корист од тог таланта (в. Мт. 25:28). Претпоставимо, дакле, да ви сами останете чисти и ослобођени казне; ако не успете да извучете корист од свог таланта, ако не успете да спасете свог брата који пропада, трпећете исту казну као и он. Да ли је ово што тражим претешко бреме за вас, љубљени? Нека свако од вас за мене спасе по једног свог брата. Нека се свако од вас умеша у послове свога брата како бисмо могли доћи на сутрашњу службу са великим поуздањем због тога што доносимо дарове вредније од било којих других, зато што враћамо душе оних који су залутали. Па чак иако морамо трпити грдњу и псовке, и ако морамо бити претучени, и ако морамо поднети било који други бол, урадимо све да вратимо нашу браћу. Наша болесна браћа су нас газила, вређала и псовала, али нас нису ујеле њихове увреде. Ми желимо да видимо само једну ствар: оздрављење оног који се понашао на тако срамотан начин. Много пута болесник лекару испара одећу. Али лекар не допушта да га то спречи у покушају да излечи тог болесника. Нормално је дакле да лекар покаже толику бригу за телесно здравље свог пацијента. Када толико много душа пропада, да ли је у реду да смањимо своје напоре и да мислимо да ми не трпимо никакву страшну штету, док наши сопствени удови труле од болести? Павле није тако мислио. Шта је он рекао? „Ко ослаби, а да ја не ослабим? Ко се саблажњава, а ја да не горим?“ (2. Кор. 11:29). Гледајте како да спречите ово горење. Претпоставимо да видите свог брата да пропада. Чак и ако вас псује, ако вас вређа, ако вас напада, чак и ако прети да ће постати ваш непријатељ или вас угрожава на било који други начин, покажите своју храброст и издржите све ове увреде да би могли да му донесете спасење. Ако он треба да постане ваш непријатељ, Бог ће бити ваш пријатељ и даће вам заузврат много благослова тог дана. Нека молитве Светих спасу оне који су залутали у грех, а ви верни да будете успешни у свом лову, нека они који су хулили на Господа буду ослобођени од своје безбожности и нека познају Христа, Који је умро за њих на Крсту, да би сви ми могли, једнодушно и једногласно, да славимо Бога Оца нашег, Исуса Христа, чија је слава и моћ у векове векова.

Амин.

ПЕТА ПРОПОВЕД (ОМИЛИЈА)

ЗАШТО вас има толико много данас овде? Сигурно, дошли сте заједно да тражите од мене да одржим своје обећање, дошли сте да примите сребро опробано у ватри којим сам вас обећао наградити. Јер као што Псалми кажу: „Речи су Господње чисте, сребро ражежено (у огњу), очишћено од земље“ (Пс. 11:7). Нека је благословен Господ због тога. Усадио је у ваша срца чежњу да чујете речи које пријају вашим душама. Када винопије устану сваког јутра, они започињу своје наметљиво испитивање како би пронашли данашње пијанке, забаве, побуне и пијанске свађе; занимају се трагањем за флашама, чашама и гудалима. Али сваког јутра када ви устанете, ви идете окол како бисте нашли подстицај и савет, охрабрење, и упутство, неку реч која вас подстиче да славите Христа.

То ми даје још већу жељу да заобиђем своју тему и да, пуним срцем, одржим обећање које сам вам дао. Моја битка против Јевреја се добро завршила. Споменик који означава њихов пут је постављен, победничка круна припада мени, освојио сам награду коју сам тражио у својој претходној беседи. Задатак који сам поставио, био је да докажем да оно што Јевреји данас раде при својим обичајима, крши и скрнави Закон (Стари Завет). Жеља ми је била да покажем да у овим обичајима имамо људе који се боре са Богом, створења која воде рат против Њега. И уз Божију помоћ, дао сам прецизан доказ за то. Јер, чак и ако су Јевреји хтели поново да изграде свој град, и ако су били близу да врате своју стару домовину и начин живота и да виде свој храм поново саграђен – што се неће никада десити – чак и у том случају, они немају одбрану и оправдање за оно што сада раде. Три младића у Вавилону, Данило и сви остали који су провели своје дане у заточеништву очекујући да ће се њихов град обновити и да ће, после седамдесет година, видети земљу својих предака. Они су једва чекали да поново живе по законима својих предака. Они су имали јасно обећање да ће се то десити. Чак шта више, док се обећање није испунило, док се нису вратили, они се нису усуђивали да изводе било који од прописаних обреда на начин на који то чине Јевреји данас. На овај начин и ви можете запустити уста Јеврејима. Питајте Јеврејина зашто се придржава поста када нема град. Ако он каже: „Зато што очекујем да ће се град поново изградити,“ ви му реците: „Престани да постиш, дакле, док се град не изгради. Сигурно, све док се нису вратили у своју отаџбину, древни Светитељи нису упражњавали ниједан од ових обреда. Одатле је јасно да ви кршите Закон, иако ћете обновити ваш град, како кажете. Ви кршите ваш завет са Богом и срамотите стару отаџбину и стари начин живота.“ Оно што сам рекао вашем скупу овде и оно што сам рекао у претходној беседи је сасвим довољно да ућуткате и запустите уста јеврејским бесрамним аргументима и да им докажете да крше Закон (Стари Завет). Није ми била намера само да запустим уста Јеврејима. Желео сам такође и да вас још више упутим у учење Цркве. Приђите сада, и допустите ми да вам дам обиље доказа да јерусалимски Храм неће бити поново изграђен и да се Јевреји неће вратити свом некадашњем начину живота. На тај начин ћете јасније разумети Апостолске Посланице и још више ћете осуђивати Јевреје за њихово безбожно понашање. Као сведока ћу вам дати не Анђела или Арханђела, већ самог Господа целог света, Господа нашег Исуса Христа. Када је он дошао у Јерусалим и видео храм, рекао је: „Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца“ (Лк. 21:24). Овим је мислио на године до свршетка света. И поново, говорећи Својим ученицима, запретио је да неће остати ни камен на камену на том месту до времена када ће бити уништен (ср. Мк. 13:2; Лк. 19:44, 21:6). Његова претња је била предвиђање да ће Храм бити коначно уништен и да ће потпуно нестати. Али Јеврејин у потпуности одбацује ово упозорење. Одбија да прихвати Христове речи. Шта каже Јеврејин? „Човек који је ово рекао је мој непријатељ. Распео сам га. Како да прихватим његов завет?“ Али ово је чудно. Ви Јевреји сте Га разапели. Али, након што је умро на Крсту, он је уништио ваш град. Потом је раселио ваш народ по целом свету.

Тиме нас Он учи да је васкрсао, да је жив и да је на небу. Због тога што нисте желели да препознате Његову моћ по Његовим добротворствима, учиовас је својим казнама и осветом да се нико не може борити против Њега и надјачати Његову силу и моћ. Чак ни после свега тога, ви не верујете у Њега, не препознајете да је Он Бог и Господ целог света, већ Га сматрате само још једним човеком Који је као и сваки други. Хајдемо онда да спроведемо пробу као што то чинимо у случају човека. Како проверавамо људско биће? Ако видимо да човек у свему говори истину и никада не лаже другог, ми прихватамо његове речи, чак и ако се деси да је он непријатељ. Или бар чинимо тако ако смо разумни. Исто тако, ако видимо да је човек лажов, чак и ако у неком случајевима говори истину, ми не прихватамо олако његову реч.

XII

Да ли ви Јевреји још увек оспоравате ово питање? Зар не видите да сте осуђени заветом који су Христос и Пророци предсказали и који су чињенице доказале? Али зашто би ово требало да ме изненади? Ви сте такав народ. Ви сте од почетка били бесрам-ни и тврдоглави, спремни да се стално борите против очигледних чињеница. Да ли желите да изнесем против вас и друге Пророке који су јасно изнели исту чињеницу, да ће вашој вери доћи крај, да ће наша процветати и проширити Христову поруку у сваки кутак на свету, да ће се увести другачији начин жртвовања који ће заменити ваш начин? Барем послушајте Малахију који је дошао после осталих Пророка. Нећу да износим сведочанства Исаије и Јеремије, ни других Пророка који су дошли пре ропства. Не желим да ви Јевреји кажете да су се њихова предсказања обистинила током ропства. Допустите ми да наведем Пророка који се појавио после изласка из Вавилона и после обнављања Јерусалима, Пророка који је јасно предвидео оно што ће вам се десити. Јевреји се јесу вратили из Вавилона, они јесу обновили свој Град и свој Храм, и јесу приносили жртве. Али то је било после свега онога што је Малахија предсказао о доласку тренутне пустоши и укидању јеврејског жртвоприношења. Ево шта је он рекао, говорећи у Божије име: „Хоћу ли на кога од вас гледати? говори Господ над војскама...Јер од истока сунчаног до запада велико ће бити име моје међу народима, и на сваком ће се мјесту приносити кад имену мојему и чист дар... А ви га скврни“ (Мал. 1:9-12). (4) Шта ви Јевреји мислите, када се то догодило? Када се тамјан приносио Богу на сваком месту? Када су се приносили чисти дарови? Не можете да поменете друго време, већ само време после доласка Христовог. Претпоставимо да Малахија није говорио о нашем времену, претпоставимо да није говорио о нашем жртвоприношењу, већ о јеврејском жртвовању. Тада ће његово пророчанство бити супротно СтаромЗавету. Мојсије је забранио Јеврејима да приносе жртву на било ком другом месту осим на оном које Господ Бог изабере, а потом ограничио њихова жртвоприношења на једно посебно место. Ако је Малахија говорио да ће жртве бити приношене свуда, те да ће то бити чисти дарови, онда је он противречио ономе што је Мојсије рекао. Али ту нема противречности ни неслагања. Јер је Мојсије говорио о једној врсти жртвоприношења, а Малахија предсказао касније другу врсту. Одакле нам се то разјашњава? То је јасно и из речи Пророка и из других наговештаја.

Први наговештај има везе са местом. Јер је Малахија предсказао да ће жртве бити приношене не у једном граду као у време Јеврејских жртвовања, већ „од истока сунчаног до запада“ (Мал. 1:11). Други наговештај има везе са на-чином жртвовања. Називајући га „чист дар“ (Мал. 1:11), он је показао начин жртвовања о којем је говорио. (6) Следећи наговештај односи се на оне који приносе жртву. Он није рекао „у Израилу,“ него „међу народима.“ Он није желео да мислите да ће поштовање које ова жртва доноси бити ограничено на један, два или три града; стога, он није једноставно рекао „свуда,“ него „од истока сунчаног до запада.“ Овим речима он је показао да ће сваки кутак света који дотакне сунце примити поруку Јеванђеља. Назвао је то „чист дар“ насупротив старом жртвовању, које је било нечисто. А било је такво – не по својој природи, већ због нарави и намере оних који су га приносили. Зато је Господ рекао: „на кад гадим се“ (Ис. 1:13). Па ипак, ако бисте ставили ове жртве једну поред друге и упоредили их, видели бисте да је разлика између њих толико велика и немерљива, да се само ова нова жртва са правом може назвати чистом. Св. Апостол Павле је супроставио Стари Закон (Завет) Новом Закону милости, и рекао да је Стари Закон био слављен, али да је сада без славе, јер га је Нови Закон надмашио. Ја бих се такође у овом случају одважио да кажем да, ако би требало да поредимо стару жртву са новом, онда би се само ова нова жртва с правом могла назвати чистом. Јер она није принета ни димом, ни машћу, ни крвљу, већ милошћу Светога Духа. (8) Послушајмо сада другог Пророка који је предсказао исто и рекао да поштовање Бога неће бити ограничено на једно место, већ да ће доћи време када ће сваки човек познати Господа. То је Софонија који је рекао: „Страшан ће им бити Господ, јер ће истријебити све богове земаљске, и њему ће се клањати сваки из својега мјеста, сва острва народна“ (Соф. 2:11). Па ипак, ово је било забрањено Јеврејима јер им је Мојсије наредио да то могу чинити само на једном месту. Чули сте да су Пророци предсказали да људи више неће бити ограничени да долазе из целог света и приносе жртву у једном граду или на једном месту, већ ће свако од њих седети у свом дому и служити и поштовати Бога. Које је то време у коме би се ова предсказања могла остварити него ово садашње? Уосталом, послушајте како се Јеванђеља и Апостол Павле слажу са Софонијом. Пророк је рекао: „Страшан ће им бити Господ“⁷⁶ (Соф. 2:11), Павле је рекао: „Јер се јави благодат Божија спасоносна свима људима“ (Тит 2:11). Софонија је рекао: „сваки из својега мјеста“ (Соф. 2:11), а Павле је рекао: „Која нас учи да се одречемо безбожности и земаљских пожуда, и да поживимо разборито, праведно и побожно“ (Тит 2:12). (10) Поново, Христос је рекао Самарићанки: „Жено, вјеруј ми да долази час када се нећете клањати Оцу ни на гори овој ни у Јерусалиму. Бог је дух; и који му се клањају, у духу и истини треба да се клањају“ (Јн. 4:24). Када је Христос ово рекао, Он нам је укинуо за будућност обавезу да исказујемо богопоштовање на једном месту и увео нам много узвишенији и духовнији начин богопоштовања. (11) Ови аргументи би били довољни да се утврди да у будућности, међу Јеврејима неће бити жртвоприношења ни свештенства нити краљева. Изнад свега, разорење града је већ доказало све ово. Али могао бих да вам као своје сведоке наведем Пророке и сви они би јасно рекли исту ствар.

Али видим да вас је уморила дужина мога говора. Бојим се да не помислите да сам малоуман и да хитам да вас уморим. Из тог разлога вам обећавам да ћу вам о овој истој теми причати неки други пут. У међувремену, тражим од вас да спасете вашу браћу, да их ослободите од њихове заблуде те да их тако поново приведете истини. Нема користи од тога што слушате моје речи, ако ваша дела не буду у складу са мојим речима. Оно што говорим није за вашу корист, него за корист оних који су болесни. Желим да они науче ове чињенице од вас и да се ослободе од њихове зле везе са Јеврејима. Желим да се они онда покажу као прави и искрени Хришћани. Желим да избегавају зле јеврејске скупове и њихове синагоге, и у градовима, и у предграђима, због тога што су то пећине разбојничке и станишта демона. Зато не занемарујте спасење наше браће. Будите наметљиви, будите као они који се мешају у туђе послове, али приведите болесне Христу. На тај начин, примићемо далеко већу награду за наша добра дела, и на овом и на оном свету. Примићемо је милошћу и љубављу Господа нашег Исуса Христа, Који се слави са Оцем и Светим Духом, Животодавцем, сада, и увек и у векове векова. Амин.

ШЕСТА ПРОПОВЕД (ОМИЛИЈА)

Иако је изнео дугачку проповед против Јевреја претходног дана, и промукао од дужине своје проповеди, Светитељ сада износи следећу беседу: Дивље звери су мање дивље и свирепе све док живе у шумама и док нису имали прилике да се боре против људи. Али када их ловци ухвате, они их довлаче у градове, затварају их у кавезе и терају их да се боре против гладијатора. Тада звери скачу на свој плен, једу људско месо и пију људску крв. После тога оне се тешко уздржавају од сличних поступака, већ са жудњом јуре на те кржаве приредбе. Ово се и мени догодило, такође. Када сам се једном латио борбе против Јевреја и суочио се са њиховим бесрамним нападима, уништио сам њихово расуђивање и сваку ствар која се уздиже против познања Бога, и привео сам њихов ум ка послушности Христу. После тога сам добио још јачу жељу да се борим против њих. Али шта је то са мном? Видите да ми је глас постао слабији и не може више да издржи дугачке говоре. Мислим да се мени десило исто оно што се дешава војнику у борби. Он сече своје непријатеље на комаде, храбро се баца на непријатељске редове, прекрива земљу њиховим телима, али потом сломи свој мач. Обесхрабрен овим несрећним случајем, он се мора вратити у своје редове. Заиста, оно што се мени десило је још горе. Војник који је сломио свој мач, може да зграби други од оног поред, да докаже своју храброст, те да покаже колико је жељан победе. Али када глас постане слаб и уморан, не можеш га позајмити од неког другог. Шта да радим, онда? Да побегнем? Силина нашег сабрања ме зауставља, не да ми да побегнем. Ја поштујем нашег оца, који је овде. Ја поштујем вашу жељу и озбиљност. Због тога ћу поверити цео подухват његовим молитвама и вашој милости и покушаћу оно што је изнад моје моћи. Истина је да ме данашњи Празник Мученика позива да пребројим борбе које су они претрпели. Ако занемарим ову тему, ако се пресвучем и спремим да уђем у арену против Јевреја, нека ме нико не оптужује да сам изабрао погрешно време за свој говор.

Мученици су жељнији говора против Јевреја, него било каквих славопојки, будући да их оне не могу учинити славнијима него што већ јесу. Шта имају они од мог језика? Њихове борбе надмашују нашу смртну природу. Они су се смејали на живот којим су живели на земљи. Бацили су под ноге страхоте мучења, презрели су смрт и изабрали окриље неба, побегли су од олуја световних ствари у упловили у мирну луку, нису понели са собом ни злато ни сребро ни скупе хаљине Они нису понели са собом никакво благо које се могло опљачкати, већ су понели богаство трпљења, јунаштва и љубави. Сада припадају Павловом сабору док још чекају венце победе, али уживају у очекивању тих својих победничких венаца, због тога што су од сада побегли од несигурне будућности. Зашто су њима уопште и потребне било какве моје речи? Због тога ће они више желети ову тему од било каквих славопојки које, као што сам раније рекао, не могу повећати њихову личну славу. Они ће извући веће задовољство из моје борбе против Јевреја. Они ће можда веома пажљиво саслушати говор посвећен Божијој слави. Јер Мученици имају посебну мржњу према Јеврејима, будући да су Јевреји разапели Бога Христа, Кога су они посебно волели. Јевреји су рекли: „Крв његова на нас и на дјецу нашу“ (Мт. 27:25). Мученици су пролили своју крв за Њега Кога су Јевреји убили. Због тога би Мученицима било драго да чују мој говор.

II

Видите ли да Закон узима своју снагу од места? Будући да је Град нестао, не може бити свештенства. Цар не може постојати без војске, без круне, без пурпурне одоре и других ствари којечине једно царство. Исто тако, не може бити свештенства ако је жртвовање уништено, ако је приношење жртвава забрањено, ако је светилиште претворено у пепео, ако је нестало све оно што чинисвештенство. Јер свештенство зависи од свих ових ствари. Као што сам раније рекао, за моју намеру је било довољно да докажем да се ни жртвоприношења, ни страдања, ни остала прочишћења, ни други делови јеврејске заједнице и њиховог начина живота неће вратити. Било је довољно коначно да докажем да се Храм никада неће поново подићи. Сада када тога нема, све је нестало. Ако се неки обред спроводи, то је против Закона и бестидан злочин. На исти начин, једном када сам доказао да храм никада неће бити враћен у своје пређашње стање, ја сам, у исто време, доказао и да се ниједан од преосталих ритуала поштовања неће вратити у пређашње стање, да неће бити ни свештеника, ни краља. Ако ни најпростијем Јеврејину није било дозвољено да буде слуга странцима, онда је то још више забрањено њиховом краљу. Али будући да мој напор и ревност нису посвећени само томе да затворим уста Јеврејима, него и томе да поучим ваш драги скуп, приђите и допустите ми да докажем још једну ствар. Допустите ми да докажем да су се и жртвоприношења код Јевреја и њихово свештенство завршили и да се никада више неће вратити у своје пређашње стање. Ко то каже? Велики и чудесни цар Давид. Он је разјаснио да ће једна врста жртвовања бити укинута и да ће је заменити друга врста, када је рекао: „Многа си учинио Ти, Господе Боже мој, чудеса Твоја, и по замислима Твојим нема ко би се уподобио Теби“ (Пс.39:6).

Ја објавих и рекох: Видите ли како је цар мудар. Он је рекао: „Многа си учинио Ти, Господе Боже мој, чудеса Твоја“, (Пс. 39:6) и био запрепашћен Божијом моћи да чини чуда. Али он није наставио да нам говори о стварању онога што видимо: неба, земље, океана, воде и ватре. Није нам говорио о чудима која су се десила у Египту, ни о другим сличним чудима. Која су то чудесна дела о којим је говорио? „Жртву и принос ниси хтео“ (Пс.39:7). (5) Шта ти мислиш, Давиде? Да ли је ово чудо? Не, рекао је. Јер ово није била једина ствар коју је видео. Надахнут небесима, он је пророчким очима видео како ће Бог привести народе себи. Видео је како ће они који су били привржени својим боговима, који су обожавали камење, који су били гори од било какве дивље звери, погледати навише и препознати Господара свега створеног. Видео је како ће ови људи ставити на страну прљаво поштовање демона и окренути се чистом поштовању Господа. У исто време, видео је да ће Јевреји, који су били грешнији од пагана, ставити на страну своје поштовање кроз жртвовања, страдања и друге материјалне ствари, и окренути се нашем начину живота. И он је размислио о Божијој љубави и милости која надмашује сваки разум. Био је запрепашћен тиме колико се великих ствари променило, како их је Бог преобликовао, како је од демона у људима направио Анђеле, и како је увео заједницу и начин живота који су вредни небеса. Све ово је требало да се догоди пошто је старо жртвоприношење било укинато и пошто је Бог уместо њега увео нову жртву кроз Тело Христово. Због тога је Давид био запрепашћен и зачуђен и рекао: „Многа си учинио Ти, Господе Боже мој, чудеса Твоја, (Пс.39:6). Да би показао да се ово пророчанство односи на Христа, он је рекао: „Жртву и принос ниси хтео“ (Пс. 39:7). Давид је наставио рекавши: „а тело си ми припремио“ (Пс. 39:7). Овим је мислио на Тело Господње које је постало заједничка жртва за сав свет, које је прочистило нашу душу, укинуло наш грех, победило смрт, отворило небеса, дало нам наду, и спремило све друге ствари које је Павле добро знао и о којим је говорио када је узвикнуо: „О дубино богатства и премудрост и разума Божијега! Како су неиспитиви судови његови, и неистраживи путеви његови“ (Рим. 11:33)! (7) Давид је дакле предвидео све речима: „Многа си учинио Ти, Господе Боже мој, чудеса Твоја“ (Пс. 39:6). Продужио је да говори, за Христа. У страдањима и гресима ниси уживао, а затим је наставио: „Тада рекох: Ево дођох“ (Јевр. 10:7). Када се то десило? Онда када је сазрело време за савршеније поуке. Ми смо научили мање савршене лекције од његових слугу, али смо узвишеније лекције које превазилазе људску природу научили од Самог Законодавца. Зато је Павле рекао: „Бог који је из давнине много пута и разним начинима говорио оцима преко Пророка, у ове последње дане говорио је нама преко Сина, којег постави наследином свега, кроз којег је и вјекове створио (Јевр. 1:1-2). И поново је Јован рекао: „Јер се Закон даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде кроз Исуса Христа“ (Јн. 1:17). Ово је највећа химна Закону, наиме, да је припремио људску природу за Учителја. Али Он није желео да на Њега гледате као на новог Бога или било какву новотарију. Послушајте шта је рекао: „У почетку књиге написано је за мене“ (Пс. 39:8).

Он је мислио следеће: „Давно су Пророци предсказали мој долазак и на почетку Светог Писма дали људима наговештај знања да сам ја Бог.“

III

И онда, на почетку стварања, када је Бог рекао: „Направимо људски род према нашој икони и подобију“ (1. Мојс. 1:26-27). Он нам је на нејасан начин открио Божанственост Свога Сина, са Којим је тада разговарао. Касније је Псалмопојац показао да овај нови верски начин живота не противречи старом, већ да је Божија воља да старо жртвовање буде укинато и да га замени ново. Ново богопоштовање је било продужетак правог начина богопоштовања; оно није противречило старом. Он је то и показао када је рекао: „У почетку књиге написано је за мене“ (Пс. 39:8), и додао: „да учиним вољу Твоју, Боже мој, захтедох и закон Твој у утроби мојој“ (Пс. 39:9). И када је објаснио шта је Божија воља, он није поменуо ни жртвовање ни страдање ни приношење ни тежак рад низној, већ је рекао: „Благовестих правду у цркви великој“ (Пс. 39:10). На шта мисли речима: „Благовестих правду у цркви великој“? Он није једноставно рекао: „Говорих“ него „Благовестих.“ Шта то значи? То значи да је оправдао наш род самом милошћу, а не правим делима, ни тешким радом или разменом и трампом. Павле је такође ово разјаснио рекавши: „А сада се без закона јавила правда Божија“ (Рим. 3. 21). Јер Божија правда долази кроз веру у Исуса Христа, а не кроз било какав труд и патњу. И Павле се поново латио сведочења из овог Псалма када је рекао следеће: „Јер Закон имајући само сенку будућих добара, а не сами лик ствари, не може никада једним те истим жртвама, које се приносе стално сваке године, усавршити оне који преступају“ (Јевр. 10:1). Због тога при доласку на свет, он каже: „Жртву и принос ниси хтео, али си ми тело припремио“ (Јевр. 10:5; Пс. 39:7). Овим се мисли на долазак Сина Божијега Јединороднога на свет, на опроштај грехова кроз Његово отелотворење. Јер Он нам је дошао на овај начин. Он није проме-нио место. Како би и могао, будући да је Он свуда и у свим стварима, а нама је био видљив кроз тело. (3) Ми се овде не боримо само против Јевреја, већ и против пагана и многих других јеретика. Зато ми допустите да вам овде откријем дубље значење. Допустите ми да пронађем разлог зашто је Павле поменуо овај текст када је имао безбројна друга сведочанства којима је могао показати да Закон и стара заједница и начин живота више нису продуктивни. Он није ово навео случајно, већ је то урадио са добрим разлогом и неописивом мудрошћу. Свако би се сложио да је он на ову тему имао и друга сведочанства, и дужа и јача, да је желео да их изнесе. На пример, Исаија је рекао: „Што ће ми мноштво жртава ваших? Вели Господ. Сит сам жртава паљеница од овнова и претилине од гојене стоке, и не марим за крв јунчију и јарећу... Ко иште то од вас...? не приносите више жртве залудне, на кад гадим се“ (Ис. 1:11-13). И опет, на другом месту: „А ти, Јакове, не призива ме, и бијаш ти досадан, Израилу. Нијеси ми приносио јагњета на жртву паљеницу, и жртвама својим нијеси ме почастио“ (Ис. 43:22-24). А Јеремија је рекао: „Што ће ми тамјан који долази из Саве, и добри цимет из далеке земље?“ (Јер. 6:20). И поново: „жртве своје своје паљенице саставите са приносима својим и једите месо“ (Јер. 7:21).

Други Пророк је рекао: „Уклони од мене буку пјесама својих, и свирања псалтира својих нећу да чујем“ (Амос 5:23). И опет, постојао је други текст, у којем су Јевреји говорили: „Хоћу ли дати првенца својега за пријеступ свој“ (Мих. 6:7). А Пророк их је прекорео рекавши: „Показао ти је, човјече, што је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно пред Господом“ (Мих. 6:8). Давид је, такође, говорио на исти начин: „Нећу примати из дома твога теоце, нити од стада твога јариће“ (Пс. 49:9). Зашто је Павле, када је већ имао толико сведочанстава у којима Бог одбацује те жртве, времена младог месеца, Сабата, празника, зашто је он то све изоставио и поменуо само тај један текст? Многи неверници, па и сами Јевреји који се сада боре против мене, остају при томе да њихова заједница и начин живота нису уништени због тога што су били несавршени или што је њихово место заузео неки бољи начин живота, мислим на наш, него због грешности оних који су приносили жртве у то време. Исаија је са сигурношћу рекао: „Зато кад испружите руке своје, заклањам очи своје од вас; и кад множите молитве, не слушам“ (Ис.1:15). Потом је, да би дао разлог за то, наставио: „Руке су ваше пуне крви“ (Ис. 1:15). Ове речи нису биле оптужба против жртава које су они приносили; оне су оптужба против грешности оних који су их приносили. Бог је одбацио њихове жртве због тога што су их принели крвавих руку. Поново је Давид рекао: „Нећу примати из дома твога теоце, нити од стада твога јариће“ (Пс. 49:9), а потом додао: „А грешнику рече Бог: Зашто ти казујеш законе Моје и узимаш завет Мој у уста своја? Јер ти си омрзао васпитање и речи Моје бацио си за леђа. Ако видиш лопова, помажеш му, и са прељубником удео свој имаш; уста твоја умножише злобу, и језик твој плете лукавство; седећи клеветао си на брата свога, и против сина матере твоје стављао си замку“ (Пс. 49:16-20). Ово нам разјашњава да Бог у овом случају није једноставно одбацио жртве, него их је одбацио због тога што су они који су их принели били прељубници и лопови и завереници против своје браће. Тако и ови моји непријатељи остају при томе да, будући да сваки Пророк оптужује оне који приносе жртве, њихово пророчанство говори да је то разлог зашто је Бог одбацио њихове жртве.

IV

Ово ми говоре моји противници. Али Павле их је победио рекавши довољно да затвори њихова бесрамна уста када је као сведока навео текст који сам разматрао. Када је Павле желео да докаже да је Бог одбацио стару заједницу и начин живота зато што су несавршени, он је узео текст у коме се не износе оптужбе против оних који приносе жртве. Он је користио текст који разјашњава да је жртва сама по себи несавршена. Јер пророк Давид није оптуживао Јевреје, он је само рекао: „Жртву и принос ниси хтео, али си ми тело припремио“ (Пс. 39:7). (2) У објашњењу овог текста Павле говори: „Укида прво, да постави друго“ (Јевр. 10:9). Да је Давид рекао: „Жртву и принос ниси хтео“ (Пс. 39:7). и ништа више, они би тада имали аргумената да се бране. Али будући да је он рекао и: „али с ми тело припремио“ (Пс. 39:7), и показао да је друга жртва уведена да је замени, он није оставио наду да ће се стара жртва поново вратити у будућности.

А објашњавајући ово, Павле каже: „Том вољом смо освећени приношењем тијела Исуса Христа једном за свагда“ (Јевр. 10:10), и додаје: „Јер ако крв јараца и јунаца и пепео од јунице, којом кад се кропе нечисти освећује их да буду тјелесно чисти, колико ли ће више крв Христа, који Духом вјечним принесе себе непорочна Богу, очистити савјест нашу од мртвијех дјела?“ (Јевр.9:13-14). Ово нам даје обиље доказа да су стари обичаји укинати и

да је нови обред уведен да их замени, те да се од сада стари обичаји неће обновити. Шта је још остало да се размотри? Неко време сам био нестрпљив да вам докажем да је њихово свештенство нестало и да се никада неће вратити. Допустите ми да то одмах брзо разјасним из самог Светог Писма. Најпре морам да започнем ово са неколико примедби како би моје објашњење могло да буде још очигледније. (4) На његовом повратку из Персије, од Аврама је настао Исак (ср. 1. Мојс. 21:2-3), од Исака Јаков (ср. 1. Мојс. 25:26), а од Јакова је настало дванаест патријараха [праотаца – напомена

лектора] од којих је израсло дванаест племена – или пре, тринаест, због тога што су уместо Јосифа, остала два сина, Јефрем и Манасија, постали вође племена. Племена су названа по именима сваког од Јаковљевих синова: племе Рувима, Симеуна, Левија, Јуде, Исахара, Завулоне, Дана, Нефталима, Гада, Асира, Јосифа и Венијамина (ср.1. Мојс. 35:23-26). Исто тако и у случају Јосифа, његова двојица

синова, Јефрем и Манасија су дали племенима своја имена; једно је било племе Јефремово, а друго племе Манасијино (ср. 2. Мојс.1:1-5). Од ових тринаест племена, готово сва су имала земљу и велике приходе, готово сва су обрађивала земљу и била посвећена трци за световним стварима. Само је племе Левијево било почастовано свештенством. Само је то племе било ослобођено од световних послова. Они нису обрађивали газдинство, нити су пак чинили било шта слично томе, него су сву своју пажњу посветили искључиво свештенству. Од целог народа су примали десетак (порез) у вину, брашну, јечму и свему другоме. Сви су им давали десетак и то је био њихов приход. Нико из других племена никада није могао постати свештеник. Када кажем племе, мислим на племе из кога је дошао је Арон, и путем наслеђа његови потомци су постајали свештеници; нико из другог племена никада није постао свештеник. Тако су дакле Левити примали десетак од свих осталих и на тај начин се издржавали. Али у време Аврама, пре времена Јакова и Исака, пре доласка Мојсија, када Стари Завет још није био написан, када свештенство још није јасно припадало Левитима, када није било ни Шатора од састанка, ни Храма, пре поделе народа на племена, пре него што је Јерусалим настао, пре него што је било ко владао Јеврејима, постојао је човек по имену Мелхиседек, свештеник Бога вишњег. Мелхиседек је у исто време био и свештеник и цар (в. 1. Мојс. 14:18 и даље), он је био нешто слично Христу, што Свето Писмо јасно напомиње. Јер Аврам је напао Персијанце, спасао свог нећака Лота из њихових руку, купио сав плен и вратио се као моћни победник над својим непријатељима. Пошто је описало ове догађаје, Свето Писмо говори следеће о Мелхиседеку: „Мелхиседек, цар Салема, изнео је хлеб и вино јер је био свештеник Највишег Бога.

Он је благословио Аврама речима: Нека те благослови Највиши Бог, творац неба и земље: и нека је благословен сам Највиши Бог, који ти је изручио твоје непријатеље. “ Тада му је Аврам дао десетину свега“ (1. Мојс. 14:18-20). Ако, онда, сваки Пророк јасно каже да ће се после Арона, после [старозаветног – напомена коректора] свештенства и после жртава подићи други свештеник који неће бити из племена Левијог, него из племена из кога нико никада није постао свештеник, свештеник не по чину Аронову, него по чину Мелхиседекову, онда је исто тако јасно да јестаро свештенство престало да постоји и да га је заменило друго, ново свештенство. Да је старо свештенство требало да остане делотворно, оно би се звало свештенство по чину Аронову, а не по чину Мелхиседекову. Да ли је било који пророк говорио о овом новом свештенству? Да, и то онај исти пророк који је раније говорио о жртвама и који је говорио о Христу када је рекао: „Рече Господ Господу моме: Седи мени с десне стране“ (Пс. 109:1).

V

Да бих спречио да било ко посумња да је ово речено о неком обичном човеку, није то био Исаија, нити Јеремија, нити пак било који други Пророк који је то рекао, него је то рекао сâм цар Давид. А цар није могао назвати било ког човека својим Господом, само је Бога могао назвати својим Господом. Да је Давид био обичан човек, вероватно би неко од оних бесрамних људи рекао да је он причао о простом људском бићу. Али сада, будући да је Давид био цар, он не би назвао човека својим Господаром. Да је Давид говорио о некој обичној особи, како би могао да каже да је та особа седела са десне стране Његовог неописивог и моћног Величанства? То би било немогуће. А о тој особи је рекао: „Рече Господ Господу моме: Седи мени с десне стране, положим непријатеље Твоје за подножје ногама Твојим“ (Пс. 109:1). (2) Затим, да би учинио да не мислите да је та особа била слаба и немоћна, Давид наставља: „Са Тобом је власт у дан моћи Твоје“ (Пс. 109:3). А затим је то још више разјаснио речима: „Из утробе пре зорњаче родих те“ (Пс. 109:3). А ниједан прост човек није рођен пре зорњаче. „Ти си свештеник до века, по чину Мелхиседекову“ (Пс. 109:4). Он није рекао: По чину Аронову. Зато питајте Јевреје зашто је Давид увео другог свештеника, по чину Мелхиседекову, ако старо свештенство није требало да буде укинута. (3) У сваком случају, погледајте како је Павле учинио ово још јаснијим када је дошао до овог текста. Пошто је о Христу рекао: „Као што и на другом месту вели: Ти си свештеник вавијек по чину Мелхиседекову“ (Јевр. 5:6), Апостол наставља: „О томе бисмо имали говорити много, али тешко је објаснити“ (Јевр. 5:11). Пошто је укорео своје ученике – морам да скратим објашњење – он је наставио да им говори о томе ко је Мелхиседек: „Јер тај Мелхиседек, ... који сrete Аврама кад се враћаше послје пораза царевâ, и благослови га; Кома Аврам даде и десетак од свега“ (Јевр. 7:1-2; ср. 1. Мојс. 14:14-20). Затим је, да би дао увид у личност Мелхиседека, додао: „Но погледајте колико је велик овај, коме је и сам патријарх Авраам дао десетак од пробраногa плијена“ (Јевр. 7:4).

Он није ово рекао без разлога, него је желео да покаже да је наше свештенство много веће од јеврејског, а истинитост је показана устварима које су их раније наговестиле. Аврам је био отац Исаку, деда Јакову, и предак Левију, јер је Левије био син Јакова. Свештенство међу Јеврејима је почело са Левијем. Овај човек Аврам је био предак Левија и јеврејских свештеника. Али у време Мелхиседека, који је образац нашег свештенства, Аврам је био лаик. Две ствари ово разјашњавају. Прва, он је давао десетак Мелхиседеку, а десетак су свештеницима давали лаици. Друго, Аврама је благословио Мелхиседек, а свештеници благосиљају лаике-мирјане. Поново можемо видети одлике нашег свештенства када знамо да је Аврам, јеврејски патријарх, предак Левија, примио благослов од Мелхиседека и њему дао десетак. Сигурно, јер Стари Завет каже да је Мелхиседек благословио Аврама и добио десетак од њега. А Павле је то изнео и рекао: „Но погледајте колико је велик овај“ (Јевр. 7:4). Ко то „овај“? Павле нам је рекао. „Мелхиседек, коме је и сам патријарх Авраам дао десетак од пробраногa плијена“ (Јевр. 7:4). „И док синови Левијеви примајући свештенство имају заповест да узимају по закону десетак од народа, то јест од браће своје, иако су произашли из бедара Аврамових“ (Јевр. 7:5). (6) Павле је мислио следеће. Он је рекао да су Левити, као јеврејски свештеници, добили заповест, да у складу са Законом узимају десетак од осталих Јевреја. Иако су сви они били потомци Аврама, и Левити и остали народ, и поред тога Левити су узимали десетак од своје браће. А Мелхиседек, који није био њиховог порекла, јер није био Аврамов потомак, и који није био из племена Левијевог већ из другог народа, ипак је добио десетак од Аврама. И не само ово, он је учинио још нешто. Шта? Он је благословио Аврама, иако је Аврам био тај који је примио обећање. Шта нам ово говори? Да је Аврам био много испод Мелхиседека. Како то може бити? „А ван свакога је спора да већи благосиља мањег“ (Јевр. 7:7), тако да ако Аврам, предак Левија, није био мањи од Мелхиседека, овај га не би благословио, нити би Аврам њему давао десетак. Павле је желео да покаже да би се, због Мелхиседекове изузетности, та инфериорност могла наставити, па је наставио: „И могло би се рећи, да Левије који узима десетак, даде десетак кроз Авраама“ (Јевр. 7:9). Шта значи ово „даде десетак“? Иако се Левије није био ни ро-дио, он је, такође, кроз свог оца дао десетак Мелхиседеку. Као што је Павле рекао: „Пошто он још бијаше у бедрима оца када га сретe Мелхиседек“ (Јевр. 7:10). Зато је Павле ово пажљиво изговорио. Затим је објаснио разлог ових речи. „Ако је, дакле, савршенство било постигнуто кроз левидско свештенство,“ (јер је народ примио Закон у њихово време), „зашто је било још потребно говорити да ће се појавити други Свештеник по чину Мелхиседекову, а не по чину Аронову?“ (Јевр. 7:11). Шта је Павле мислио са овим? Он је мислио следеће. Ако је јеврејска вера била савршена, ако Стари Завет није био само наговештај будућих благослова, већ је био делотворан у сваком погледу, ако није требао да донесе други Закон, ако старо свештенство није требало да нестане и отвори пут новом свештенству, зашто је онда Пророк рекао: „Ти си свештеник до века, по чину Мелхиседекову“? (Пс. 109:4). Требало је да каже „по чину Аронову“. Зато је Павле рекао: „Ако је, дакле, савршенство било постигнуто кроз левидско свештенство, зашто је било још потребно говорити да ће се појавити други Свештеник по чину Мелхиседекову, а не по чину Аронову?“ (Јевр. 7:11).

Ово је сигурно учинило јасним да је старом свештенству дошао крај и да га је заменило ново свештенство, много боље и узвишеније. Када ово признамо, онда се морамо сложити и да ће бити уведени и нови начин живота и нови Закон који одговара новом свештенству, а јасно је да су то наш начин живота и наш Закон. Павле нас је припремио за ово рекавши: „Али када се мијења свештенство, мора се променити и Закон“ (Јевр. 7:12). (11) Многи прописи Старог Завета су били посвећени свештенству и старо свештенство је укинута. Будући да је ново свештенство заменило старо, јасно је да је и нови Закон морао бити уведен да замени стари. Да би разјаснио чије су ово речи биле, Павле је рекао: „Јер Онај за кога се ово вели, из другог је племена, од којег нико није приступао жртвенику. Јер је очигледно, да је Господ наш произишао из племена Јудиног, за које Мојсеј ништа не рече о свештенству“ (Јевр. 7:13-14). (12) Јасно је да Христос потиче из тог племена, племена Јудиног. Христос је сигурно свештеник по чину Мелхиседековом; Мелхиседек је сигурно много узвишенији од Аврама. Затим морамо признати да је, из сваког угла гледано, једно свештенство уведено да замени друго и да је оно много узвишеније од старог свештенства. Ако је оно било такво, ако је оно било величанственије од јеврејског свештенства, онда је и сама стварност коју оно наговештава величанственија. На ово је Павле мислио када је рекао: „И још је очигледније, када по подобију Мелхиседекову настаје други свештеник, који није постао по закону тјелесне заповести, него по сили живота неуништивног“ (Јевр. 7:15-16). (13) На шта је Павле мислио рекавши: „Који није постао по закону тјелесне заповести, него по сили живота неуништивног“ (Јевр. 7:15-16)? Он је мислио да ниједна од Христових заповести није телесна. Он нам није заповедио да жртвујемо овце и краве. Он је заповедио да поштујемо Бога чедним животом, а Он ће нам као награду дати живот вечни. И опет, када је умро да искупи наше грехе, Он је дошао и подигао нас. Он нас је спасао од двоструке смрти: смрти греха и смрти тела. Будући да се појавио доносећи нам такве дарове, Павле је рекао: „који није постао по закону тјелесне заповести, него по сили живота неуништивног“ (Јевр. 7:15-16).

ОСМА ПРОПОВЕД (ОМИЛИЈА)

НЕСТАО ЈЕ ПОСТ Јевреја или боље речено, пијанство Јевреја. Да, могуће је бити пијан без вина, могуће је да се трезан човек понаша као да је пијан и да теревенчи као расипник. Да човек не може бити пијан без вина, Пророк никада не би рекао: „Тешко онима који су јаки пити вино“ (Ис. 5:22). Да човек не може бити пијан без вина, Павле никада не би рекао: „И не опијајте вином, у чему је разврат“ (Еф. 5:18). Он је ово рекао као да постоји могућност да се постане пијан на неки други начин. А то је могуће. Човек може бити опијен гневом, неприкладном жељом, похлепом, сујетом, и десетинама хиљада других страсти. Јер пијанство није ништа друго него губитак здравог разума, растројство, и болест душе. Због тога не би било сувише строго када бих рекао да пијаница није само онај човек који пије јака вина, него и човек који храни своју душу неким другим страстима. Јер и човек који је у љубави са женом која му није супруга је пијаница као и човек који проводи време са блудницама. .

Тешки алкохоличар не може ходати право, његов глас је груб, његове очи не виде ствари онаквим какве оне стварно јесу. На исти начин и пијаница који је опијен јаким вином своје необуздане страсти је такође нездравог говора. Све што изговори је срамно, покварено, просто и смешно. Не може ни видети ствари онаквима какве стварно јесу јер је слеп за оно што гледа. Као растројен човек или човек који је сишао са ума, он замишља да свуда види жену коју жели да силује. Без обзира колико људи прича са њим на скуповима и банкетима, у било које време, и на било ком месту, он изгледа као да их не чује. Он јури за њом и сања о свом греху, сумњичав је око свега и боји се свега, те није ништа бољи од звери која се плаши замке. Поново, и човек обузет гневом је пијан. На исти начин као и код других пијаница, његово лице је надувено, његов глас груб, његове очи су кржаве, његов ум је помрачен, његов разум је потопљен, његов језик дрхти, његове очи лутају, те не чује оно што је стварно казано. Његов гнев утиче на његов мозак горе однајјачег вина, он изазива олују и узрокује бол који се не може смирити. Али, ако је човек обузет страшћу или гневом пијан, онда је то још више истина за безбожног човека који хули на Бога, иде против Његових закона, и никада није вољан да се одрекне своје претеране тврдоглавости. Овај човек је пијан, луд и много гори одбезумних пијаница, чак иако не изгледа да је свестан свога стања. А ово је особина која најбоље описује пијанца: он није свестан свог неприкладног понашања. Ово је, у ствари, посебна опасност безумља: они који пате од ње ни не знају да су болесни. Исто тако су и Јевреји пијани, али не знају да су пијани. Заиста, завршен је и престао пост Јевреја који је срамнији од било ког пијанства. Али немојмо престати мислити даље на нашу браћу, немојмо сматрати да наша брига за њих више није потребна. Погледајте шта војници раде. Претпоставимо да су сусрели непријатеља и разбили га. Када се враћају из гоњења непријатеља, они се не враћају одмах у логор. Они се прво врате на бојно поље да покупе своје пале саборце. Они сахране мртве али, ако међу телима виде људе који нису смртно рањени и који још увек дишу, они им пруже онолико помоћи колико могу, покупе их и однесу назад у логор. Затим изваде стреле, позову лекаре, исперу ране, ставе лекове на ране, и пружајући им сваку негу, они им помогну да оздраве. Због тога, ми морамо чинити исто. Божијом благодаћу имамо Пророке за наше ратнике против Јевреја и потукли смо потоње. На повратку из гоњења наших непријатеља, погледајмо околу да видимо да ли је неко од наше браће пао, да ли је пост прочистио некога од њих, да ли је неко од њих учествовао у фестивалима Јевреја. Немојмо сахрањивати никога, него покупимо сваког човека који је пао и дајмо му негу која му је потребна. У биткама између армија овог света, човек не може вратити у живот и опоравити палог саборца, који је пао једном за свагда и умро. Али у бици овог нашег рата, чак и ако је човек смртно рањен, ако имамо добру вољу и помоћ Божије благодати, можемо га узети за руку и вратити у живот. Насупрот рањенику у рату, овде не умире човеково тело, него његова воља и одлучност. А могуће је вратити у живот вољу која је умрла. Могуће је убедити мртву душу да се врати свом исправном животу и да поново позна свога Господа.

II

Не смемо се уморити, браћо, не смемо се истрошити, не смемо изгубити срце. Нека нико не каже: Требало је да учинимо све што смо могли да их заштитимо пре поста. Сада када су постили, када су згрешили, сада када је њихов прекршај завршен, каква је корист да им помажемо сада? Ако ико зна шта значи реч пазити на своју браћу, он исто тако зна да сада мора пазити на њих и показати бригу више него икада. Ми не смемо само да их штитимо пре него што згреше, већ морамо наставити да им помажемо и након што згреше. Претпоставимо да је Бог то исто радио од самог почетка. Претпоставимо да је пазео на нас само пре него што згрешимо. Претпоставимо да нас је напустио након што смо згрешили и оставио нас да лежимо тамо где смо пали до краја живота. Тада нико од нас никада не би био спасен. Али Бог не чини тако. Бог воли људе, Он се прилагодио њима, Он пре свега жели да их спасе. И Он пазе на њих и пошто згреше. Он је рекао Адаму: „Јешћеш са сваког дрвета из врта; али не једи са дрвета познања добра и зла; јер оног дана кад будеш јео са њега, сигурно ћеш умрети“ (1. Мојс. 2:10). Бог је пазео на Адама дајући му сва потребна упозорења: показао му је лакоћу поштовања Закона, суровост каз-не и брзину којом ће га та казна стићи. Јер Бог није рекао: „После једног, два или три дана,“ него: „оног дана кад будеш јео са њега, сигурно ћеш умрети“ (1. Мојс. 2:10).¹⁰⁴ (4) Бог је веома пажљиво бринуо за Адама, поучавао га је, подстицао, и дао му много благослова. Али и поред тога, Адам није обраћао пажњу на Његове заповести и пао је у грех. Па и тада Бог није рекао: Какво добро може сада да се догоди? Каква је корист да му сада помогнем? Јео је воће, пао је у грех, прекршио је закон, осрамио је моје заповеди, рањен је, постао је предмет смрти и умро је, потпао је под осуду. Каква је корист да му сада говорим? Али Бог није рекао ништа од овога. Он је радије одмах пришао Адаму, причао му и утешио га. Поново је Бог дао Адаму други лек, тежак рад и зној. Бог је чинио све како би овај подигао своју палу природу, спасао ју је од смрти, повео је ка небу, и дао јој веће благослове од оних које је изгубила. Делима које је Сâм Бог учинио, Он је поручио ђаволу да неће убрати плодове од своје завере. Сатана је успео да истера људе из раја, али ће их ускоро видети на небу међу анђелима. Бог је учинио исто и у случају Каина. Пре Каиновог великог греха, Бог му је јасно говорио, упозорио га, и рекао: „Згрешио си; престани. Његово уточиште је сада у теби и ти ћеш владати њиме“ (1. Мојс. 4:6-7). Погледајте Божију мудрост и разумевање. Он је рекао: „Због тога што сам почаствовао Авела, ти се бојиш да ће он узети од тебе привилегију прворођеног бојиш се да ће он заузети прво место“ (1. Мојс. 4:6). Јер је прворођени нужно имао часније место од другорођеног. Зато је Бог рекао: „Скупи храбрости, не бој се, немој осећати бол због овога. Његово уточиште је у теби и ти ћеш владати њиме“ (1. Мојс. 4:6-7). Ево шта је Бог мислио: Остани на часном месту прворођеног, буди уточиште, заклон, и заштита свом брату. Али не посежи за крвопролићем; не чини то безбожно дело убиства. И поред тога, Каин Га није послушао, није стао, починио је то убиство, упрљао је руке крвљу са братовљевог врата. (7) Шта се онда догодило? Бог није рекао: „Нека иде сада. Каква је корист даље му помагати? Починио је убиство, убио је свога брата.

Презрео је мој савет, усудио се да почини то безумно и неопростиво дело убиства. Чак иако сам пазео на њега, поучавао га, чак иако је уживао све благодати, он је сметнуо све то са ума и није обраћао пажњу. Нека иде, и од сада нека буде далеко од Мојих очију. Није заслужио никакво разумевање од Мене.“ Бог није ни рекао ни учинио ништа слично. Уместо тога, поново му је пришао, исправио га и рекао: „Где је твој брат Авел?“ (1. Мојс. 4:9). Када је Каин рекао да он није чувар свога брата, Бог га ни тада није напустио, него га је навео да призна своје дело. Пошто је Каин рекао: „Не знам,“ Бог је рекао: „Чујем крв твога брата како плаче“ (1. Мојс. 4:10). Оно што је Бог рекао Каину јесте да му је само дело објавило ко је убица. А шта је Каин рекао: „Моја кривица је сувише велика да би била опроштена. Ако ме отераш са земље, нећеш ме више видети“ (ср. 1. Мојс. 4:12). (9) Каин је мислио следеће: „Починио сам злочин који не може бити оправдан и опроштен. Ако желиш да казниш мој злочин, прихватићу сваку казну због тога што ме је твоја рука помоћи напустила.“ И шта је онда Бог учинио? Он је рекао: „Не! Ко год убије Каина, биће кажњен седмоструко“ (1. Мојс. 4:15). Бог као да је рекао: „Не бој се тога. Живећеш дуго. Ако те било који човек убије, стиће га многе казне“ (ср. 1. Мојс. 4:15). Јер број седам у Светом Писму значи неодређено велик број. И, тада су Каина погодиле многе казне – мука, дрхтавица, туга, обесхрабреност и одузетост тела. Након што је поднео ове казне, Бог је рекао: „Ко год те убије и ослободи те ових казни, навући ће на себе исту казну“ (1. Мојс. 4:15). Казна о којој је Бог говорио је изгледа била превише сурова, али нам она даје кратак поглед на његову велику забринутост. Бог је желео да људи који касније дођу вежбају уздржање. Због тога је створио врсту казне која је могла да ослободи Каина од његовог греха. Да га је Бог одмах уништио, Каин би нестао, његов грех би остао сакривен и непознат каснијим људима. Али, Бог му је дозволио да живи дуго са дрхтавицом свога тела. Каинови одузети удови су били лекција свима које је срео. Служили су да поуче људе и подстакну их да се никада не усуде да учине оно што је он учинио, како их не би стигла иста казна. И сам Каин је поново постао бољи човек. Његово дрхтање, његов страх, његов душевни бол који га никада није напустио, као и одузетост његовог тела, држали су га окованог. Нису му дали да поново учини било какво бестидно дело, стално су га подсећали на његов ранији злочин и кроз њих је остварио веће уздржање своје душе.

III

Док сам говорио, пало ми је на памет да поставим једно друго питање. Каин је признао свој грех и осудио оно што је учинио. Рекао је да је његов грех сувише велики да би био опроштен и да незаслужује никакву одбрану. Зашто, онда, није опрао своје грехе? Пророк Исаија је рекао: „Казуј (грехе) да се оправдаш“ (Ис. 43:26). Зашто је, онда, Каин осуђен? Зато што није рекао своје грехе онако како је Пророк заповедио. Исаија није само рекао: „Кажу своје грехе,“ него: „казуј своје грехе“ (Ис. 43:26). Питање је следеће. Није ствар само у казивању, него у томе да се каже одмах (казуј) и да се не чека неко да те други оптужи. Али Каин казао, он је чекао да га Бог оптужи. И онда, када га је Бог оптужио, он је порекао.

Пошто је Бог, једном за свагда, дао јасан доказ онога што је учинио, Каин је тек тада казао свој грех. Али то више није признање. Због тога, љубљени, када почините грех, не чекајте да вас други човек оптужи, него, пре него што сте оптужени, сами осудите оно што сте учинили. Тада, ако вас неко касније оптужи, више није ваш посао да се исповедате, него да исправите његову оптужбу. А тако је неко други рекао: Праведан човек започиње говор оптужујући самог себе. Тако да није само ствар у казивању, него у томе да први кажеш и да не чекаш да те други оптуже. Петар је сигурно озбиљно згрешио када се одрекао Христа (ср. Мт. 26:70-75). Али он је брзо подсетио себе на свој грех и, пре него што га је било ко оптужио, он је казао свој грех и горко плакао. Он је тако делотворно сапрао свој грех порицања да је постао први међу Апостолима и цео свет му је био поверен. Али морам се вратити на своју главну тему. Оно што сам рекао дало нам је довољан доказ да не смемо занемарити и презрети нашу браћу која су пала у грех. Морамо пазити на њих пре него што згреше и показати велику бригу за њих након што згреше. То раде и лекари. Они говоре здравим људима шта може сачувати њихово здравље и спречити сваку болест. Али ако људи не обраћају пажњу на њихова упудства и разболе се, лекари их не занемарују, него нарочито тада пазе пацијенте како би их могли ослободити од обољења. А и Павле је ово сигурно учинио. Родоскрнављење је грех и озбиљан прекршај какав се ретко налази и међу паганима. Али Павле није презрео човека који је починио родоскрнављење. Чак иако се овај човек бунио и одбијао да буде лечен, чак иако се опирао и био непокоран, Павле га је оздравио на начин да се овај поново врати у тело Цркве (ср. 1. Кор. 5). Павленије себи рекао: „Какво то добро може донети? Какву корист? Починио је родоскрнављење, згрешио је, није желео да одустане од свог блудног пута. Он је надмен и разметљив и његовој рани нема лека. Завршимо онда са њим и оставимо га на цедиљу.“ Павле није рекао ништа од овога. Он је показао велику бригу за овог грешника зато што је видео човека који се увукао у неописив порок. Никада није престао да га плаши, да му прети и да га кажњава, било да је то чинио сам или преко других. Павле је учинио и покушао све док није довео човека до познања и признања свога греха. И, на крају, Павле га је ослободио од сваког трага греха. Сада ви учините исто што је и Павле учинио. Опонашајте Милостивог Самарјанина из Јеванђеља који је показао велику бригу за човека који је био рањен (ср. Лк. 10:30-37). Левит је прошао тим путем, Фарисеј је прошао поред, али ниједан од њих није обратио пажњу на човека који је ту лежао. Они су једноставно отишли својим путем, као окрутни и немилосрдни људи, и оставили га тамо. Али Самарјанин, који ни на који начин није био повезан са овим човеком, није журио да прође, него је стао, сажалио се на њега, ставио уље и вино на његове ране, метнуо га на своју животињу, и одвео га у крчму. Тамо је крчмару дао нешто новца и обећао да ће му дати још ако се побрине за човека који ни на који начин није био повезан са њим. Он није рекао себи: „Шта ме је брига за њега? Ја сам Самарјанин. Немам ништа заједничко са њим. Далеко смо од града и он чак не може ни да хода. Шта с тим? Претпоставимо да није довољно јак да издржи дуг пут. Хоћу ли донети тело, хоћу ли бити ухапшен за убиство, хоћу ли бити одговоран за његову смрт?“

Много пута људи прођу путем и виде друге људе који су рањени, али још увек дишу. Али они прођу поред њих, не због тога што су шкрти на новцу, него због тога што се плаше да ће бити одведени на суд и проглашени одговорним за убиство. Тај благи и доброћудни Самарјанин се није бојао ниједне од ових ствари. Он је презрео све те страхове, ставио човека на своју животињу, и одвео га у крчму. Он није размишљао ни о једној од ових ствари – ни о опасности, ни о трошку, нити о било чему другом. Ако је Самарјанин био тако благ и милостив према странцу, који би онда изговор ми имали ако занемаримо нашу браћу која су у већој невољи? Јер су они који су држали пост пали међу разбојнике, међу Јевреје. А Јевреји су окрутнији од друмских разбојника. Они наносе већу штету онима који су се нашли међу њима. Они нису скидали одећу са својих жртава, нити су наносили ране њиховом телу као што су то чинили пљачкаши на путу за Јерихон. Јевреји су смртно ранили душу својих жртава, нанели јој десет хиљада рана, и оставили је да лежи у јама безбожништва.

IV

Немојмо тек тако прећи преко овакве трагедије. Немојмо журити да немилосрдно прођемо без сажаљења. Чак и ако други то чине ви не смете. Немојте рећи себи: „Ја нисам свештеник ни монах, имам жену и децу. Ово је посао за свештенике и за монахе.“ Самарјанин није рекао: „Где су сада свештеници? Где су сада фарисеји? Где су јеврејски учитељи?“ Али је Самарјанин био као човек који је пронашао велики плен и од тога имао корист. Због тога, када видите некога коме је потребна нега за неко обољење тела или душе, немојте рећи себи: „Зашто се тај и тај не побрине за њега?“ Ви нисте болесни, не захтевајте одговорност од других за њихово занемаривање. Реците ми нешто. Када пронађете златни новчић на земљи, да ли кажете себи: „Зашто га тај и тај није купио?“ Зар не јурите да га купите пре него што то неко други учини? Размишљајте на исти начин и о својој палој браћи. Сматрајте да је неговање њихових рана исто што и налажење блага. Ако проспете речи поуке на њихове ране као уље, ако их завијете својом благошћу, и излечите их својим стрпљењем, ваш рањени брат је од вас направио богатијег човека, него што то и једно благо може да учини. Јеремија је рекао: Ако одвојиш што је драгоценост од рђавога, бићеш као уста моја, они нека се обрате к теби, а ти се не обраћај к њима“ (Јер. 15:19). Шта би могли да упоредимо са тим? Ни пост, ни спавање на земљи, ни молитва по целу ноћ, нити било шта друго не може учинити толико за вас колико то може спашавање вашег брата. Размислите о томе колико су чести и бројни греси које сте учинили вашим устима, колико су скарадних ствари она рекла, колико су хула и псовки изустила? Ако размислите о томе, онда сигурно нећете оклевати да пазите на своју палу браћу. Јер ово једно добро дело може очистити сваку мрљу из ваших уста. Зашто кажем очистити? Због тога што ћете од својих уста начинити уста Божија. А има ли веће части од те? Нисам ја тај који вам ово обећава. Сам Бог је то рекао. Ако вратите назад једну особу, ваша уста ће бити чиста и света, као што су моја (ср. Јак. 5:20). Зато не занемарујмо нашу браћу, не идимо околу говорећи: „Колико их је држало јеврејски пост? Колико њих је отпало од нас?“ Радије покажимо бригу за њих. Чак и ако је много оних који су држали пост, вољени, не смете правити представу од ове пропасти у

Цркви – морате је излечити. Ако вам неко каже да је много њих држало пост, прекините га, како се гласине не би рашириле и постале јавна тајна. Кажите му: „Што се то мене тиче, ја не знам никога ко је држао пост. Преварили сте се и грешите, господине. Ако видите двојицу или тројицу да су отпали, реците за њих да су мноштво.“ И прекините онога који оптужује. Али морате гледати да покажете бригу за оне који су отпали од нас. Тако ћете сачувати Цркву од двоструке штете: прво, спречавајући да се шире гласине, друго, враћањем залутале овце назад у Свету заједницу. Због тога, немојмо ићи около питајући: „Ко је пао у грех?“ Нека наша једина ревност буде да исправимо оне који су згрешили. Опасна је и страшна ствар само оптуживати своју браћу, а не помоћи им, износити у јавности грехе болесних а не излечити их. Одбацимо стога, љубљени, ту лошу навику, јер она доноси велику штету. Допустите ми да вам кажем како се то дешава. Неко вас чује како говорите да има много њих који су држали јеврејски пост, и без даљег испитивања, пренесе то некоме другом. А тај други човек, без икакве провере истинитости гласине, опет то каже неком трећем. Тада, зао глас мало по мало постане велики, и нанесе велику срамоту Цркви. А ово не доноси добро онима који су пали. Заправо то доноси велику штету и њима и многим другима. Чак и ако су они који су пали бројни, ми од њих правимо мноштво мноштвом својих гласина. Ми слабимо оне који су се одупрли и гурамо оне који су на рубу пада. Ако неко однаше браће чује да је много оних који су се придружили држању поста, они ће још више нагињати да и сами буду неопрезни. Поново, ако причу чује неко од слабијих, он ће појурити да се придружи гомили оних који су пали. Чак и ако је много оних који су пали, немојмо се придружити онима који се радују овом или било којем другом злу. Ако то урадимо, тада правимо представу од грешника и говоримо да их је много. Радије, зауставимо оне који преносе гласине и не дајмо им да шире причу. Немојте ми рећи да има много оних који су држали пост. Чак и ако их има много, морамо их исправити. Нисам потрошио оволико речи да бисте ви оптуживали многе, него да бисте од тог мноштва направили неколицину и спасли макар и ту неколицину. Због тога, не правимо представу од њихових грехова него лечимо њихове ране. Неки људи шире гласине и имају времена само за то. Они сматрају да је процењено да је број оних који су пали велики, чак и ако је то само мали број. Исто тако, ако народ укори оне који преносе гласине и запуши им уста, ако покаже велику бригу за оне који су пали, без обзира колико их има, онда није тешко исправити грешнике. И још више, они не дају да те гласине учине штету било коме другом. Чули сте Давидову јадиковку за Саула када је рекао: „Дико Израилјева! на твојим висинама побијени су; како падоше јунаци? Не казујте у Гату, и не разглашујте по улицама Аскалона, да се не веселе кћери Филистејске и да не играју кћери необрезанијех“ (2. Сам. 1:19-20). Ако Давид није желео да се та ствар износи у јавност, како то не би био извор радости његових непријатеља, онда ми још више морамо избегавати да ширимо причу у туђинске уши. Не смемо је чак ширити ни међу нама самима како је непријатељи не би чули и порадовали се, како је ми сами не би сазнали и пали. Морамо је заташкавати и чувати на свакој страни. Немојте да ми кажете „Рекао сам том и том.“ Чувајте причу за себе. Ако нисте успели да је сачувате за себе, ни онај други неће успети да не млати језиком.

Сви народи свијета треба да раде на очишћењу својих влада од жидовско каба-
листичких слуга сотоне, и њихових љигавих слуга масона издајница свог рода и
народа...

Док се год сви народи свијета не ослободе тих монструма сотонског ума и зло-
воље његове, нећемо имати слободе нити благостања у нашим животима које
нам је Господ подарио...зато, подигнимо се против јеврејско-кабалистичког зла
талмудског поретка!

Аутор!

КОМЕНТАРИ АУТОРА

Дакле из наведеног писања Радована Рабреновића, можемо да видимо и закључимо основне ствари којих се помно држе жидовски кабалисти. То су:

1. Колективно прелажење у хришћанску вјеру;
2. Обезбјеђивање финансијске помоћи путем зеленаштва и монопола у неким сферама трговине;
3. Тим финансијама омогућавање кабалистичко-жидовском подмлатку школовање за љекаре и апотекаре (како би се одузимали животи људи), адвокате и судије (ради мијешања у све државне послове), за сликаре и градитеље (ради симболике кабалистичке религије), политичаре и државнике (ради управљања државама и политичким питањима) итд.

Зато данас имамо на челу многих свјетских држава управо Жидове-кабалисте, или евентуално њихове слијепе и одане послушнике из других нација типа Вучића, Китаревићеве, или раније Милошевића, Шешеља, Драшковића, Ђинђића, Јанеза Јанше, Кире Глигорова и других. Занимљиво је да опет из тих редова нејеврејских државника имамо најчешће особе које су сумњивог, или јасно одређеног другог несрбског поријекла.

Дакле увијек и вазда кабалистичко-жидовски центар се ослања на политичаре несрбског поријекла или личности пацифистичко-материјалистичких погледа на живот и свијет. Особе који су истински националисти и вјерници православне цркве не могу ући у ужи круг кабалистичких политичких играча. Кабалисти стварају странке и партије, програме и статуте, друштвено-политичке струје и правце и они су ти који доводе своје људе на чело тих странака. Њихове лутке су постављене на сваку од ових страначких позорница и игра може да почне. Свака од лутки, регистрованих политичара (мисли се на период са почетка 19-ог вијека до данашњих дана) под пуним су надзором "свевидећег ока" из жидовске зборнице зла или владара из сјенке.

Они (политичари) играју по плану и програму само и искључиво жидовско-кабалистичког невидљивог центра моћи. Они су плаћени, оспособљени за свој лажни наступ, свјесни одговорности и у страху од убиства у случају непослушности газдама Жидовима (преко масона). Дириговани су и кувани у специфичним "лабораторијама" обраде понашања, покрета, гримаса, формалних наступа, пјевачких митинга, спортских префињених церемонија и осталих лицемјерних поступака тих „преподобних“ проданих душа. Узрок таквог понашања тих квази-Срба, или половних неморалних снобова осакаћеног ума и душе је њихова невјера у Христа Васкрслог на првом мјесту, а посљедице њиховог издајничког и правно-политичког "играња" на позорници зла жидовских газда је гријех или гријеси. Постоје људи унутар државне безбједности који имају своја задужења од жидовско-кабалистичког центра моћи (у даљем тексту ЖКЦ) и помно и стриктно се држе устаљених правила, спремни да ликвидирају у име ЖКЦ идеологије и њихових вођа "чивута". Они из ДБ имају сектор за праћење, прислушкивање, шпијунирање итд. Постоје и друге тајновите организације "иза кулиса" које су задужене, примјера ради, да проналазе особе из једног народа које ће сутра да преузму власт или опозицију и за то примају добре плате. Дакле, ЖКЦ не игра

само на карту стварања вође него увијек играју на карту свеобухватне политичко-друштвене ситуације унутар једне државе, рађа и поставља све странке и политичке партије, контролише њихов рад и контролише рад водећих политичара (унутар државе)и свих странака, од највеће до најмање

Наш народ не познавајући начин рада жидовског лицемјерја и оцеубица, помно и острашћено бирају неке нове странке мислећи да оне доносе "боље сутра" , презасићени владавином једне странке и под утицајем те странке. Народ видјевши да је ситуација све тежа у држави, прибјегава новоствореној странци која се супроставља владајућој структури, мислећи да ће нови владар донијети "боља времена". Та новодолазећа странка је продукт опет истих владара, ЖКЦ. Она је створена да "умири народ" и отпусти народне вентиле да не би дошло до "експлозије". И стално тако, они сервирају нове странке (у своје вријеме) и своје нове лажне "спасиоце" народне, политичаре, лутке са жидовске позорнице. Наравно, они увијек помно ослушкују дух народа, расположење народних маса. За то ослушкивање духа и расположења народа су задужени експерти из реда ЖКЦ моћи, њихови психолози, социолози, правници који имају "своје људе" у свим сферама друштвеног живота свих народа на свијету . Пирамида зла (масонско-кабалистичка пирамида) ради по принципу вишег ка нижем, тајним преносом података и наредби. Један од најнижих степена у тој пирамиди зла је државна безбједност или полиција. За њих су Јевреји рекли "То су наше вјерне слуге, у нашим униформама, плитке памети, крвавог оштрог духа и кржаве главе". Дакле, по Талмуду то су Гоје које служе и штите јеврејско-кабалистичке центре "моћи". Све ове податке и цитате можемо наћи у жидовској "вјерској књизи" Талмуд, или у "Протоколу сионских мудраца". Ти вазали, дакле служе помно сатанистичкој пирамиди зла и то не само у сфери ДБ или полиције и војске, него и у осталим сферама и категоријама друштва . У култури, умјетности, цркви (екуменизам, папизам), просвјети, здравству, спорту и много чему другом.

Изгубили смо спону са Господом Васкрслим, његовом живом црквом. Замијенили смо љубав Божију и православни поглед на свијет са хуманитарним нормама постављених односа човјека према човјеку. Хуманизам и ренесанса су замијенили у великој мјери православље и јеванђељски живот у Христу Господу. Змија отровница (жидовска) се увукла у србски свијет и државу, затрвала све сфере државних институција и србског бића као темељног и изворно православног и Христовог . Будемо ли даље спавали док они раде свој посао зла и хаоса, ускоро ћемо остати и без слободе и без воље за живот. Јер времена која нам долазе и која нам они спремају су страшна јер они имају моћ овоземаљску, сотонистичку. Уздајући се у Христа, ми само треба да дамо нашу жртву у тој борби против сотонистичке жидовске пирамиде зла, масона и њихових свијепих послушника.

Господ рече "Ако имаш вјере као зрно горушичино и планине ћеш помјерити ријечју својом". Имамо ли вјере?!

Ако немамо, хајде да се помолимо Богу оном чувеном молитвом "Вјерујем Господе, помози невјерју мом". Амин

ОФАНЗИВНА МАСОНЕРИЈА

Адам Вајсхаупт (1748-1670) један од највећих злочинаца и најмонструознијих умова историје људског рода. Радио је као професор канонског права у Инголштату (сједиште језуита Њемачке). Првог маја 1776. године оснива масонску ложу Баварских илумината и потапа све ложе слободних зидара својим гностичко-кабалистичким учењем, политичким идејама и отвореним превратничким програмима. Рушење француске монархије и те како је везно за ту сподобу у лику Адама Вајсхаупта. Наиме, већ 1782. године у Вилхемсбаду на масонском конгресу који је одржан у организацији самог Вајсхаупта, изнијети су брутални антихришћански ставови на опште запрепаштење присутних. На том конгресу гроф Мирабо (1749-1791) је добио специфична и детаљна упутства за рушење француске монархије. Француска монархија је била "чеони камен" западних монархистичких система. Зато је и био циљ срушити ту најјачу водећу монархистичку владавину. Рушење те монархије за баварске илуминате имало је и симболично значење.

Наиме, нема сумње да су планови рушења француске монархије имали и осветнички карактер према краљевини која је уништила темпларски витешки ред с почетка 14. вијека као и према њеном вјерном савезнику Римокатоличкој цркви.

Био је под директивом "кабалистичког центра".

Циљеви Баварских илумината су:

- Укидање монархије;
- Укидање приватне својине;
- Укидање права наслеђа;
- Укидање патриотизма (национализма);
- Укидање породице (брака и морала);
- Увођење друштвеног, бесплатног образовања дјеце;
- Укидање свих религија, прије свега хришћанства.

Они су планирали да на згаришту хришћанске цркве и рушевина србских монархија подигну нови свијет "кабалистичког краљевства" и нове универзалне религије за све (данашњи екуменизам иде у том правцу).

Након конгреса у Вилхемсбаду центар Баварских илумината су преселили у Франкфурт на Мајни (сједиште јудејских формација, гдје су владале моћне јудејске банкарске породице Ротшилд, Опенхајмер, Штерн итд.).

Рушење француске монархије и њене цркве (1789. Француска буржоаска револуција), финансираће жидовски банкарски кругови из Франкфурта. Све ово наравно, обавља се под будним оком "кабалистичког центра", на челу са Адамом Вајсхауптом.

О ПРВОМ МАЈУ

Први мај, "међународни празник рада" представља највећу масонску подвалу у новије доба. Дан када је основана масонска ложа Баварски илуминати, лукаво је подметнута радничком покрету, да би се тај дан славио кроз вијекове као врло битан датум за масонерију. Догађаји који су се касније десили, раднички немири у Чикагу 1886.године или револуција у Русији на овај дан, индиректно су у ствари обиљежавали годишњицу оснивања Баварских илумината.

Ми Срби већ деценијама обиљежавамо овај сатанистички јеврејско-кабалистички празник. Питамо ли се онда, да ли нас с правом Жидови називају бесловесним животињама, Гојама??

СТРАШНЕ ЖРТВЕ УНУТАР ФРАНЦУСКЕ БУРЖОАСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

Француска револуција је изум умова пакла, освета кабалистичког центра моћи Јевреја и основа за даљи рад слободних зидара (масонерије). Она је темељ будућег кабалистичког царства.

У француској револуцији је било 42.000 гиљотинираних, не рачунајући стријељане, објешене итд. Рат у Вандеји је однио 600.000 француских жртава, међу њима око 100.000 дјеце. У борбама гине 18.000 републиканаца, 80.000 монархиста и 210.000 цивила. Стварни број жртава је много већи од масонско-јеврејских података о цифри од око 700.000. Он износи у ствари око 1.500.000 – 1.700.000 жртава.

Треба да знамо да је француска монархија тог времена била најнапреднија од свих европских краљевина. Држала је половину од укупне количине новца у оптицају у Европи, а од 1770. до 1780. године трговина са иностранством се учетворостручила. Половина богатства Француске се налазила у рукама средње класе, а кметови су посједовали више земље него сви остали. Краљ Луј XVI је подстицао уздизање средње класе Француске. Градитељ добра и просветитељ у Француској тог доба. Међутим "жидовско- кабалистички центар" се свим својим сатонистичким силама обрушава на Француску краљевину и прави од ње руину и паклену клаоницу њеног народа, свештенства, дјеце, жена, стараца... Баца је на исподпросјечан ниво тадашње Европе, укида монархију и остварује свој сатански план владавине овом јаком и моћном краљевином. То се касније дешава и са Русијом 1917. и са Краљевином Југославијом итд.

Јеврејски кабалисти су данас свуда присутни и имају слуге из других народа. Имају своје вјерне играче, шпијуне, убице, политичаре, економисте, филозофе, психологе итд. Трују и руше и даље до њиховог коначног циља, јеврејско-кабалистичке државе.

Зато, устанимо браћо са Христом распетим на челу и растјерајмо те сатонске пацове из наших светих србских земаља...Амин!

ДА ЛИ ЈЕ ПЕТАК 13. НЕСРЕЋАН?!

Дјеловање темплара је муњевитом брзином уништено у само једном дану, пажљиво изрежираном акцијом у петак 13.10.1307. године. Масонски историчари, говоре о томе да је тог "несрећног" дана од њих уништена једна организација неправедно и подмукло. Тада они (масоно-кабалисти) намећу свуда ову лаж гдје стигну. Нажалост, људи који су малодушни или маловјерни лако подлијежу овој вјештој сујевјерној подвали сотонских слугу у лику јеврејско-кабалистичких центара моћи.

Дакле петак 13. је страшило ђавољег облика које за нормалне вјерујуће православне христијане не представља баш ништа, ни по части ни по власти.

Исто као што ни Први мај не представља ништа до само и једино обману народа од Луциферових следбеника.

НЕШТО О ЧУВЕНОЈ БОГАТОЈ ПОРОДИЦИ РОТШИЛД

Право име и презиме Ротшилда је Амшел Мозел Бауер. Касније мијења презиме у Ротшилд, јеврејске националности. Ова породица је скромно започела своје банкарске послове. Међутим Амшел је почео да позајмљује новац националним владама, као и ратне зајмове. Тада је одлучио да разграна банкарски посао. Основао је пет нових банкарских кућа, у пет различитих држава (Франкфурт, Беч, Лондон, Напуљ, Париз). И у сваку новоосновану кућу је послао по једног сина. Пресудни тренутак за учвршћивање моћи у свијету ове јеврејске породице је била Битка код Ватерлоа јуна 1815. године. Берзански послови су били главни окидач у стварању моћи Ротшилдових. Брз проток информација и стварање јаке курирске везе у Европи допринијели су задобијању примата ове породице.

ПОТВРДА ВЈЕРОДОСТОЈНОСТИ

Имамо два најважнија разлога зашто да вјерујемо у истинитост и аутентичност протокола и зашто да не вјерујемо да су протоколи измишљени или лаж.

Први разлог је што видимо да збивања која су се већ десила у историји човјечанства у једном дијелу протокола можемо пронаћи као записе који требају да се десе (и десиле су се). Имамо и оне који се управо дешавају у свијету, а такође их можемо пронаћи у списима протокола па би на основу свега што се десило и што се дешава могли закључити да ће се и будући догађаји десити јер су већ "пророковани" у протоколима сатанистичког ума и кроја.

Други разлог је постојање жидовско-кабалистичке "свете књиге" Талмуда. Јасно је више него дан, да су протоколи продужена или извршна рука Талмуда. Његово оживотворење и продукт. Ако би био Талмуд неистина, онда су и протоколи неистина. А сви знамо да је постојање Талмуда истина и недвосмислена стварност !

То што данас многи кукавички ћуте о Талмуду, протоколима, Жидовима, кабалама, масонима..., то је ствар човјека који је дубоко пао у стравствене гријехе који

му онда стварају страх од ”моћи” јеврејско-кабалистичке, а ђаво му убацује те страхове у пали ум и плашљиво-огреховљено срце.

Ко Христа нема у срцу своме, њиме владају ниске страсти, похлепа, завист, мржња, пуки материјализам, острашћеност сваке врсте и на крају кукавички и квази-србски страх!!!

НЕШТО О ОТКРИВАЊУ ПОСТОЈАЊА „ПРОТОКОЛА СИОНСКИХ МУДРАЦА“ И О СЈАЈНОЈ БОРБИ РУСКЕ БЕЗБЈЕДНОСНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ (ОХРАНА), ПРОТИВ ЖИДОВА

Рукопис ”Протокола сионских мудраца” откривен је недуго након великог ционистичког конгреса у Базелу 1879. године. То је уједно и био први ционистички конгрес икада одржан.

На састанцима су доношене одлуке о дефинитивном уништењу хришћанске цивилизације, заједничким снагама јеврејских кабалиста и њихових слуга масона. Широм свијета тада дјелује већ ”тајна јеврејска влада” и бави се поткупљивањем нејеврејских интелектуалаца свих профила и занимања, стварањем економских криза, манипулисањем штампе итд. Бољшевичка револуција 1917. године је њено дјело и први свјетски преврат. Протоколи су објављени први пут у Санкт Петербургу 1903. године, међутим издање Сергеја Нилуса 1905. године је скренуло пажњу међународне јавности на овај сатански завјеренички документ и план јеврејско-кабалистичког центра. Од тада су се протоколи штампали у великим тиражима широм свијета. Како су протоколи у ствари угледали свјетлост дана?

Руска тајна царска полиција (Охрана) је имала своју организовану мрежу разгранату широм Европе са централом у Паризу. Њен главни шеф је био Пјотр Иванович Рачковски, вјешт оперативац, интелегентан и mudar и способан да на све начине заштите интересе царске Русије. Он је преко мреже својих пратилаца успио да пренесе централну канцеларију у Париз и да покупи одређени број ”протокола” који су били писани на хебрејском језику, који је касније он лично послао у Русију на превођење. Дакле кратко и јасно виђење начина откривања ”Протокола сионских мудраца”. Након тога Јевреји су стално покушавали да обезвриједе списе протокола, разним начинима, фалсификатима, манипулацијама итд. Чак су на почетку покушали да штампана издања прикупе и спале. Није им то пошло за руком јер им то Христос није дозволио. Касније су забрањивали читање и посједовање ПРОТОКОЛА у Њемачкој и осталим ЗАДНОЕВРОПСКИМ ЗЕМЉАМА. Мислим и данас (2022. године) да су протоколи строго забрањени у Њемачкој.

ОХРАНА

Основана је декретом цара Александра III након атентата на цара Александра II 1881. године, ради сузбијања субверзивне дјелатности тајних друштава и удружења о чему свједочи само име ОХРАНА (Одјељење за очување јавне безбједности и поретка). Њен главни шеф је био Пјотр Иванович Рачковски.

ПО УГЛЕДУ НА РУСКУ ТАЈНУ ОРГАНИЗАЦИЈУ ОХРАНА И МИ СРБИ ТРЕБА ДА ОСНУЈЕМО НАШУ НАЦИОНАЛНУ ОРГАНИЗАЦИЈУ И ОЧИСТИМО СРБСКЕ ЗЕМЉЕ ОД ЈЕВРЕЈСКО-КАБАЛИСТИЧКИХ СОТОНА У ЧОВЈЕЧИЈЕМ ЛИКУ И ПОДОБИЈУ.

ГОДИНЕ ПРОТЈЕРИВАЊА ЈЕВРЕЈА КАО НАЈВЕЋИХ ШТЕТОЧИНА У ЈЕДНОЈ ДРЖАВИ:

1124. ГОДИНЕ ЈУДЕЈЦИ СУ ПРОТЈЕРАНИ ИЗ ПОЉСКЕ

1181. И 1254 ГОДИНЕ ИЗ ФРАНЦУСКЕ

1290. ГОДИНЕ ИЗ ЕНГЛЕСКЕ

1306. ГОДИНЕ ЈУДЕЈЦИ СУ ПОНОВО ПРОТЈЕРАНИ ИЗ ФРАНЦУСКЕ КАО И 1322. И 1394. ГОДИНЕ.

1432. ГОДИНЕ СУ ПРОТЈЕРАНИ ИЗ КЕЛНА

1432. ГОДИНЕ ИЗ САСКЕ

1438. И 1439. ГОДИНЕ ИЗ МАЈНЦА И АУГЗБУРГА (ЊЕМАЧКА)

1450. ГОДИНЕ ИЗ БАВАРСКЕ

1475. ГОДИНЕ ИЗ ШПАНИЈЕ, СИЦИЛИЈЕ И МЕКЛЕНБУРГА

1495. ГОДИНЕ ИЗ ЕНГЛЕСКЕ (ПО ДРУГИ ПУТ)

1497. ГОДИНЕ ИЗ ПОРТУГАЛА

1498. ГОДИНЕ ИЗ НАВАРЕ, ПРОВАНСЕ И НИРНБЕРГА

1517. ГОДИНЕ ИЗ БОХЕМИЈЕ

1600. ГОДИНЕ ИЗ БЕЧА

1670. ГОДИНЕ ИЗ ОСТМАРКА

1742. ГОДИНЕ ИЗ РУСИЈЕ

Дакле, Жидови-кабалисти су народ који од Христовог распећа па до данашњег дана стално настоје да се убаце у власт сваке државе на свијету. Стално протјеривани из хришћанских земаља и стално се враћају као крвави, видљиви бумеранг. Народ који није имао ни стида ни образа "Сотонини синови кабалског васпитања и талмудског морала". Штеточине и кваритељи Христове вјере, мрзитељи свега што је хришћанско. Најопаснији народ у смислу стварања зла и рушења добра. Њихова опасност није у њихово злој интелектуалној способности сложеног и заједничког дјеловања (снага), већ у сотонској подлости. Отац њихов Сотона је тај који им даје упутства како да руше све оно што је Господ Христос оставио народу свом за спасење душе своје и задобијања вјечног живота у царству небеском. Сотона зна и склоност људску ка паду у гријехе, стога преко јеврејско-кабалистичког народа све више ради на томе да што већи број људских душа заведе и баци у вјечни огањ душевне пропасти. Сотона преко својих кабаљачивутских ствара милионе раздора и путева пропасти који воде једног православног христјанина (као и друге нехришћанске народе) у вјечну пропаст душе и тијела. Зато је борба непрестана. Ако се будемо уз Христа Господа држали у вјери, нади и љубави хришћанској, жидовске сотонске слуге неће моћи ништа и сва њихова тежња ка уништењу хришћанске душе биће узалудна. Ако пак буде-

мо одступили од Христа васкрслога и цркве његове, онда ћемо постати лак пли-
јен Јеврејско-кабалистичко-сотонске звијери која се зове смрт и тама.

Будимо Христови и будимо борци за Крст часни и слободу златну! Будимо спремни на жртву Христа ради! Вјерујмо Господу, а не људима! Угледајмо се на наше јунаке србске кроз историју првих вијекова по Христу и свих оних који су се без страха борили против силе таме и зла, палог Сотоне и његових јеврејских слуга као и свих оних квазихришћана који продадоше вјеру за вечеру и посташе као и они (јеврејски кабали). Ујединимо се око Господа, исповиједимо своје гри-
јехе и покајавши се, причестимо се Светим Христовим тајнама, а онда је и Хри-
стос са нама. Ако је Христос са нама, ко ће против нас?! Онда можемо и овој го-
ри рећи иди тамо, или ходи овамо и доћи ће. Онда ћемо очистити србске земље
од змије лукаве и растјерати те подле јеврејско-кабалистичке хијене из свете
србске земље, а оне часне и поштене Јевреје који не признају оличење зла у спи-
сима Талмуда, прикључити нашој србској заједници са свим осталима доброна-
мјерним народима који живе на србској земљи, или унутар србске државе, а на
својој очевини. **Све лоше што пишем када су Јевреји у питању, искључиво
мислим на оне Јевреје којима је Талмуд водиља кроз живот, а "протоколи"
циљ коме теже.** О оним Јеврејима који осташе на Тори и старозавјетним преда-
њима не мислим ништа лоше. Напротив, имам дубоко поштовање према њима
као једном многострадалном народу, који је управо страдао кроз историју
"захваљујући" оном дијелу свог народа који је задојен учењем из књиге зла Тал-
муда и из књиге хаоса "Протоколи сионских мудраца". Свој народ су убијали да
би заташкали и инсценирали "велику патњу" васцијелог јеврејског народа и тим
чином створили себи велике привилегије у свијету економије, политике, банкар-
ства итд. Једна од тих водећих привилегија је нпр. ослобађање од плаћања поре-
за. Јако лукаво смишљена подвала али на рачун сопственог народа. Има ли веће
подлости од ове?! Има ли веће туге и зла која може произаћи из душе једног
народа од убиства сопственог народа, да би се други дио тог истог народа обо-
гатио и наставио са тихом окупацијом свијета?! Много тужно зар не? "Владају"
Земљом али још не у потпуности. Јевреји који су како ја то волим рећи у тору
(тористи) су напаћени дио тог истог народа, коме ја лично желим слободу и поб-
једу над Јеврејима талмудистима (којих је процентуално много више у односу на
тористе, што директно, што индиректно као њихови следбеници и симпатизери).
**Дужност сваког хришћанина (ако је истински хришћанин) је да се бори про-
тив сила зла и таме. Против сопствених страсти и гријехова. Против свега
онога што руши нашу свету вјеру православну. Борба је вјечита зато смо и
рођени и створени. Бог нам је дао живот не да га живимо на модернистички
начин него да га заслужимо живјети у вјечном животу.**

На том путу борбе против Сотоне и његових слугу морамо бити спремни да
исповиједимо јавно Христа Господа и да страдамо за њега на том путу. Као ватра
горећи и борећи се за слободу свог народа, будимо примјер другим слободар-
ским, правдољубивим и истинољубивим народима, да и они стану на исти пут
или бар сличан. **Да се сви ослободимо од уљеза сотонских у лику јеврејско-
кабалистичког злог човјека и њихових слуга масона и осталих несвјесних
слуга из нејеврејских народа. Наше је да покажемо вјеру и вољу, а Господ
Христос ће војевати за нас. Господ ће помоћи ако имадне коме.**

Неће сваки који виче и млати празним језиком ”Господе , Господе” видјети царство небеско. Језик млати, али ако срце не ради у име Христово, тај исти језик ће бити као и празно звоно на овци или крави. И патријарси, владике, попови и монаси и монахиње и мирјани и мирјанке и сва твар овог Божијег свијета, ако нема Бога у срцу, цаба им је да додатно вичу и призивају Господа , јер Господ ће им рећи на крају „Идите од мене проклети у вјечни огањ, не познах вас“!

Зато, дужни смо не да ћутимо као плашљиве Јуде него да се боримо и јавно и тајно против сила таме овог свијета. Да исповиједамо Христа и истину свим својим срцем и умом и мишљу и дјелом и рјечју...Свим својим бићем Амин!

СИСТЕМ ДЈЕЛОВАЊА ЈЕДНОГ ДРЖАВНОГ УРЕЂЕЊА ПОД ЖИДОВСКО-КАБАЛИСТИЧКОМ КАНЦОМ

Огромна већина народа је убијеђена да сваком државом на свијету владају националне (домаће) елите те нације, односно државе. Мноштво ”националних” странака, партија и удружења дјелују и владају у тим државама. Народ је тај који гласа и бори се да одређена странка дође на чело те државе, живјећи у убјеђењу да исте те странке раде на остварењу националних интереса дотичне државе. Свака од тих ”националних странака ” има свој добро испланирани ”национални” програм, који је већ од раније припремљен и пласиран у јавност. Као такав он дјелује и ради међу народом обично држећи се неких уобичајених термина и факата, типа борбе против корупције и криминала, бољег социјалног програма, унапређења економске ситуације у земљи, смањења незапослености, повећања плата итд... Може се примијетити да је прича свуда иста и да свака странка или партија има идентичан програм са истим обећањима.

Наиме, свака та странка је строго контролисана од одређених страних организација, или домаћих удружења која обично дјелују из другог или трећег плана, мотре, извјештавају и записују њихов рад. Свака страначка опредјељеност има и своје нормативе и ограничења односно флоскулу смијеш-не смијеш. Нико од страначких вођа није учествовао лично или самостално у стварању назива своје странке. Консултовао се првенствено са ”људима из сјенке” који лично дају основне назнаке и смјернице како створити странку, којег политичког правца и друштвене оријентације, вјерског удјела и религиозног интезитета који смије бити присутан у њеном дјеловању и експонирању моралних или неморалних категорија. Владари из сјенке припреме дакле терен, дају зелено свјетло али тек послјије прецизне обуке ”лутака на концима ”(формалних страначких вођа). Послије свих тих јасних сугестија и одржаних лекција , владари из сјенке пуштају их у јавни оптицај и дјеловање. Дају, дакле назив странци, стварају формални програм рада, проналазе се сарадници партијски, врши се подјела задатка и задужења и представа може да почне. Дакле читав процес стварања било које странке у једном државном систему је строго контролисан, провјерен, испитан, а тек онда је она пуштена у јавно дјеловање и рад. Владајуће странке као и опозиција су дјело јеврејско-кабалистичког центра моћи, преко његових вјерних слуга масона или сличних кабалистичких организација сатанистичког типа. Они одржавају владајућу партију и њеног ”вођу” (лутку) све до момента када је одређени

дио његове мисије завршен. Потом прелазе на стварање нове власти тако што претходну склањају на буњиште историје као и њене вође (у већини случајева). План и програм жидовских сатаниста (кабала) је увијек на челу. Њихов план је довођење њиховог оца лажи и преваре, лажљивог Сотоне на врх свјетске владавине. Тај пут је поплочан разним, обманама и преварама свих народа овог свијета. Програм Жидова иде увијек неколико деценија унапријед.

Припремају своје људе по 30 или 40 година за одређене друштвено-политичке функције (тзв. спавачи). Имају јако лукаво разрађен систем владавине над народима. Сотона као главни организатор свих лукавстава, преко свог изабраног јеврејског народа је направио пирамиду зла и вијековима већ полако води човјечанство у општу духовну и физичку пропаст. Губећи вјеру, падајући све више у гријехове и рушећи сопствене моралне вриједности, србски православни народ све дубље се поклања, кукавички и издајнички пузи пред жидовским центром сатанске моћи. Све више имамо "лутака" које играју за жидовски новац и измишљену позицију у друштву кабала и масона. Заборављају Срби јеванђелске ријечи Господа нашег и спаса Христа Васкрслога "Не бој се мало стадо ја сам са вама до краја свијета", а ако је Христос са нама ко ће против нас?! Међутим, Срби се уплашише и предаше власт и своју намучену и великомученичку отаџбину јеврејској богоотпадној армији зла и преваре. Господ је Сотону свезао и бацио у понор таме и вапаја и србски народ уз помоћ Божју исто тако може да збаци слуге Сотоне крвавог са својих плећа. Да се ослободи јеврејске сотонске клице и успостави православно Христово царство да створимо нашу уједињену србску државу на челу са србским православним царем или краљем, миропомазаним од истинитог србског патријарха, а никако екуменистичко-језуитске слуге у обличју патријарха. Ми Срби се можемо ослободити јеврејске окупације ако нас буде било спремних да жртвено уђемо у духовно-биолошку борбу против жидовско-кабалистичког центра моћи и њихових биједних и јадних слуга србске генетике и крви. Змију браћо, овог пута морамо тући од репа према глави, а никад од главе. Змија сотонсо-жидовска ће опстати вјероватно до II Христовог доласка и великог страшног суда Божјег, али зато дио те страшне змије, са главом Сотоне, можемо истјерати из србске земље и исјећи њене трупове смрада и гријеха на комаде које никад више неће спојити у Србској и на србској земљи.

Србин је данас окупиран. Србин данас нема ни једног искреног, истинитог православног вођу, а да се налази на власти било које јавно прокламанове странке или националне организације. Зашто? Не зато што нема више таквих Срба, већ зато што им не дозвољавају Жидови, властодршци "из сјенке" да испливају на површину и јавно се обрате народу. Често знају да пусте тј., створе неку, на први поглед, истиниту националну организацију типа "за краља и отаџбину", "четнички покрет", и сл. али на челу опет са њиховим масонским плаћеницима, који онда по налогу кабалиста гледају да окаљају ту србску организацију. Својевремено су то радили темплар жидовски Шешел, издајник и пијаница Вук Драшковић, Титов југословен Милошевић и многи други. Данас у три србске окупирани државе имамо јеврејске "лутке играче". Ни један од њих не ради за србске интересе него за жидовску машинерију зла и обмане. Криптојевреји савршено глуме србске патриоте и националисте, који из дна душе мрзе четнички покрет из Балканских ратова, Првог и Другог свјетског рата. Зашто, ако знамо да је чет-

ничка слободарска идеја била увијек кроз историју јако скопчана са србским националним интересима и Србском православном црквом?? Паметном је довољно. Јеврејски масони тренутно не дозвољавају ни по коју цијену да било који србски човјек исплива на политичку сцену србских земаља, који би са народом за кратко вријеме збацио са власти те србске издајнике са чела било које од србских земаља. Они стварају и дају моћ тим полтронима на власти које су они поставили и одржавају их на власти без конкуренције, преко средстава јавног информисања, медијских кућа, пропагандом и финансијском моћи. Срби немају своју сопствену национално-православну организацију која би се супроставила овој страшној окупацији и поробљености србског бића од жидовских кабала и њихових идиотских слугу из реда србског народа. Дакле, Срби добровољно робују. Робују памећу и робују у сваком погледу. Страх често образ каља (рекао је велики Његош). Често се чује и од оних Срба који су упознати са овом жидовском завјером ријечи ”Па не можемо брате ништа више урадити, поробљени смо, јаки су превише, побиће нас потајно, има их свуда, да је њихова специјала, полиција...” Али није тако, Србине. Тако причаш јер немаш вјере. Јер си изгубио живу спону са Христом Васкрслим, јер ти је причест постала једногодишњи обичај са узречицом ”ваља се” прве седмице Часног поста причестити, а већ друге седмице идемо пити, фештати, блудничити, препирати се, завидити и свако друго зло чинити. Ваља се живјети са причешћем и за Христа, а не ваља се ради обичаја једном прићи светом путиру и ту ставити тачку на свој духовно-вјерски живот. Зато Србин робује. Зато Србин гласа, а не зна за кога то чини. Зато Србин одлази у бијели свијет и оставља отаџбину своју у потрази за бољом зарадом и неким варљивим ”бољим животом”. Зато је Србин незадовољан у души својој, све мање радостан и све више огорчен и тужан. Изгубили смо Христа, браћо и сестре. Протјерали га из срца и душа наших и коме да помогне онда Господ наш?! Нико ме. Оставља нас да робујемо онима који га распеше на крсту. О, какве ли туге! О, какве ли издаје!

Зато Србине, покај се за гријехе своје, исповиједимо се пред Христом Васкрслим, причестимо се и сјединимо са њим, и онда кренимо у одлучни бој против змије зла (јеврејско-кабалистичке жгадије) комадајући је од репа према глави. Чистимо нашу ”домају”, нашу отаџбину од отрова, аспида и шкорпија, а Христос ће ратовати за нас браћо. Христос ће их убити и растјерати из србских земаља дахом светим. Крст часни ће их поразити, не бојмо се. Да нас Господ Христос укријепи у борби нашој будућој, сада, увијек и вијекове вијекова. Амин!

СРБСКИ НАРОД МОРА ОЧИСТИТИ СВОЈУ ЗЕМЉУ ОД ЈЕВРЕЈСКИХ КАБАЛИСТА И ЊИХОВИХ СЛУГА ИЗ НЕЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА: СВЕТА БОРБА!

Човјек када зна да је ђавољи систем назван "нови свјетски поредак", је увезан и убачен у све сфере данашњег друштва, било то економија или политика, наука или просвјета, религија или умјетност, онда тај човјек данашњице све више постаје скептик по питању неких могућих промјена. Осјећајући на сопственој кожи све више канце луцидних јеврејских кабала и талмудиста, он остаје без наде и некако предан сопственом робовању "јачем". Страх обузима комплетно биће данашњег модерног и невјерљивог човјека. Његова главна и надасве "умирујућа парола" гласи "Сила Бога не моли" и ту стаје. Међутим, он из своје немоћи и путог невјерја и обамрлости тужне греховне душе не жели да настави ту крилатицу јер она има и свој наставак који каже "Бог силу не воли". Човјек данашњице се узда "у се и у своје кљусе". Зато као кљусе и живи у већини случајева, јер се не узда у Оног ко не воли силу, а уздати се у себе је велико проклетство.

Неко рече "Проклет је човјек који се узда у човјека". Христос нам рече, понављај "Не бој се мало стадо ја сам са вама до свршетка свијета". Дакле, Христос ће војевати за народ свој, али ако има за кога војевати. Наше је да учинимо оно што је до нас, а то је да покажемо вољу и вјеру да се боримо за Крст часни и слободу златну и очистимо свету земљу србску од оних који прије 2023. године распеше Господа, а то су Јевреји кабалистичко-талмудског духа, ума и срца. Ми Срби морамо показати храброст и умијеће. Морамо направити сопствену национално-православну организацију народног типа уз Божју помоћ. Треба да покажемо нашу вољу и жељу као и велику спремност на жртву, а онда ће Христос Господ даље дјелати за нас и са нама. А кад је Бог са нама, па ко ће против нас?!

Сјетимо се само ево задњег србског герилца:

Владимира Шипчића и његових неколико четника, герилаца спремних да се боре и туку против комунистичких јазаваца и умоболних кретена, послушника јеврејских кабала и то до краја свог живота. На тако малу групицу србских герилаца кренула је читава армија комунистичко-кабалистичких зомби мозгава, идотско-кретенског разума и ума. Скоро 20 година нису их могли савладати. Вишеструко је у тим неравноправним герилским борбама изгинуло те комунистичко-кабалистичке згадије него србских бораца за слободу, србских четника.

Шта то значи? То значи да су нам ти србски герилци показали пут којим треба да ходимо, показали су нам да само једна шачица заклетих србских родољуба може учинити много више него хиљаде НЕБЛАГОСЛОВЕНИХ ВОЈНИКА проклетог Сотоне. Замислимо само да је у тим тренуцима васцијели србски народ ушао у герилску борбу против тих биједних невјерника и слуга "новог сатанистичког поретка"! Да смо тада створили моћну националну организацију и прикључили се нашој браћи у слободним планинама. За врло кратко вријеме би србска земља мирисала тамјаном, цвјетала би пјесмом србском, јачала би духом кроз свету литургију и славила Христа Васкрслога на свакој стопи земље Србинове.

Зашто то нису тада урадили? Па зато што нисмо имали вјере и воље за такав подухват. Само дакле неколицина србских синова је показала горостасну вјеру и борбу за слободу свету и праведну ствар Христа ради. Остали или нису смјели или нису хтјели. Страх образ каља често-како рече Његош страшни. Срби тада образ укаљаше и из страха и невјерја свога почеше служити комунизму (као продукту јеврејско-кабалистичких болесних умова). Срби посташе робови и 50 година служише умом и срцем комунистичко-кабалистичкој идеологији. Наша браћа герилци србски, када видјеше за 20 година неравноправне борбе по планинама, да их браћа оставише и приђоше комунистима и они се на крају коначно повукоше из планина и одоше у "слободни свијет", пут Америке и западне Европе, немајући више за кога да ратују и да се жртвују. Бојим се да и данас није иста ситуација, можда и гора. Али сад бар знамо ко влада овим свијетом. Сад бар знамо да србским земљама не владају видљиви пиони или лутке са позорнице, него они који се не виде на тој позорници, а држе све конце у својим рукама (јеврејско-кабалистичким). Сад бар знамо узрок зла, а не посљедице типа демократије, социјализма, комунизма, либерализма, фашизма, исламског фундаментализма, дивљих азијских хорди, лажног национализма и лажног патриотизма, лажног екуменистичко-папистичког "православља", лажних попова и владика убачених да обаве дату им мисију унутар цркве православне Христове и других лажних и плански убачених фракција и друштвених дјелатности. Сад бар знамо да је узрок зла јеврејско-кабалистичка пирамидална организација зла на челу са њеним творцем и изумитељем Сотоним поганим. Сви народи свијета укључујући и дио јеврејског народа који не признаје Талмуд, већ је остао досљедан принципима Старог завјета и Торе, требало би да ступе у отворену борбу против Сотоне и његових слугу у организацији јеврејско-кабалистичких хорди зла и оних нејевреја који им служе свјесно или несвјесно.

То је једини пут човјечанства ако желимо да се ослободимо лажних вриједности, биједи и ратова, страдања сваке врсте, тешких економско- финансијских стања, глади, помора и разних измишљених болести које односе милионе невиних жртава, лажних и смртоносних вакцина, тровања из ваздуха и воде, хемијских тровања хране и уништења шума и природе, загађивања ријека и сваких других зала и јада које успавано човјечанство сналази. Сва та зла ради јеврејско-кабалистички центар са циљем да загосподаре овим свјетом и створе царство зла на челу са Сотоним и његовим слугама Јеврејима кабалима. Остали народи или боље речено преостали народи би били слуге тим кабалима и ништа више од тога.

Они то не могу остварити ако ми то не желимо и ако се освијестимо. Ако будемо имали вјере као оно јеванђелско зрно горушичино "Рећи ћемо оној гори иди тамо и ићи ће". Дакле наше је само да вјерујемо у Христа и Свето Јеванђеље и да будемо досљедни борци за Христово царство по ријечима великог владике од Цетиња Рада, који каже "Удри врага не остави му трага". Окретање другог образа би могло да буде само још једна од убачених крилатица јеврејских кабала. Можда у индивидуалном односу брата ка брату ,али никако у односу непријатеља вјере православне и вјерника православља. Тумачења могу бити различита. Ријеч јеванђелска је истинита, али тумачити је на траљав начин може од ње створити и

противника истини. Срби су народ слободарски и сходно томе треба да крстом и мачом ударају врага и сотонске слуге. Крст је сила и вјера наша.

Мач је заштита те вјере. Како је говорио Црни Ђорђе: „Да бијемо браћо Турке...по паланкама, пољима, махалама и шумама...” Тако и данас: Да бијемо браћо јеврејске кабалисте и њихове слуге (често лажне Србе) по разним друштвеним функцијама и у самој власти и на свим мјестима гдје видимо да постоје србски издајници, јеврејске слуге и уништитељи србске државе. Змија се често туче од репа да би се дошло до главе. Тако треба да чинимо, да их откривамо и скидамо са власти и са свих оних позиција србског друштва одакле би могли да лоше утичу на србског православног човјека и нашу душу. Они (кабалисти) ако би ударили на Србе православне (а хоће) радикалнијим средствима типа физичких ликвидација онда им требамо истим средствима одговорити. Наша борба мора бити праведна и са благословом Божјим. Наша борба тражи оправдану жртву и праведну борбу. Мирним путем их требамо разоткрити и скидати са функција и положаја политичких и осталих . Ако се не буду хтјели повући и ако крену на србске националисте (православног духа) убиствима креираним у мрачним ходницима ДБ (Државне безбједности) ”србске” квазидржаве, онда ће и наша борба отпочети жестоко и герилски. НЕКА БУДЕ БОРБА НЕПРЕСТАНА (ЊЕГОШ).

Ми се боримо за слободу србског народа, а они? За кога ће се они борити? Зомби мозгови тобожњих Срба из њихових ложа? За кога ће се борити сви ти ДБ-овци? Сви ти квазисрбски полицајци? За власт ће се они борити квазисрбску, монтирану од владара из сјенке тј., јеврејских кабалиста. Они јадници. Ти квазисрби у униформама ”србских полицајаца” и у мантилима ДБ-а, мислиће да раде за србску државу, а радиће за издајничку власт на челу сопственог народа. Не сви, али већина њих ће тако размишљати. Зомби мозгови у рукама јеврејских окултиста и магова (кабала). О кукавно србством угашено...(Његош). Свети владика Николај је говорио још прије 70 година о погубном утицају тајних јеврејских организација по србску државу. Велики Достојевски поготово, о штеточинама јеврејских масона у царској Русији итд.. Имали смо опомене дакле годинама да се карцином јавио у православним земљама назван ”нови свјетски поредак” и ништа нисмо урадили да га искоријенимо. Све више су јеврејски кабали улазили у организам србске државе и ширили свој сотонистички отров. Тада је још било неупоредиво лакше очистити земљу од њих. Данас много теже, али није немогуће. Данас је само већа жртва ,али ће бити плодносно ако покажемо жељу и вјеру у побједу. Неће то бити тешко нама Србима. Ми смо Христов народ. Ми смо Термопили планете. Изабрани Божји народ по опредјељењу личном и слободарски народ по смислу живота. Господ нас је препознао и зато нас и штити, чува, трпи, обнавља и препорађа. Наш циљ мора бити царство небеско и вјечни живот. Отргнимо се од свих оних уживања лажних и вриједности ништавних које нам нуди смрдљиви Сотона преко својих слуга јеврејских кабала и њихових нејеврејских робова широм свијета. То нам не треба. Нама треба Христос Васкрсли браћо! Нама треба вјечни живот са Христом. Нама треба рај небески, а не новац прљави и злато продано. Смрт нам долази једног дана свакако. А зашто живимо? За добру позицију , комфоран стан и луксузно ауто? Торбу пуну новца? Јел нам

то смисао живота? Е тужан ли је Србин коме је то смисао. Јадна ли му и кукавна мајка и отац његов. Живјеће такав Србин исто онолико колико и његов ауто. Пролазна грешна уживања. Такав Србин није више Србин него лажни Србин и пролазна руина која одлази у вјечни пакао. Хоћемо ли браћо, путем таквих Срба? Жалосна нам душа наша пођемо ли тим путем!

Дакле, робовати завјерама и преварама јеврејских кабалиста нећемо! Прочитајмо њихову лажно названу свету књигу Талмуд, па видимо шта им налажу њихови сотонски закони. Биће вам све јасно. Па онда размислите ко води србски народ. Ко су ти људи, ти краљеви Александар, Петар, Милан и кнезић Милош "Велики", те остали владари послјије Црног Ђорђа, мученика србског. Ко су ти изопачени, квазисрби и Цинцари...Има их мноштво још..Море сиње...Они по налогу њихових тата воде србски народ у пропаст духовну и биолошки нестанак. Ми се морамо вратити периоду када су србским земљама владали православни Срби, православни државници, православни патријарси. Данас србским земљама не владају више православни државници ни православни патријарси. Данас су квазиправославни на челу. Издајници, паписти патријарси, екуменисти владике, квазипопићи трчкарали њихова и монаси комформисти. Мало је истинских свештеника данас (познају се они), мало је истинских владика и патријарха. Сувише мало али их ипак још има. Док их има, има и нас мирјана србских православних. Пожуримо да се покајемо исповиједимо смртна сагрешења наша да се причестимо и сјединимо (измиримо) са Христом Васкрелим, да се онда организујемо, ставимо крст на чело и прихватимо крст наш и кренемо у духовну борбу против Сотоне и његових јеврејских слуга у лику и дјелу кабалистичком. Ако затреба спремајмо се на оружану борбу против тих звјерова у јагњећој кожи, а вучје ћуди. Будимо спремни на све само не на предају и ропство туђим интересима. Створимо владу "националног спаса" и путеве нашег благословеног дјеловања. Ето нам прилике да се стварно докажемо да смо Божји народ. Да смо народ који може да узме на себе најтежи крст данашњице, а то је ослобођење од сотонских ланаца зла и његових наметнутих окова васцијелом србству.

Васцијелом свијету Бог је рекао да се боримо, а не да вичемо само Господе, Господе као безумни љигавци секташки који само носају Библије и глуме вјернике и дјецу Христову, док им земљом владају највећи противници Христови. Велики владика Раде говори "Ал тирјанству ногом стати за врат, то је људска дужност најсветија". И даље "Зло радити од зла се бранећи ту гријеха нема никаквог". Није се владика цетињски освртао много на погрешна тумачења јеванђелске крилатице "Ко те ошамари окрени му други образ". НЕ! Владика је правилно тумачио ту ријеч у смислу духовног војевања, а никако физичког. Јеврејски кабали су као и све остало извртали смисао тих ријечи, па тако су зазирали и у Свето јеванђеље и претварали Христове ријечи у смисао који њима одговара. Сјетимо се дакле нашег владике Рада и стрица му Светог Петра Цетињског и осталих србских светитеља ранијих вијекова и краљева србских и ратника србских, који нису окретали образ гњидама бјелосвјетским него су резали им главе сотонске и набијали на колац праведности. У памет се браћо Црногорци (Срби)!!!

Скидајмо окове са себе, лијечимо душу своју чистимо једну по једну институцију, од куге јеврејске. Очистимо нашу земљу од издајника, лажних Срба, стварајмо народну организацију, изаберимо човјека из народа за нашег предсједника и кропимо Свету земљу Србинову светом водом и тамјаном мирисним.

Тјерајмо браћо, продане политичаре и све партије и партијаше и опозиционе и владајуће и њихове прирепке из србске државе. Очистимо нашу земљу, а онда се коначно ујединимо под једну србску круну, вијековних србских династија Свевладовића, Светимировића, Оштривојевића, Немањића и осталих србских династија. Стварајмо сопствену краљевину, државу. Нисмо овисни ни од кога. Можемо створити уређенију државу од једне Швајцарске у економском смислу, или од било које друге земље на свијету. Све нам је Бог дао. Од увоза нисмо овисни. Све можемо уредити онако колико нам је потребно. А онда ће по угледу на нас почети и остали народи да се ослобађају ропства јеврејско-кабалистичког. Схватаће превару и обману они. Јер ко још воли робовати?!

Дакле, прво и основно је да схватимо да нас овај и сви ранији системи варају и лажу! Није то ништа србско, све је фарса и обмана. Немамо за кога гласати браћо и сестре јер они сви који нам се нуде су продукти, новог свјетског поретка. Окуражили су се и те како, до те мјере да су почели и јавно да наступају тако што су постајали савјетници "србских" предсједника. Више се не устручавају ни да јавно говоре о својим плановима, масонеријама итд. Они стварају по својој вољи и власт и опозицију! То упамтите! Не будимо Гоје и малоумници у рукама бјелосвјетског олоша, био то јеврејски кабал, лажни Србин или криптојеврејин или нејеврејин било које друге нације, али у служби кабала. Појавиће се србска православно-национална организација ускоро коју морамо препознати као народну, србску. Како је препознати? Па препознаћемо је по прогону, браћо Срби и сестре Србкиње. Гониће је сви. Гониће је првенствено властодршци у србским земљама, а онда и опозиционари. Све по налогу јеврејских кабала из сјенке. Они ће подићи своје "вјерне слуге" у униформи "полиције", "специјалних јединица", "војске" и разних других прирепака њихова механизма "новог свјетског поретка". Сви ће скочити на Богом благословену србску православну Христову војску, герилску. Сви ће жељети да је раскину удаве, униште, а ми браћо стојмо чврсто за Крст часни и пушку осветничку. Када нас нападну смрдљиви скакавци, бранимо се јуначки уз барјак србски црвене мученичке боје Христове, али и побједнички, Васкрсли. Побједа ће бити наша и земаљска и небеска. Њихова ни једна. Будимо Христови ратници па ће силе зла (демона) и њихових слугу (људи антихришћана) устукнути пред нама. Дакле, препознаћете истину по прогону те србске организације православне, хришћанске истините и правдољубиве. Онда је браћо до вас хоћете ли је подржати и кренути у слободу и спасење душе, или ћете умријети пузећи издајнички или кукавички у блату и смраду као посљедњи људски изроди недостојни вјере православне, Крста часног и свог крштеног имена србског...

ХРИСТОС ВАСКРСЕ ПРАВОСЛАВНИ СРБИ!

Зло радити, од зла се бранећи,

Ту гријеха нема никаквога...Његош

Све лоше што написах о јеврејима, искључиво сам мислио на онај дио јеврејског народа којим је Талмуд водиља кроз живот а „протоколи“ циљ коме вјековима теже...

Аутор: Мићо М Бајић

Жидов те тужжи, жидов ти суди

О АУТОРУ:

Мићо М. Бајић, је рођен 07.03.1971. љета Господњег (по православном-јулијанском календару) у Кнежеву. Од оца Маринка и мајке Мироне (рођ. Хрваћанин). писац, (критичар свега што је противно вјери православној и правдољубивом србству). Србски националиста и пјесник, заступник хришћанске дефиниције национализма, као љубави ка свом србском народу и поштовању свих осталих народа у свијету, правдољубивих и истинољубивих. Антисемита по опредељењу али само када је у питању дио јеврејског народа који се темељи на мржњи према Христу Васкрелом и коме је јеврејски "Талмуд" извор и путоказ њиховог начина живљења. Антидемократа, антикомуниста, антилибералиста, антихуманиста, антикумениста... Заступник православног

погледа на свијет и смисла живота. Православни монархиста и истовремено противник „монархизма“ који је формиран под утицајем јеврејског кабализма, масонског типа и усмјерења. Поборник повратка истинском православљу и истинској монархији, по Божјем благослову не по луциферовом (јеврејско-кабалистичком) злослову. Антимодерниста, подстрекач уједињења свих србских земаља под једну круну србског' цара. Сељак, хришћанских сељачких манира и заступник дефиниције "сељак" из пера св. Владике Николаја Велимировића. Љубитељ једноставности србске личности и простог Христолитког србског човјека. Противник свих оних наметнутих лажних вриједности, пристиглих са јеврејско-кабалистичког запада и из папистичких луциферових зборница. Бајић је један од оних малобројних личности у свијету који свијет посматра искључиво са позиције изворног православља, а противи се свакој наметнутој тези да постоји више вјера у Бога и религија којима је заједнички циљ –пут ка Богу. Он је изричит по том питању и сматра и вјерује да само једна вјера постоји на свијету, а да остале "вјере" су у ствари религије. Вјера је једна, а то је вјера православно-хришћанска. Вјерује у обнову благословене србске православне монархије и у уједињење србских земаља. Вјерује да се до тог циља долази искључиво и само вјером у Христа Бога Васкрелог, жртвом (љубав) и надом. Не признаје ријеч "капитулација". Та ријеч не постоји у србском језику као валидна и сврсисходно употребљива. Тежи ка очишћењу србских земаља од јеврејских кабалиста (сатаниста) и стреми ка србској земљи којом ће по Божијој вољи владати православни срби и нико други...Аутор је збирке пјесама "Кнежевски орао" I и II. Ово је његово треће писано дјело. У будућности по Божијој вољи припрема нова книжевна дијела. Живи и ради у породичној кући, село Живинице (заселак Лука) област Милан Кнежина, општина Кнежево.

Грешни Петар Цетињанин

Жидов те тужжи, жидов ти суди

СВТ. КОСМА

ЗАСТУПЪ

"Шта је капља у поређењу са
бескрајном пучином, то је
садашњи живот у поређењу са
будућим..."